

Marija Reljan

Kandidat za muža

www.ljubavusiframa.com

Instagram ljubavusiframa

www.issuu.com/ljubavusiframa

Herceg Novom, posebnom gradu...

*Na površini veličine jednog dvorišta sudarali su se
svjetovi.*

Mlečani, Turci, Napoleon, Pravoslavje...

*Neki su ostajali samo po godinu dana, a neki su se
nekoliko puta vraćali.*

Čudo od života.

*Zar nije lakše pročitati 2-3 knjige i naučiti to,
nego stalno ponavljati iste greške?*

POGLAVLJE 1.

Nađa polako pređe preko ulice. Imala je još jedno spuštanje niz stepenice do Gradske kafane u koju je krenula. Lijepo uređena, sa crnom kosom na krupne lokne, ošišanom do brade i lepršavom haljinom tamnocrvene boje bila je zadovoljna izgledom. "Još da i on bude kako treba, a ne neka propast..." uzdisala je zabrinuto.

Imala je nježno okruglo lice sa jako krupnim crnim očima i malo izraženijim jagodicama. Bila je lijepa mlada žena, kojoj je šarm najviše davao izgled velike djevojčice. Nije izgledala nezrelo ni kao da ima osamnaest godina, ali imala je neku ljubaznost i veselost u sebi koja je privlačila ljude. Jedina mana joj je bio osjetljivi i eksplozivni temperament.

Nije baš da se trebala nešto stresirati oko ovog susreta, ali obećanje je obećanje. Ovo joj je bio treći sastanak u životu na slijepo. Prijatelj njenih bliskih prijatelja.

Bila je začuđena kako ga do sada nije upoznala. Simo joj je rekao da radi u inostranstvu za brodarsku kompaniju. I da je posljednji put bio duže kod kuće prije dvije godine.

Čovjek je lutao po svijetu a nije mogao naći ženu. To joj je bilo čudno.

Kad je ušla u salu bilo je nekoliko stolova zauzeto. Još je bilo rano, za sat dva kad padne mrak lokal će se napuniti. Pogleda po sali. Dva muškarca sjede sama. Jedan mlađi, krupan, neizanterosovano je sjedio i prčkao po mobilnom telefonu, drugi je bio sjedi čovjek s bradom.

Nađa zastade neodlučno. Izgleda da njega nema. Možda se čovjek prepao ili predomislio. Uh... a dva dana se sređivala, plus je maloprije pridavila komšinicu u supermarketu. Razvezala je s njom priču kao da žena nema druga posla nego da nju zabavlja. Pročitala je u nekim novinama da kad krenete na ovakav sastanak prethodno s nekim pričate da bi se opustili, jer ćete tako uhvatiti ritam u priči. Najteži su prvi trenuci dok se ne uspostavi komunikacija.

Nije znala šta da radi. Da sjedne i pričeka, ili da nazove Simu? Ovaj mlađi što je sjedio i prčkao po telefonu samo ju je studiozno odmjerio. Uža glava, duguljasto lice, ali muških oštrih linija. Nije imao ni bucmastu facu kao Simo ni bebi lice. Fin, pravilan uži nos i prodorne svijetlije smeđe oči sa smeđom kratkom kosom. Usne kao da se osmjehuje, jedna strana sad je bila malo podignutija.

Detalj koji joj je privukao pažnju su bila njegova ramena. Široka, snažna, ocrtavala su se ispod fine košulje. Ličio joj je po građi na vaterpolistu. Sjedio je nonšalantno prebacivši lijevu ruku preko stolice do sebe dok je desnom pregledavao telefon. Nekako je, susrevši na trenutak njegov pogled, shvatila da je trenutno odsutan i zamišljen. Kao da je tu preko volje i da se dosađuje. Kad bi se malo namrgodio, napravile bi mu se dvije lagane uzdužne bore između tamnih obrva. Opet je pratio njeno kretanje kad je krenula do konobara bar da pita je li neko još bio, i je li možda ostavio nekakvu poruku.

Dok je prolazila pored njegovog stola on se oglasi.

- Oprostite, da Vi niste Nađa?

Nađa ljutito shvati da on pet minuta mrtav ladan gleda u nju i ne reaguje.

- Neee... no sam Britni Spirs! A ti si pretpostavljam taj Simin prijatelj.

Već je bio ustao malo podigavši obrve što se obrecnula na njega i pružio joj ruku.

- Ja sam Slavko. Izvolite... sjednite - izvukao joj je stolicu.

"E pa treba tebi druškane i Mirko da ti kaže kuda da ideš!" pomisli dobro iznervirana.

Sjela je za sto i odlučila da zaboravi ovo i da se koncentriše na ulogu. Što je tu je.

Bio je visok oko sto devedeset, sat mu je bio skup, rekla bi da mu je i garderoba vrijedila. Mada nije izgledalo da se nešto s tim razmeće. Čula je od Sime da mu majka živi tu i da mu je i sestra udata blizu, u jedno obližnje naselje uz grad.

Okrenuo se da pozove konobara dok ga je ona ironično gledala. "Već zove konobara da ga spašava, nije uspio ni jednu kurtoaznu rečenicu da izgovori! Joj Simo...dobićeš svoje kad se ovo završi" pjenila je u sebi nezadovoljno.

Naručili su večeru, a on je, pročišćavajući grlo i malo joj se osmjehnuvši, odlučio da joj napokon posveti pažnju. Uzvratila mu je kiselim osmjehom. Zainatila je da ne progovori prva pa da vidi dokle će stići.

Umjesto da smisli šta će reći, on opet baci pogled na sat. Nađa se zapanji. Čovjek je bio mrtav ladan i potpuno nezainteresovan. Nije sjela s njim pošteno a on već gleda na sat. Izgleda da se najviše nadao da ona neće doći pa da ga oslobodi ovoga susreta.

Po pogledu kojim ju je odmjerio zaključila je da je vjerovatno zgodnija i mlađa nego što je mislio i da nije to očekivao. Pošto je sastanak bio na neviđeno svi misle da na takve sastanke idu ružni, smotani i oni nezgodne naravi kojima je teško ugoditi.

Odjednom joj se srce uzlupa i pritisak u glavi počne da joj raste. Šta je ovo majko moja mila. Hoće li on progovoriti... Nije više mogla izdržati.

- Imate li možda nekih drugih obaveza? Možda nije zgodan trenutak. Ja sam do sad bila na ovakva dva sastanka. Prvi je bio s bratom od jedne moje drugarice, potpuno rastrešen i izgubljen tip a drugi je bio brat od neke žene što sam je upoznala preko posla. S njim sam ostala jako dobar prijatelj jer mi nismo bili kompatibilni ali je čovjek jako fin. Upoznala sam ga sa svojim krugom ljudi, i tu je pronašao dobru djevojku, Marijanu. Sad će da se vjenčaju ubrzo. Eto, tako da smo ovim ipak nešto postigli. Mogu li nekako da Vama izađem u susret? Pošto vidim da mi nismo jedno za drugo. Ali kad smo već tu, i kad smo obećali Simi i Sandri možemo malo da proćaskamo.

- Važi - osmjehnuo se ovaj put mnogo prijatnije. Kako znate da nismo jedno za drugo?

- Pa možda mi se to samo učinilo... a možda mi to, što me gledate kao krava mrtvo tele, govori da niste baš zainteresovani – reče mu slatko podbadajući ga. "Daću ja tebi..."

On na to malo iznenađeno diže obrve. Ufino mu je prigovorila, ufino, ali otvoreno. Bila je ipak zanimljiva cura. Nije bila totalni promašaj. Dok nije došla sto puta je htio da ode ali Simo je toliko navalio da ga nije mogao odbiti. Pa kad je tako dobra što je sama?

Simo mu je rekao da je doselila roditeljima prije četiri godine jer je ovdje dobila dobar posao. Ali pošto je mjesto malo turističko, izbor za udaju je nikakav. Bilo je gomila neudatih cura. Mnogo manje raspoloživih kvalitetnih muškaraca.

Pored njihovog stola je upravo prolazila jedna fina porodica sa dvije odrasle kćerke. Kad su ugledali nju, zastali su i javili joj se. Ona im mahnu i ustade pa su prišli stolu, poljubili se s njom i rukovali s njim.

Pozdravila se vrlo iskreno i srdačno s njima i predstavila im njega. Otvoreno im je rekla da je Simin prijatelj, i da joj ga gledaju uvaliti. Ovi su se slatko i simpatično nasmijali, izgleda da ih nije iznenađivala njena otvorenost i iskrenost.

On je sve to radoznalo posmatrao podignutih obrva. Baš je bila otvorena. Učinila mu se ljutita na početku ali sad je bila opuštena. Malo zamišljena ali vesela i pozitivna, jer očito nije željela da on to primjeti. Bila je slatka kao djevojčica i izgleda prema svima jako prijatna. Kako nije mogla da nađe momka? Morao je da postoji neki problem.

Simo ga je više od dvije godine gnjavio s njom. Kad je bio dva mjeseca kući prije dvije godine jedva je izbjegao susret. Srećom i ona je bila neko vrijeme na poslovnom putovanju tad, pa je nekako uspio na lijep način da to izbjegne a da ne naljuti prijatelja. Sad više nije mogao da to eskivira i odlučio je da zbog prijateljstva i to odradi.

Kad su ovi otišli ona se opet s uzdahom koncentrisala na njega. "Šta da radi? Da ustane i ode?" dvoumila se. Obično bi ljudi na takvim sastancima bili zbunjeni, stidljivi, ali ovaj kao da je bio na drugom mjestu. Ma na drugoj planeti. Kao da je samo fizički bio tu dok je mislima bio ko zna gdje. "Uporniji je od mene. Neće progovoriti izgleda do kraja večere. Još će me iznervirati da mu je saspem na glavu." Pitala se hoće li moći još dugo da izdrži ovo mučenje i da glumata uzdržavajući se da mu ne opali šamarčinu...

- Pa kakvu ti to ženu tražiš? - nije više mogla da izdrži pa se oglasila. Otkud Simi i Sandri ideja da ti predlože mene? Jesu li ti šta rekli?

- Nisu ništa, očito te smatraju prilikom pa zašto ih ne poslušati. Mada su male šanse da se ovako nađe partner.

- Aha. Nisi imao neku ozbiljniju vezu?

- Pa ne baš. Nisam imao dužu. Najduže godinu dana. A ti?

- E pa ja sam ti dosta putovala kad sam se zaposlila, a prije četiri godine kad sam dobila mirnije mjesto preselila sam se ovamo. Pa dok se snađeš prođe vrijeme. Odakle se poznaješ sa Simom i Sandrom?

- Ja i Sandra smo vršnjaci. Zajedno smo odrasli.

- A tako... - nešto u njegovom glasu je bilo čudno. Jedan neprimjetni nagovještaj ali ona ga je uhvatila. Nešto je tu gadno zaudaralo.

- Pa dobro kakvu ti to ženu tražiš? Ljepoticu? Bogatu? Po horoskopu?

- Ne, nije mi to važno, a o horoskopu nemam pojma. Samo znam da se slažu Strelac i Vaga.

- Strelac i Vaga... - promrljala je sebi u bradu.

Izgleda da je to zbog nečega bio važan podatak. Svojom osjetljivom intuicijom je odmah to zapazila.

- Ja sam Strelac - objasni.

- E pa da su Simo i Sandra odmah to provjerili znali bi da nismo jedno za drugo. Ja sam Riba, eksplozivna i osjetljiva.

- Pa nismo baš skroz promašaj – iznenadi je on.

- Nismo? - čudila se ona. "Pa šta se onda ponašaš ko budala, naduvenko jedan!" pomisli ljutito.

- Moram priznati da si vrlo zanimljiva.

- Je li?! – omaknu joj se sarkastično. Pa hvala. Mogao bi mi napisati preporuku za slijedećeg kandidata. Biće mu lakše kad ima neku polaznu tačku.

- Hahaha...

Bio je finih manira, galantan ali mu očito nije palo na pamet da barem radi kurtoazije prikrije svoju nezainteresovanost... Vjerovatno je htio da ona odmah shvati kako stvari stoje.

Napokon je stigao spas u vidu konobara. Nisu puno pričali za vrijeme večere jer bilo joj je dosta svega. Zaključila je da neće ni ona da se trudi kad njega nije briga.

Da joj još ne pozlije od večere ovako iznerviranoj.

Ipak je primjetila da mu je probudila interesovanje i da je ponekad zamišljeno i ispitivački posmatra dok su večerali. Srećom, večeras je bila u drčnoj hajdučkoj fazi a nekad je znala biti u plačljivoj. Da joj se ovo desilo u plačljivoj isplakala bi potok suza.

Večera se napokon završila, on je popio kafu, ona pojela sladoled. Nađa zaključí da je sa svoje strane uradila dosta i da može mirno pred Simu izaći a da ne optuži nju za ovaj fijasko. Izvadi novčanik.

- Šta ti treba? Zašto si izvadila novčanik?

- Pa mislim da je vrijeme da krenem. Dosta sam se zadržala nema smisla otezati. Hoću da platim svoju polovinu.

- Ja sam te pozvao, ja ću da platim.

- Neka hvala. Pozvani smo oboje od Sime i Sandre. Gdje bi momci stizali kad bi svaku potencijalnu djevojku častili skupom večerom.

- Ipak ću ja da platim ovu a drugi nek se misle – mirno joj reče.

- Hvala, ali ne mogu da prihvatim. Ovo je bio čist promašaj.

On se na to malo trgne. Bilo mu je neugodno. Kao da mu je rekla da je za to kriv on.

- Nećeš da ostaneš još malo? Možda da popijemo po čašu vina?

- Hvala, ne pijem alkohol. Ti ako želiš možeš još da ostaneš ja sam tu blizu pa ću šetnjom do kuće.

- Šetnjom? Naravno da nećeš! Odvešću te ja. Tu su mi kola.

Slegla je ramenima. "Ajde i to ćemo izdržati..." zaključila u sebi.

Konobar je donio račun, on je pokušao da objasni da će platiti karticom ali ona je virnula u račun (zaključivši da će tražiti povrat novca od Sime) i stavila svoj dio u futrolu.

- Ako ćeš platiti karticom, od ovih para časti konobara.

Ništa nije rekao, ali njegova mirnoća i nonšalantnost su nestali. Stisnuo je vilice. Sad je izgledao uzrujan. Bilo mu je jako neugodno. Ova žena mu je rekla da je bio neljubazan i da se nije džentlmenski ponašao. Nikad mu se to nije desilo. Bio je lijepo vaspitan, a s njom se ponio kao da je ona kriva što je on morao da dođe da dangubi s njom.

"Daće tebi Nađa! Opasnica Nađa na koga se namerači taj je odsvirao svoje!" smijala se u sebi zadovoljna što ga je izbacila iz ravnoteže i zabiberila mu sastanak.

Kad su krenuli iz restorana, hodajući jedno pored drugoga, ona priznade da je baš pristao. Imao je po njenoj procjeni oko devedeset kilograma ili malo više. Nije bio mršav ali je bio šlank. Ali ramena su mu bila... Nađa ljepše izvajana još nije vidjela koliko je mogla da se sjeti. Široka, ali ne preširoka, snažna ali ne prenabildana, sa čvrstim i snažnim rukama na kojima je vidjela svaki mišić jer je košulja bila kratkih rukava... Bar se nauživala gledajući mu ruke i ramena dok je večerala. Zakikota se u sebi na tu pomisao. "Eto bilo je i nešto lijepo na ovoj propaloj večeri."

Krenuo je niz ulicu do parkiranog automobila, ona ga je bez riječi slijedila. Vozio je Volva malo podignutog kao neki džip. Nađa se nije razumjela u aute. Sjela je u mrak zadržavajući dah, jer je već bila na kraju živaca. On upali muziku, namjesti klimu. "Džaba ti sada galantnost. Ili je možda raspoložen zato što se ubrzo rastaju? Prije će to biti nego da se tek sada u kolima sjetio izigravati džentlmena."

Kad su stigli do nje, on je opet zamišljeno pogleda.

- Ti reče da stanuješ blizu.
- Pa stanujem, ja ne idem kolima samo se penjem uz stepenice. Ti si morao kružiti.
- Ipak ima tu dobrih deset, petnaest minuta.
- Taman da malo prošetam nakon večere.

Parkirao je malo prije Nađine kuće ispod jednog drveta. Slobodnog parkinga okolo nije bilo za lijek jer su malo dalje od njih izgradili zgrade sa malo parkirnih mjesta, pa je gužva bila neopisiva. Posebno u sezoni. Nije htjela da sačeka da joj on pridrži vrata nego je sama krenula da izađe. On je ipak obišao s njene strane i pružio joj ruku da joj pomogne.

- Hvala - mirno mu odvrati na taj gest.

Gledao ju je. Mirno mu je uzvratila pogled, otvoreno, hrabro. Nimalo se ne ustručavajući i govoreći mu da kad se on ne osjeća naprijatno buljeći u nju što bi se ona onda osjećala tako ni kriva ni dužna. Njoj nije mogao da mulja. Ona je takve odmah stavljala gdje im je mjesto. Od prvog trenutka bila je iskrena i nije dozvoljavala igre.

Polako se sagnuo, i kao privučen nekom silom, krenuo da je poljubi.

- Ej!!! Kud si krenuo? - izbeči se Nađa zapanjeno na njega.

Nije joj uopšte odgovorio. Nego, mirno je gledajući, nastavi dalje prema njenim usnama.

Nije to bio strasni poljubac zaljubljenih, nego tipa koga je nešto slučajno zaintigiralo kod nje pa je pokušao da odgonetne u čemu je stvar. I sa druge strane, ljutite žene, odlučne da sva muljanja istjera na čistac.

Nešto ga je privlačilo da do kraja razumije tu ženu. Da vidi kuda vodi put kojim su krenuli. Htio je da udovolji prijateljima, reda radi. Ali ona nije bila baš obična žena. Odmah na početku mu je bilo jasno da nije ni blizu obične i jednostavne djevojke. Bez pardona je sjekla iskrenošću kao mačem, ali sve to radeći ufino i vrlo inteligentno. Iz svake riječi, svakog pokreta bilo je jasno da ne podnosi muljanja. Nije imala namjeru da dozvoli da u cijeloj priči ispadne žrtva njihove igre.

Usne su mu bile meke ali muški odlučne. Ovdje nije bilo ravnopravnosti. Znalo se ko je muško ko je žensko. Nađa se sva uspuvana odmaknu bečeći se dalje na njega. Njega to uopšte nije uzrujalo. Ispitivački ju je gledao još uvijek malo nagnut prema njoj.

- Majke mi rođene reći ću te Simi! Pa ovo je nečuveno! Hoćeš da me neko vidi? Da si mi bar nešto, nego niko i ništa. Hoćeš da se komšiluk pita, kad se ljubim s tobom što te ne znam, šta li radim s onima koje znam?!

Šta je ovom tipu? Ko zna na kakve nastranosti je on naučio lutajući po svijetu i misleći da ako ima para može da radi šta hoće.

- Oprosti, ipak si jako draga i zanimljiva. Bio je Simo u pravu. Trebalo bi da ti se izvinim što nisam bio raspoloženiji za druženje.

- Ništa. Nije problem što se tiče sastanka, al' da ti nije palo na pamet da me ljubiš. Sad je gotovo, zaboravićemo ovo i praviti se kao da ništa nije bilo.

- Hm... dobro, lako noć – reče pomalo neodlučno i zastade kao da je htio još nešto dodati, pa se predomisli i ništa više ne reče. Samo je još jednom pogleda zamišljeno.

- Laku noć - ona jedva dočeka da mu okrene leđa. Čim je zamakla stropošta se na zidić od ograde. Sva je drhtala iscrpljena kao da je trčala maraton. Nekako se odvuče do kuće, srećom, roditelji su joj otišli u grad na neku predstavu sa prijateljima. Bilo je tek deset časova.

*****

Došavši kući nazove prijateljicu Olju koja je stanovala blizu njene kuće. Nije mogla da vjeruje šta joj se večeras dogodilo. Pitala se je li bilo stvarno ili je sanjala.

- Alo Oli, gdje si? -onda je čula priču i muziku u pozadini.

- Izašle smo Tanja, Bole i ja. Ajde spusti se do nas. Kako si se tako brzo vratila kući? Ljubiš otkazan?

- Ma kakav ljubiš! Totalna katastrofa. Ne idem više na spoj dok ga prethodno ne vidim.

- Tako loše? Pa onda je najbolje da dođeš da zaboraviš na to.

- Ajde, nije ti to loše. Presvući ću se i dolazim.

Bile su u njihovom omiljenom kafiću, gužva, dragi ljudi i prijatna atmosfera učinili su da bar za sad zaboravi neugodnosti koje je doživjela.

Međutim, čim se vratila kući i pogled joj pao na haljinu koju je obukla za spoj, negativne emocije su opet isplivale. Sad joj je bilo još gore.

Kad je stigla sa sastanka bila je još pod šokom, a sad je osjetila punom snagom svu negativnost tog susreta. Nije se odavno osjećala tako nečisto i poniženo.

"Ma nema veze Nađice", tješila je samu sebe na rubu suza, "ne vrijedi se sikirati nisi ti kriva. Šta ima veze ako ostaneš sama, nisi nikome zlo nanijela, nisi nikog prevarila, imaš porodicu, prijatelje... Valjda tako mora biti. A neće ni ova budala da nađe bolju djevojku od tebe. Ko mu je kriv što je propustio priliku" vodila je dijalog sama sa sobom.

Ipak je morala priznati da nije ni sanjala da je on tako dobra prilika. Da im je pružio šansu za drugi sastanak vjerovatno bi to prihvatila. Ali ništa od toga...

POGLAVLJE 2.

Sutradan, polako shvatajući šta se tamo odigralo, pritisak i ljutnja su joj rasli. Ujutro kad je ustala nakon loše prospavane noći bila je spremna na boj. Zabranila je sebi da danas zove Sandru i Simu. Ako oni nju nazovu u redu, ali ona njih neće zvati.

Kod Sime i Sandre zabrinutost je rasla posebno što se nijedno nije javilo do četiri popodne. Pitali su se je li to dobar ili loš znak. Sumnjali su da će prije biti loš.

Olja je došla do nje pa su popodne zajedno otišle na kupanje. Ispričala joj je kako je bilo.

- Šta ti je bilo sinoć? Šta se dogodilo? Nisam htjela da sinoć otpočinem temu jer kad si došla izgledala si totalno unezvereno. Kasnije si se pribrala.

- E tako sam se i osjećala. Prvo izbezumljeno a onda me malo s vama popustilo. Ovakvog tipa nikad nisam sreala. Fin, ozbiljan, pouzdan ali poremećen u glavu.

- Poremećen? - zabrinu se Olja.

- Ma ne znam...ne mogu... još ti ne mogu reći u čemu je problem.

- Pa šta ti je nudio? Jesi li se ti njemu svidjela?

- Ma viski koje je pio bio mu je interesantnije od mene.

Olja ju je tješila pa su završile tu temu. Nije znala još kako da se ponaša sa Simom i Sandrom.

Sutra su otišle rano ujutro na lagano planinarenje u obližnja brda. Usput su srele jednu veću grupu planinara. Nađa, još pod utiskom prekjučerašnjeg susreta, odsutno se verala sve dok nije udarila u čovjek ispred sebe. Za malo da se prevrne na leđa. Čovjek je bio stariji, preko sedamdeset, ali ju je brzo uhvatio za ruku da bi uspostavila ravnotežu. Olja je bila malo dalje od njih, slikala je to i slatko se smijala.

- Zavodnice! Preksinoć si pregovarala s jednim, a danas se već držiš za ruke s drugim! Njoj je to bilo zabavno mnogo više nego Nađi.

Mučilo ju je da sazna ko je predložio da spari nju i njega? Sandra ili Simo? Simo sigurno. Koliko se godina poznaju a Sandra ga nikad nije spomenula. Poznavala ga je od djetinjstva i sigurno je znala kakav poremećaj ima. Zato ga nije htjela gurnuti njoj.

Nije mogla vječito da izbjegava Simine pozive. Zvao je nekoliko puta dok su planinarile. Da je ne bi juče zvao pisala mu je da ide na kupanje.

- Alo Simiki... - nazvala ga je predveče. Nije više mogla izbjegavati.

- Ko je to?

- Kako ko je Simiki? Pa ja sam Nađa! - čudila se ona. Čime se ti to baviš kad mi ne prepoznaješ glas.

- Aaaa ti si Nađa! Nismo se čuli sto godina pa sam te zaboravio!

- Joj Simiki... - skrušeno je uzdahnula. Shvatila je da joj prigovara jer ga je izbjegavala.

- Ajde dobro sad kad sam te se sjetio da čujem!

- Šta da čuješ? Kako je bilo sa Slavkom?

- E to! Ako ti nisi izašla sa nekim drugim. Možda sa Mirkom.

- Ma da to je, bila sam u dilemi princ iz Perzije ili tvoj Slavko. Pa sam se odlučila za tvog kandidata na tvoju preporuku.

- Ne odugovlači! Meni i Sandri puče glava!

- Joj jadna moja bucmasta debela glavice... Dobro, da kažem svoj utisak. Momak je OK, ali smo nekako različiti. Lijepo smo drugarski večerali i to je to.

- To je to?! Ma šta ti to meni govoriš? Ja sam mislio ako ti se ne sviđa ti ćeš napraviti neko sranje i vidjeću vas u večernjem dnevniku! A ako ti se sviđa doći ćete jutros k nama i reći da se vjenčavate!

- Uh, uh, uh! Moj Simo! Ti si se očito davno udvarao... Mi stari momci i djevojke smo najtvrdi orasi! Pa zbog toga smo i sami! Ne ide to tako.

- Dobro, dobro, neću se nervirati - čula je kako govori i Sandri i njoj.

- Šta kaže Sandra? - čula je nju u pozadini kako mu suflira.

- Kaže da će me opaliti infarkt koliko sam crven.

- Joj Simiki nemoj molim te da se nerviraš. A mogao bi i manje da jedeš. Ko zna šta si danas papao Sandri iza leđa.

- Pričaću ti kasnije - brzo je prošaputao u slušalicu da ga žena ne čuje.

- Dobro, dobro samo nemoj molim te da Sandra okrivim mene.

- Krivi mene!

- Što tebe? Pa ti si samo htio pomoći.

- Što sam se mješao i što sam insistirao da se sretnete.

- Pa šta tu ima loše? - tješila ga je. "Nije Simo jadnik kriv. Ne zna kakva je to mutikaša od čovjeka. On jadnik misli da su svi poštteni kao on". Ta pomisao je odobrovolji i smekša.

- Pa Sandra misli da je ispalo loše čim se nisi javila cijeli dan.

- Ma pusti Sandru! Tica zlosutnica! Evo Simiki moj, ja da pomognem tebi, a i sebi, dajem ti odobrenje da mi nađeš još jednog kandidata. Pristajem na novi randevu. Zbog tebe ću opet otići "ko guska u maglu".

- Uh! Šta fali ovome? Šta fali Slavku majku mu?! Nisam ti ga namjestio jer je jedina dobra raspoloživa partija nego zato što sam uuuvjeren (naglasio je to debelo) da ste vi jedno za drugo.

- E moj Simo... romantiko moja... Ko zna možda nam sinoć nije bio naklonjen horoskop. Ko zna, možda mene čeka moja sudbina iza ćoška...

- Ma kojeg ćoška! Sve rupe i budžake sam po gradu, opštini, državi pregledao i nema ništa! - izgubi jadnik živce. Ovako, nemoj sad da mi vrdaš. Reci mi konkretno šta ne valja. Konkretno!

- E kad bi ja znala konkretno. Kroz priču i druženje je sve nekako otišlo u prijateljskom smjeru - vrdala je.

- Prijateljskom? Pa šta tu ima loše? Glavno da nije otišlo u neprijateljskom!

Čula je u pozadini Sandru kako mu kaže da je ostavi na miru.

- Moram da znam - ritao se iznervirano.

- Ne znam Simiki to objasniti.

- Razmisli još koji dan šta ti se nije dopalo. To mi treba kad budem tražio sledećeg - izgovori se spretno.

- Dobro, razmisliću. Jesi li vidio njega? - napokon se usudi upitati.

- Jesam na minutu, ali je išao do nekih prijatelja pa nisam imao vremena da ga ispitam.

- Eto ispitaj ga, pa da vidimo šta on kaže. On je iskusniji, možda će ti on bolje moći objasniti.

Nakon tri dana izbjegavanja Simo je svratio kod nje na posao. Čim ga je vidjela progutala je knedlu.

- Gdje si ti mala? Meni se čini da se kriješ. Baš tebe briga što se ja sikiram.

- Ma što bi se sikirao. Imao si najbolju namjeru moj Kupidone. Pa objasnila sam ti preko telefona. Šta ti nije jasno?

- Preko telefona? Zar sam toliko zaslužio? A ne da mi u lice ispričaš šta je bilo.

- Pa je li ti on ispričao?

- Njega sam vidio, ali je bio rječit koliko i ti. Samo mi je rekao da si stvarno vrlo zanimljiva, i da sam bio u pravu. Ali mi je rekao da si mu rekla da niste kliknuli.

- Je li? To ti je rekao? Vidiš da je mnogo rječitiji od mene! - pošizila je.

Gad jedan! Znači svalio je sve na nju. Zaboravio je reći da je u prvi trenutak jedva ostao za stolom. Ali dobro, nema veze, nek se ovo već jednom završi. Izašla je sa Simom na hladan sok. Tu su još malo ćaskali i tako je rješila tu situaciju.

POGLAVLJE 3.

Nažalost, Simo je krivo protumačio što njih dvoje ne žele da pričaju o svom susretu. Pa je jadnik namjestio da se opet sretnu kod njega.

To se desilo petnaestak dana nakon prvog susreta. Nađa se nekako oporavila od prvog sastanka, ali je izbjegavala Simu i Sandru. I on i ona su im rekli da je bilo OK, da je ono drugo jako fino, ali...da to nije to.

Simi nikako nije bilo jasno zašto nije. Šta nedostaje? Deset puta se vraćao na tu temu i pokušao utvrditi u čemu je problem. Nađi je došlo da vrišti. I da mu prizna da je tip potpuno nezainteresovan za njegove kombinacije. I da je reda radi pristao na sastanak, a da uopšte ne traži djevojku.

Taj dan su se dogovorili da mu ona donese neke knjige koje je dobila na poklon od izdavača. Trebao je tek za mjesec dana da se ukrca na brod pa je vrijeme provodio u kupanju, obilaženju rodbine, čitanju i gledanju filmova.

Kad je došla, rekao joj je da je Sandra otišla kod majke.

Bila je turistička sezona pa je pomagala majci, sestri i zetu. Dok su tako uživali na balkonu, koji je bio u sjeni jednog drveta, i gledali prema moru udaljenom stotinjak metara, Simo se uzvrpoljio. Svako malo ju je pogledavao.

- Jel' ti mene voliš? Jel' da me voliš?

- Simo...zbunjeno ga je gledala.

- Ako me voliš, onda mi i opraštaš.

- Ma šta da ti oprostim?

- Pa ovo oko ljubiša.

- A to! Dobro nema veze opraštam ti, i volim te. Kako da ti ne oprostim! Htio si najbolje za mene a na kraju si se dobro nasikirao.

- A možeš li mi unaprijed oprostiti?

- Unaprijed?

- Pa još ti nisam rekao šta sam zgriješio?

- Još ima toga?

- Pa evo za koji minut možda budeš htjela da mi iščupaš džigericu i baciš je mačkama.

- Simo... opominjući ga je gledala. Pred oči joj iskoči odmah on. Obuze je vrućina i živci joj skoče. Pričaj šta si uradio dok imaš vremena!

- Pa... dogovorio sam da moj drug Slavko dođe malo do mene da se družimo.

- Zna li on za to? – Nađa proguta knedlu.

- On zna, ali tebi nisam rekao...

- Znači, složio se ? - čudila se ona.

- Pa naravno da se složio! - čudio se sad Simo. Valjda je vidio da si nezainteresovana pa te nije htio gnjaviti. Ali čim sam ja predložio da bi možda mogli da se opet "slučajno" sretnete, vidio sam da je samo to čekao.

"Samo to čekao! E moj naivni dobri Simo!" Sad je bujica suza prijetila da napravi poplavu na balkonu. Jadnik je i dalje mislio da je bilo do nje. Koji je to gad od prijatelja. Jadni Simo.

- Dobro Simo, u redu je – povratila se malo.

"Je li tako? E, kad je tako sad će gad da je zapamti za cijeli život!" crveno dugme na Nađi bilo je uključeno. Odbrojavanje do eksplozije je moglo da počne...

Nakon toga su oboje malo utonuli u svoje misli. Dva tri minuta kasnije oglasi se zvono. Sad se već bila smirila i sabrala. Skinuće mu sve po spisku. Zapamtiće je za sva vremena.

A on je stvarno želio da je vidi. Bio je kriv što im je prvi sastanak propao, to mu je bilo jasno, pa se ustezao da direktno zove nju i pita je da ponovo izađu. Simu je mučio razlog njihovog neuspjeha. Izgleda da je ona ćutala i ništa nije rekla o njegovoj krivici. Pa pošto Simo nije imao pojma da je on kriv, inače bi se naljutio na njega, naveo ga je da sam predloži novi pokušaj. Ovaj put opreznije, kod njega u stanu. Da izgleda kao da su se slučajno sreli.

Kad ga je Simo doveo na balkon, on je pozdravi i osmjehnu joj se. Izgledao je kao da mu je stvarno drago što je opet vidi. Nekako je pogledao intimno, zagonetno. Kao da imaju neku svoju tajnu.

Kakav je to glumac! Morala mu je odati priznanje. Da nije znala pravo stanje stvari povjerovala bi mu.

- Pa zdravo. Kako si?

- Evo, fino. Ja i Simo baš pretresamo ko je sad na redu pa da me uvali njemu. Kad već nije uspio tebi – osmjehnu se sarkastično.

- Je li? Pa možda još uvijek uspije da te uvali meni. Nije sve izgubljeno - doda zavodnički.

- Stvarnooo? - zapanji se ona glumeći slatkicu. Pa kako te nije odbila moja nezainteresovanost? A uradila sam sve da te se riješim. Kad sam došla u restoran nisam ti se pet minuta javila predomišljajući se, pa sam onda stalno gledala na sat, pa sam onda gledala oko sebe ima li još šta zgodno i upotrebljivo i može li ko da me spasi od tebe ako bude trebalo...

- Pa nisi valjda bila takva! - nasikira se jadni naivni Simo.

- Jesam, jesam Simiško moj! Sve priznajem.

On ju je sad gledao oprezno i ozbiljno. Jasno mu je bilo šta radi. Shvatio je da je ipak opazila njegove nedoumice iako to onda nije pokazala. Pročitala ga je. Bilo mu je neugodno, vidjelo mu se na licu.

"Daću ja tebi gade neopjevani..." Suzdržavala se iako su prvi oblačići pare iz nje nagovještavali da će eksplozija uskoro uslijediti...

- Pa zašto si bila takva? pitao je razočarani Simo. Ubila ga je u pojam.

- Izvini, Simiću moj. Evo obećavam da ću danas biti bolja. Danas ću ja biti onakva kakav je on bio ono večer.

- Hoćeš? - oduševi se Simo.

- Ma obećavam ti. Sto posto. Sve ću uraditi kako treba.

Vidjela je da je gleda prodorno i stiska vilice. Shvatio je da mu je jako zamjerila. Nadao se da mu je oprostila. Nije mu izlazila iz glave od kad su se rastali. Uf, kako je zabrljao... Kako da se sad izvadi? Vidio je kako ga gleda ledenim pogledom. Namjeravao je da sad odu zajedno od Sime i da je negdje izvede. Izvinio bi joj se i molio da dogovore novi sastanak. Bilo mu je kristalno jasno da to neće ići tako glatko kako je on zamislio. Prije je izgledalo da će dobiti lekciju od koje će se sve pušiti. Trenutno je izgledala kao ekspres lonac pod velikim pritiskom.

- Ljubim te, ajde usreći svoga Simu pa budi dobra djevojčica.

- Tebi ne mogu ništa odbiti.

- Ajte vi sad lijepo malo prošetajte i porazgovarajte. Slavko čuvaj je dobro. Meni odgovaraš.

Škljocanje koje se čulo dok je Simo zaključavao vrata pokrilo je zvuk šamara koji mu je žestoko raspalila a nisu stigli ni dva metra da odmaknu od Siminih vrata.

- Đubre jedno! Šta si ti? Jesi li čovjek? Jesi li muško? Ma ti si govno. Govno kakvo ja još ne vidoh!

- Čekaj... - zapanjeno je izustio.

- Da nisi pisnuo! Baciću te niz stepenice samo otvoriš li usta! – siktala je.

Sišli su, bolje reći sletjeli niz stepenice, i izašli ispred zgrade. Simo im je raznježeno mahao sa balkona.

- Maši mu! - prosikta kroz zube.

- Papa Simiki, papa... - mahala je ona njemu nježno.

- Kroz park! - zapišta opet sva vibrirajući od silne potisnute ljutnje.

Krenuo je uz nju, ali sad mu je situacija izgledala toliko komično da se morao svom silom obuzdavati da ne prasne u smijeh. Opasne male ženice! Doduše nije bila baš malena, a ni mršava. Imala je lijepih oblina. Donje su bile još bogatije a ni gore nije bilo loše. Bila je vitka, ne kao Sandra, koja je bila na granici mršavosti. Ali uz to je bila nekako slatka, mekana, pufnasta. Ko temperamentno slatko mače.

Kako je žustro hodala, i učinilo mu se, režala usput, torba joj je lepršala tamo ovamo.

- Pričaj! - bila je slijedeća naredba kad su zamakli iz Siminog vidokruga i stali kod jedne palme.

- Ako želiš samo viči na mene. Zaslužio sam sve što sam dobio. I kakvu god mi odrediš kaznu složiću se. Vidim da nisi raspoložena da budeš sa mnom. Šta ćemo reći Simi?

Pogledala ga je hladno, stisnuvši oči u dva proreza, odjednom čudno smirena. Kao da nije uopšte slušala šta govori. Malo se približila njemu, na pola metra. Što bi rekli, ušla mu je u auru.

- E sad da vidimo! - dunula je kroz nos. Sad ćemo ustanoviti kakav ti poremećaj imaš moj brajkoviću! Jesi li peder? Hm... nisi. Ili imaš neku djevojku u zalihi? Nije ni to. Možda voliš prostitutke? Nije to. A da ne voliš već neku drugu ženu? - sipala je pitanja i gledala ga direktno u oči. Skenirala ga je ko da magnetna rezonanca prelazi preko njega.

Odjednom zinu i uzdahnu.

- Znači tu smo! - nakon zadnjeg pitanja zaključila raširivši oči kao da je nešto shvatila. Pa ti imaš neku koja ti se mota po glavi al' je ne smiješ prijaviti. Da vidimo zašto je ne smiješ prijaviti... Ona neće tebe... dalje ga je gledala, svaku njegovu reakciju i svaki trzaj bilježila. Bilježila je i ono što se ne vidi očima nego intuicijom. Nije to... nešto je kompliciranije! Udata je? Jeste, udata je! Znači to je!

On je mislio da je prestao disati i da mu je lice zaleđeno kao kamen ali ona ga je pročitala... Bio je zapanjen. Nikad ga niko u životu nije tako saslušavao, ispitao i pročitao. A sreo ju je dvaput u životu. Bila je žestoko opasna. Oblio ga je hladan znoj. Trebala je biti istražitelj. Kako je to radila... bez dozvole ušla mu je u dušu i čeprkala po njoj..

Nije imao snage da se više šali. Kad je to ona rekla na glas, njemu je zvučalo nekako glupo, djetinjasto i čudno.

-Vidim da si odlučila da me središ večeras, pa sumnjam da te zanimaju objašnjenja.

- Zanimaju – potvrdi mu odlučno. Nije se dala smesti. Gledala ga je sa gadljivim osmjehom. Evo cijelo veče i noć sam sposobna slušati tvoju priču, i ako treba obećati da niko od mene neće saznati za to.

- Ma nema šta saznati, šta ti je. U pravi si, sviđala mi se prije žena koja je sad udata, ali to je sad u redu.

- U redu? Ne preskačeš preko njenog balkona kad joj muž nije kući?

- Ti nisi normalna!

- Jel' da! Baš nisam normalna. E, pa tako nenormalna ti dajem dvadeset i četiri časa da kažeš Simi u čemu je stvar. Inače ću te razapeti.

- Ajde ovako... Što god te zanima reći ću te. Stvarno si opasna – pogleda je i nasmije se. Bilo mu je nevjerovatno kako ga je ovako sredila. Uvukla mu se pod kožu. To što mu se svidjela je razumio, ali ovaj strah koji je osjećao nikad prije nije osjetio. Vladao mu je totalni nered u glavi. Nikad se u životu nije bojavao propasti kao s njom. Uvijek je imao kontrolu nad svojim postupcima i vezom.

- Stvarno? Šta misliš da ja crko od radoznalosti da saznam bahanalije iz tvog jadnog života Markiže de Sad?

- Ajde... da dogovorimo sastanak. Pristani, molim te.

- Poznaješ li joj muža? - nije popuštala. Izgleda poznaješ...

Pa kako je ovako sve čitala... nikad u životu nije dobio ni blizu ovako gadnu lekciju kao što mu je ona dala. A bilo je spornih situacija. Jednom se zabavljao sa djevojkom koja je imala bivšeg momka ludog od ljubomore.

- Pa znaš šta... Kad joj poznaješ muža ti povedi mene pa predloži da se svingeramo ili svingujemo ili kako se to već kaže!

Možda njen muž bude zadovoljan sa tvojom djevojkom...
Čula sam ja da su to neki ovdje isprobali. Kad ti je
predobro u životu, pa umjesto da se zahvališ Bogu na
tome ti poludiš skroz.

- Opasna si...opasno slatka – prostenjao je. Bila je blizu,
preblizu da bi se mogao koncentrisati, širom otvorenih
očiju gledajući u njegove. On nježno spusti ruke na njene
obaze.

Ovo je izgleda zbunilo. Nije se odmakla samo ga je tako
razgoračenih očiju gledala.

Nježno je doticao obraze, prstom lagano i očarano prešao
preko usana. Napokon je vidio da je djelovalo na nju.
Počela je ubrzano da diše.

Odjednom se trgla i snažno ga odgurnula. Zatvorio je
oči... već je bio van kontrole. Ličila mu je na prekrasnu
leptiricu, bila je strahovito ljuta ali opet nekako meka,
nježna, poželjna. Vukla ga je sebi kao magnetom.

- Idući put nosim pištolj! Dotakneš li me, dobićeš metak u
čelo!

Okrenu se, i posrćući ode dok je stajao i gledao za njom.

Naslonio se na drvo i izvadio cigarete. Simo mu je rekao da ne voli pušače pa se uzdržao. Doduše nije puno pušio, pet, deset cigareta dnevno...

Dok je nije sreo imao je život koji niko nije preispitivao. Niko se nije usuđivao da mu pametuje, ponekad bi majka govorila da se više oženi, ali niko ga nije ozbiljno s tim gnjavio.

Nakon njenog ispitivanja činilo mu se da je to život nekog mutnog tipa koji nema načela, koji niti miriše niti smrdi. Kako ga je ona opisala i njemu se taj tip nije svidio.

Krenuo je kući. Imaće o čemu da razmišlja. Potresla ga je do temelja. Nijedna žena se nije usudila do sada da čeprka po njemu. A ova ga je izvrnula na postavu. Još kad bi znala ko je žena koju je simpatisao... Šta sad da kaže Simi?

POGLAVLJE 4.

Nju je sve toliko šokiralo da nije mogla ni da misli o tome. Organizam se branio od šoka pa je negirao da se to uopšte desilo. Treći dan se trгла kad je zvao Simo pitajući jesu li šta dogovorili. Jadnik. Ona shvati da moraju odigrati taj treći susret. Okrenula je mirno njegov broj i ostavila poruku.

"Alo, Nađa ovdje. Spominjao si da hoćeš da opet izađemo. Pa izađimo."

Odmah je preslušao poruku. Kad je čuo zinuo je. Šta je sad? Ko zna šta je sad spremila.

Nazove je da ne bi pomislila da oteže ili je izbjegava. Još je bio ranjen od njenog napada i nije bio sav svoj. Najgore što je postao slab prema njoj. Brinula ga je svaka njena reakcija, strepio je od njene osude.

- Alo, jesi li se smirila – reče joj pokušavajući da zvuči šaljivo dok ga je stezalo u grlu.

- Preživjećeš ne brini. Simo me je zvao, pita šta ima, pa da odradimo i ovo... I da završimo.

- Da završimo?

- Negoo?! Šta ćemo? Da nećemo nastaviti u troje?

Dogovorili su se da uveče to odrade. Prekinula je vezu bez pozdrava. Nema druge nego večeras će joj reći. Ništa ga ne može izvući nego istina. Biće ljuta i šokirana ali će znati da je iskren. Ovako mu ne vjeruje ništa jer odmah misli da sve mulja. Sam pred sobom o tome nije htio ni da razmišlja, da se povjeri nekom drugom nije dolazilo u obzir, a sad je odjednom bio spreman da sve kaže nepoznatoj ženi.

Odlučio je da odu u restoran sa šumom okolo, dvadesetak kilometara od grada. Tako će moći na miru pričati da ih niko ne ometa. Opet je inzistirao da dođe po nju. Vidio je radoznanu komšinicu ispred kuće do njene. Bio je siguran da su registrovale njegova kola i da je već dolazio k njoj. Možda će je pitati ko je...pa ako se raščuže da izlaze... Stvarno je pao na niske grane.

Bila je dosta smirena. Nije puno pričala. Skoro se opustio i zaboravio zašto su se sastali. Kad ju je ponudio vinom odmahnula je glavom.

- Ne mogu piti alkohol popila sam smješka.

- Smješka?- čudio se.

- Tabletu za smirenje.

Zabrinuto ju je gledao. Zar ju je tako uzrujao? Da, bila je nekako mnogo mirna. Nije bila onako logična i spremna da stvari istjerava na čistac.

- Znači, treba ti tableta da bi me mogla podnijeti.

- Malo je jedna. Treba mi i za smirenje i protiv povraćanja. I nju sam ponijela. A možda se ukaže potreba za još kojom. Da ne znaš kakvog dilera droge? U kakvom sam stanju mogla bi probati i to. Da se malo napušim... i olakšam sebi muke. Ja bar imam opravdan razlog.

- A da ja tebe odvedem u krevet... zaboravila bi na sve naše probleme...

- Prvo me moraš upucati. I to dvaput. Jednom bi bilo malo.

- Hmm... htio bi da budeš onako živahna kakva si inače. Podnijeću i šamar i grebanje ali da budeš moja...

- Hahahahaha... histerično se zagrcnula od smijeha.

- Nađa...dušo, ja sam spreman da ti kažem sve što te zanima... samo ne znam je li vrijeme za to. Stvarno nemaš zašto da se sikiraš.

- Mmmm... - mrmljala je ugrizavši se za jezik da ćuti.

- Slobodan sam, jeste gajio sam neke simpatije prema djevojci s kojom sam kratko bio u vezi, kasnije se ona udala ali nekako smo uvijek bili bliski... bili smo drugovi od djetinjstva, uvijek smo se dobro slagali. Nikad nismo uradili ništa što bi povrijedilo njenog muža. On je i moj prijatelj...i tvoj – doda tiše.

- Moj? – to je registrovala iako je izgledalo da tupo bulji u stolnjak.

- Da, i tvoj. Ta djevojka je bila Simina Sandra – izgovorio je u jednom dahu prestajući da diše.

-Sandra?! - jedva prošaputa zaprepašteno. Sandra? Sandra Simina? Mozak je pokušao da obradi informacije koje je dobio ali mu to nije išlo uslijed njene blokade. Strelac i Vaga... Sandra je bila Vaga. I dobro je izvagala. Uzela je Simu a njega ostavila na cjedilu. Sad joj je prva rezerva... Neke žene jadne ne uspiju naći ni među deseticom jednog normalnog, a ona ima dva, i to jedan bolji od drugoga... Nešto joj se dešavalo u grudima. Nije mogla da se pomjeri, nije mogla da misli, ni da diše.

On ju je gledao zabrinuto. Nikakve reakcije nije bilo nakon njenog uzdaha. Nikakve. Minut je prošao i drugi i treći. Sjedila je ko da je od voska. Niti je progovarala niti se pomjerala.

Pogled joj je otpilike bio negdje na njegovim grudima kao da bulji u dugme na košulji.

A njoj se svijet srušio. Topila se kao sladoled na suncu. Šta je ovo Bože dragi? Bježi ženo, bježi koliko te noge nose. Ali nije mogla mrdnuti. A ona se ponadala... Budala joj se svidjela. Nadala se da nije toliko strašno i da mogu to da prežive. Ali ovo... Ovu prepreku je bilo nemoguće preskočiti. Nakon nekog vremena se trгла.

- Možeš li mi pomoći molim te... a onda joj se oteo jecaj. Brže bolje je sagnula glavu, zgrabila torbu i izletjela napolje. On je odmah skočio za njom.

Oko restorana je bio lijep park sa starim razgranatim drvećem i jezerom. Sišla je sa staze i upirući sve snage da se što više odmakne od restorana da narod ne čuje kako plače. Trčao je za njom, a kad ju je stigao, zagrlio je oko ramena, nježno i brižno.

- Dođi – povukao ju je za sobom.

Nije imala snage da se istragne iz zagrljaja. Poveo ju je do jedne klupe. Kad je sjela, sjeo je pored nje zabrinuto je gledajući. Plakala je, i nije mogla prestati. Privukao ju je sebi na grudi milujući je po lijepoj kosi. Svaka suza mu je bila ko so na ranu. Sad ništa više nije mogao da učini.

Nakon pola časa ležala je na klupi sa glavom u njegovom krilu. Znao je kako joj je kad nije imala snage da se odmakne od njega i kad nije ni bila svjesna šta se dešava oko nje. Nježno ju je milovao po kosi i licu, tješio je, pokušavajući da je umiri.

- Nađa... žao mi je što te ovo ovako pogodilo, ali stvarno, stvarno to nije ni tako veliko ni tako bitno da bi morala ovoliko patiti. Nisam želio da ti ovo kažem da bi patila nego da steknem tvoje povjerenje, da vidiš da ti ne krijem ništa važno. Jeste, malo je neprijatno, ali ovo nije dušo Kazablanka. Sestra od tetke mi je psiholog, rekla mi je da ja volim biti zaštitnik, da volim slabije, pa da sam vjerovatno zato vezan za Sandru. Zbog njenih zdravstvenih problema. A to je istina, uvijek sam bio pažljiv, kad bi joj bilo loše trčao bi da pomognem, a kad mi je sestra to rekla shvatio sam da sam takav i sa drugima. Kod Sandre sam pomiješao svoju humanu stranu sa ljubavnom. To mi je rekla prije nekoliko godina i mnogo mi pomogla. Tad sam se oslobodio i mnogo realnije sam sagledao stvar. A ovo s tobom... kao da je ključna kockica u mom sazrevanju. Nismo ti rekli... ni ja ni oni... Simo je već prije dvije godine, kad sam bio dva mjeseca kući, pokušao da nas spoji. Sandra je tad bila u dilemi da li da se mješaju.

Ali, sad kad sam se vratio i kad je vidjela da nisam ni tamo uspio da nađem sebi ženu shvatila je da je Simo bio u pravu. E, to sebi jako zamjeram. Da sam samo htio da te vidim prije dvije godine...

Nakon dosta vremena napokon je prestala da plače. Imao je osjećaj da pažljivo sluša šta joj govori. Dodao joj je opet čistu maramicu, a do sad je potrošila skoro dva paka. Uspravila se u sjedeći položaj. Idućih desetak minuta proveli su tako sjedeći bez riječi.

Znao je da ono što je čula za nju zvuči kao tragedija. Tek je sad i sam shvatio da je s njom počeo proces njegovog oporavka. Sazrijevanje i oslobađanje od fiks ideje da je zaljubljen u Sandru. Da možda nikad nije ni bio. Otišao je do jezera i smočio papirne maramice da malo ovlaži lice i oči od plakanja. Stavila je vlažnu maramicu na lice i uzdahnula s olakšanjem.

Ove suze su bile spremne još od prošlog susreta a sad kad je saznala sve ništa ih nije moglo zaustaviti. Zaključila da je bolje tako.

- Možemo li sad kući – tiho ga upita.

- Možemo.

Odvezli su se bez riječi. Morao je da pusti da ona shvati što je čula i da se povrati od šoka. Tek onda će pričati. Pretpostavljao je da će ga htjeti udaviti u moru, ali neka, i to je bolje nego da ona pati. Toplo se nadao da će idući put da bjesni na njega, da ga udari... Samo da priča sa njim. Da i njemu pomogne da napokon raščisti šta je sadašnjost, šta prošlost. I oslobodi se zabluda. Možda onda krene u normalan život.

Prije nego što je izašla iz kola vidio je da oklijeva i da skuplja hrabrost da nešto kaže.

- Jeste li...

Jedva je razumio šta je prošaputala. Ali je odmah shvatio pitanje.

- Jesmo li spavali? Naravno da nismo. Nismo se ni ljubili – mirno joj reče jako srećan prvi put u životu što ničeg nije bilo i što je mogao sad iskreno i čista obraza da stane pred nju. Bar što se tog dijela tiče. Izašla je nakon toga iz kola ništa ne govoreći. Ni laku noć...

*****

Sutra kad je otišla kod Olje, vidjela je da je ova pogledava.

- Šta ti je? Nešto ti jeste! Izgledaš ko da si u teškoj depresiji...

- U autu sam, u šoku sam, ne znam ni ja u čemu sam... Sinoć sam opet izašla sa Siminim kandidatom.

- Ajde? Pa otkud to?

- Simo nas prikležtio. Zapeo da nas spoji pa nikako jadnik da shvati u čemu je problem. Misli jadnik da je do mene, da sam ja ta koja je nezainteresovana. Ne zna da je ovaj zaljubljen u drugu.

- U drugu? Pa zašto onda nije s njom?

- E moja Oli, razmisli zašto nije s njom... Zato što je udata... Razmišljala sam i ja o svakakvim mogućnostima, možda je gej pa voli svog najboljeg druga, ili je možda zaljubljen u svoju babu ko onaj Francuz, ili je impotentan a neće da to oni znaju... Ovo je još ispalo i normalno. Moglo je biti i gore...

- Udata? Pa šta može s njom. A jeste glup. Pored tebe takve, on pati za udatom.

- Eto ti, tako je to.

- A znaš li koja je?

- Ma nije važno... bolje da ne znam...

- Nije ti rekao? Ti obično voliš stvari da istjeraš na čistac. Čudi me da ga nisi pritisla da ti kaže. Ali ne vjerujem ja da se ti njemu ne sviđaš. Mogao bi Simo da se trudi koliko hoće da on nije zainteresovan da te opet vidi. Pa to ste se već tri puta sreli.

- Ma šta ti je! Kakvi zainteresovan – rasrdi se Nađa. Samo je dobar glumac. Evo sad i ti kao i Simo, mene optužujete da je do mene! Nevjerovatno kako samo zna igrati! E pa dobro! Znaš li u koga je zaljubljen? Znaš li?

- Pa ne znam...

- E pa "kilavi" je zaljubljen u Sandru! Sandru Siminu! Ma nije u nju! Nego u fiks ideju iz svoje lude glave da je zaljubljen u nju.

- Kuku! - prenerazi se Olja. Pa kako to? Pa Sandra je OK žena, niko nije čuo da ima švalera a Simo je devet mjeseci na brodu.

- Aaa... pametna je ona. Neće ona da se švalera pa da izgubi zlatnu koku. S kim bi joj bilo kao sa Simom? Ova budala je njoj zlatna rezerva. U slučaju da joj zatreba.

- Ajde smiri se. Da ne pukne bruka, da Simo ne sazna.

- E zato mi se čini da ću pući ko balon. Uklještena sam, moram da ćutim i pravim se blesava zbog Sime. A on i Sandra se “ubiše” koliko žele da se nas dvoje spojimo. To me posebno rasrđuje. Simo jadni, svaki put mi priča kako ga Sandra nagovara da ne odustane od nas dvoje.

- Stvarno? Pa možda i jeste tako. Možda je žena OK, normalna, hoće da izbije ovome fiks ideju iz glave. Meni tako izgleda. Ti znaš da ona ima te probleme sa zdravljem i da ne može imati djecu. A opet ni Simo ne može da ih ima, i ja mislim da su oni jako dobro izabrali. I da su baš jedno za drugo.

- A ne znam više šta da mislim. Zašto to nije spomenula. Imam osjećaj kao da ga je krila. Kako ga do sada nismo upoznali?

- Pa vjerovatno joj je bilo neugodno. Pametna je, i pretpostavljala je da bi možda neko mogao nešto da prokljuvi.

- Vjerovatno si u pravu. Eto, glavnom da je napokon okončano. Sad ću reći Simi da definitivno nismo jedno za drugo.

- Tako je najbolje. Da se to sve zaboravi.

Nazvala je Simu i naredila sebi da ovaj put nema popuštanja.

- Alo Nađice moja... - tepao je Simo sve se nadajući zadovoljavajućem izvještaju.

- Simo, imam tužne vijesti - rekla je odlučno i ozbiljno.

- Kuku...

- Nemoj kukati, probali smo i ne ide. Moraš to prihvatiti.

- Pa zašto Nađice, zašto... - kenjkao je.

- Eto tako, ne ide i to je to.

- A da se ti još malo potrudiš? Malkice još...

- Ja da se potrudim? Znači ja sam kriva? Nije kriv on nego ja? Je li tako?

- Ma nisi ti kriva...

- Jesam! Sad si rekao da sam kriva ali evo udahnuću i neću da vrištim na tebe jer ti si jadan naivan i dobar kao svetac i ne znaš koja je to mustra i protuva.

Meni takav ne treba! E moj Simo koga ti sve zoveš prijateljem. On je jedna ulickana poremećena baraba!

- Čekaj... - pokušao je da je zaustavi ali je bilo kasno. Morao je iduća tri minuta da odsluša cio repertoar kojim je počastila Slavka.

- Eto, htio si da znaš, sad znaš! I da se nisi usudio da dalje zapitkuješ.

- Ja tebi sve vjerujem - kapitulirao je.

- Hvala Simiki, izvini morala sam da ti stavim do znanja da se dalje ne nadaš i ne mučiš bezveze. Ne ljutim se se na vas dvoje. Volim vas.

Za vikend je obećala doći im u posjetu. Odlučila je da stavi tačku. Ako pokušaju nešto opet odbiće ovaj put tako da im bude jasno da treba da prestanu da se trude oko toga.

U subotu je otišla kod njih i shvatila da se ne ljuti na Sandru. Odjednom joj bi lakše. Zagrlila je toplo prijateljicu. Pametna Olja je možda bila u pravu. Možda je Sandra stvarno pokušala da pomogne glupanu jer je vidjela da on nikako da rješi svoju ljubavnu situaciju. Lijepo su pričali. I oni su odahnuli kad su vidjeli da je ona dobro, da se ne ljuti na njih i da ih i dalje voli isto.

Za sutra su se dogovorili da isplove Siminim brodom do obližnjeg poluostrva gdje je more bilo čisto i gdje nije bilo gužve. Išlo je cijelo društvo. Nije znala da je i on bio pozvan, ali oni su ga upozorili da ona ide pa su svi troje zaključili da bi joj bilo neugodno da ga vidi. On je zato odustao.

Ona je nekako odahnula jer je znala da oni više neće pokušati da je nagovaraju na susret s njim.

Nekoliko dana nakon toga što su zajedno išli na kupanje ona, Olja i Dubravka su izašle uveče u grad na piće. Na Trgu je bila gužva i bilo je vruće, pa su odlučile da se spuste do obale u neki od njihovih kafića. Nije mogla dugo ostati imala je sutra dosta obaveza na poslu. Gužva je bila svuda, a dok su prolazili šetalištem tražeći slobodno mjesto Nađi pogled zape za jedan par.

Kao da ju je neko gurnuo u zamrzivač. Činilo joj se da je hladnija od tih pića iz frižidera. Hvatala je ubrzano vazduh ne bi li se nadisala, ali nikako da uspije. Trebao joj je hitno oslonac. Brže bolje se uhvati za ogradu kafića i okrenu lice prema moru ne bi li je dašak vjetra osvježio.

On i Sandra. On je sjedio okrenut leđima prema moru a licem prema šetalištu dok je Sandra sjedila s njegove lijeve strane. Njoj je bila okrenuta leđima.

Niko nije primjetio da se nešto dešava. Olja i Duda su vodile neki razgovor, i tako udubljene srećom nisu vidjele bljedilo i graške hladnog znoja koji joj je izbio i po licu i po tijelu.

A onda on, dok je nešto lagano pričao i gledao kako narod prolazi, spazi nju. Kako neki pogledi mogu da ostanu za cijeli život. Cijeli život upamtiš taj trenutak. Da joj je bilo nestati, postati pjena platila bi pa koliko košta. On je s njom, s njom – odzvanjalo joj je u glavi kao eho.

Čim ju je spazio on nešto reče Sandri i ustade. Krenuo je prema njima. Olja i Duda ga nisu registrovale dok nije stao pred njih. Nađa je stajala pozadi čvrsto se držeći za ogradu. One su začuđeno pogledale u zgodnog muškarca podigavši obrve.

- Dobro večer moje dame.

- Dobro večer – mirno mu odgovore njih dvije i dalje ga gledajući i čekajući objašnjenje. Očekivao je da će ga ona predstaviti. Nije rekla ni riječ.

- Hm... dobro, Nađa nije raspoložena da priča pa moram ja da se sam predstavim. Ja sam Slavko, Nađin... poznanik i prijatelj od Sandre i Sime.

One su onda začuđeno pogledale nju. Olja je značajno podigla obrve. Nakon toga opet su se okrenule prema njemu i onda raskokodakale sve pričajući uglas.

Pozvao ih je za sto. Nađa nije reagovala i dalje se čvrsto držeći za ogradu. Pustio ih je ispred sebe a onda stao uz nju obuhvativši je oko struka i skoro noseći sa sobom.

Dok su se njih tri pozdravljale i zauzimale mjesta on je stajao uz nju, skinuo je ruku s nje kad je skoro donio do stola ali se i dalje košuljom i rukom povremeno očešavao o nju. One su pričale a ona opet osjeti njegovu ruku na svojim leđima.

Stajao je uz nju i kao da je blago pridržavao tim gestom. Pogleda kao kroz maglu u njega. Pogledom kao da joj je govorio "nemoj to da radiš" . Gledao ju je polutužno i nekako molećivo.

- Donijeću ti stolicu - mirno joj reče. Ode u kafić da donese stolicu iznutra jer su ljetne pletene stolice sve bile zauzete.

Ništa nije čula, ništa nije razumjela. Sva sreća pa bar nije krenula plakati. Nije čula kad je Sandra rekla da je Simo tu, ali da je skoknuo do obližnje radnje sa mobilnim telefonima jer mu nešto ne radi dobro.

Njena mašta je bila naumoljiva. Zamišljala je kako on onim svojim snažnim rukama drži Sandrinu ruku, kako mu se ona smješka. Kako izgleda srećno dok ide s rukom u ruci sa voljenom ženom.

Napokon je Sandra primjetila da se nešto dešava s njom. Shvati da joj je vjerovatno neugodno što je on tu. Duda upita njega je li i on moreplovac kao Simo. On joj odgovori pokušavajući da nekako i nju uključi u razgovor.

- Radim u brodarskoj firmi ali ne plovim. Imamo predstavništva po svijetu pa u njima radim. Vratio sam se nedavno s jednog takvog puta. Pretpostavljam da će me opet negdje poslati na dvije, tri godine.

- A žena? - upita Duda radoznalo.

- Slobodan je, ženu traži – umješa se Sandra smijući se. A kako mu je tek Simo traži - doda tajanstveno se smješeći i pogledavajući nju. I Olja ju je pogledala, i on ju je pogledao. Ona po svom dobrom običaju iz letargije završi u histeriji.

- Stvarno? - ispali toliko sarkastično da su se svi pogledi zalijepili za nju. Možda mu je srce zauzeto. Meni, ovako kad pogledam, izgleda da ga nešto žestoko opsjeda i da je on daleko od slobode.

Olja i Sandra se značajno pogledaju. A on nekim mangupskim nasmješanim pogledom poruči joj da bi je sad srušio sa stolice tu na pod kafane da se povataju. Nju to bezobrazno gledanje još više raspali.

- U šta si ti blenuo?! Idemo!

Ustade naglo uz škripu teške drvene stolice prokuvavši načisto.

Olji je bilo jasno. Pozdrave se sa Sandrom ona i Dubravka, a za to vrijeme dok je stajala pokraj stolice on nježno dodirnu njenu ruku kao slučajno, molećivo je pogledavši. Nije mogao da se bori protiv njene ljubomore.

Kad su ostali sami Sandra ga zamišljeno pogleda, vidjela je kako ga je njeno ponašanje i odlazak pogodio.

- Šta je to s vama? U čemu je problem?

- Misli da muvam s tobom.

- Šta? - zabrinu se Sandra.

- Priznao sam joj da si mi se sviđala i sad poludi totalno na to.

- Pa ti nisi normalan! To što si ti pomješao babe i žabe, i što si našu povezanost pogrešno protumačio išao si reći njoj!

- Sama je otkrila. Ne znam znaš li, ali kad krene da ispituje ne moraš ništa da kažeš. Gleda te u oči netremice, sipa pitanja i sama zaključuje. A ja sam otkrio da sam slab prema njoj.

- Svidjela ti se?!

- Počeo sam se bojati svega što nam može smetati a tako je slatka. Eto sad znaš zašto se mučimo. I zašto neće da bude sa mnom iako bi ja dao sve da hoće.

- O Bože! - Sandra je bila dirnuta. Uvijek smo bili nekako povezani. Ko brat i sestra a vjerovatno zbog moje bolesti ti si se osjećao kao zaštitnik i to pomješao sa ljubavlju. A meni moj bucko odgovara. Nasmije me kad gleda TV pa namrvi sve po majici i po krevetu. Ne trebamo mačku hraniti, ona nam dođe ko usisivač samo kupi za Simom. Razumijemo se savršeno. Kad vidim da hoće malo mira odem do majke. On kad vidi da mi treba prostora ode s prijateljima na kafu. Žao mi je da te odbija. Šteta velika šteta. Super je. Jeste da funkcioniše na principu histerija - depresija, to ona sama kaže tako, ali je duševno dobra, pozitivna, puna ljubavi. Biće divna majka a tebi je vrijeme za djecu već odavno. A ipak je djelomično i u pravu što mi ne vjeruje. I ja sam tu kriva.

- Najviše je sve moja greška...

- Nisam htjela da se petljam, a mogla sam te sa Simom prije dvije godine pritisnuti da je upoznaš. Bojala sam se da će doći do toga da ona shvati tvoje osjećaje prema meni pa sam se plašila da će me prezreti. Sad mi je jako žao.

- I kako sad da je nagovorim? Šta da kažem? Šta da učinim, da me prihvati? Da shvati da je stvarno želim?

- Vidjećemo. Sad bar znamo u čemu je problem. Simo poludi od razmišljanja zašto ne uspjevate a njemu izgledate kao da ste rođeni jedno za drugo. Naći ćemo način. Znaš da sam ja smirena.

Kad je došao Simo objasne mu da su vidjeli nju, i da je odmah podivljala čim ga je vidjela.

- Pa zašto je sada podivljala? Šta joj ti radiš? Nikad je nisam vidio takvu. Jeste da je temperamentna ali nikad nije ovako reagovala na nekoga. Najprije nije htjela ništa reći, a kako sam ja stalno pitao šta ne valja, pukla je. Mi te ne smijemo spomenuti inače se plašimo da će nam otkinuti glavu. Ljuta je na tebe, ma nema osobe na koju je tako ljuta ko na tebe. A čime te sve častila... A ja i Sandra se sikiramo kud smo vas spojili. Ona nas izbjegava, neće više da dolazi k nama. Stalno nalazi neke izgovore.

A kad te spomenemo izgleda kao da će pući ko tikva. A kako gleda u Sandru. Valjda nju smatra krivljom, šta li...

- Nije zato...mislili da sam zaljubljen u Sandru.

- A jesi li?

- Simo! - oboje u glas viknuše na njega.

- Pa da znaš da sam i ja nekoliko puta pomislio da jesi. Da mi Sandra nije rekla da si previše zaštitnički nastrojen prema njoj, ko zna šta bi i ja mislio. Zar se nikad nisi zapitao zašto sam ovako miran i nisam ljubomoran na tebe? Sandra mi je objasnila, a da ja krenem da ljubomorišem ko zna šta bi njoj bilo sa zdravstvenim stanjem.

Tek sad je shvatio koliko je bio nezreo, nepravedan, nerazuman. I taj trenutak bi mu najviše odgovaralo da je ona tu i da mu opali jednu dobru šamarčinu. Osmjehnu se odmah pri pomisli kako bi eksplodirala.

- Ajde ti za njom – posavjetuje ga mudra Sandra. Sad će, onako ljuta ići direktno kući. Vjerovatno će bacati stvari po kući ili opet napraviti potop plačući. Kad je mene ono pretprošle godine zaboljelo toliko me je grlila i plakala da sam uložila sav napor da ozdravim samo da prestane – smijala se.

- Skratiće me za glavu – dvoumio se neodlučno. Odakle joj samo onolike suze izlaze? Svaki put napravi potop – uzdisao je rezignirano i nemoćno. Sve žene skupa u mom životu nisu isplakale desetinu suza koliko je ona isplakala. Svaka joj čast.

- E, pa nek te čepa! - Simi je došlo da pukne od smijeha. Zaslužio si. Umjesto na svoju ti misliš na moju ženu – zafrkavao ga je.

- Simo! - reče namršteno protestvujući. Nije mu bilo sad još do toga da sluša prijateljevo zadirkivanje. Ajde sad me i ti malo čepaj!

-Smiri se, proći će je. Vidio sam na njoj da joj se sviđaš i da joj je žao što niste uspjeli. Moram ti reći da je ona u stvari mnogo realnija od tebe. Ti si imao problema u glavi a kod nje je samo problem u temperamentu.

- Veliki si ti da te dokrajči onako slatka ženica. Nemoj odustati, samo daj joj vremena ali budu stalno blizu nje. Mene i Simu podsjeća na Beti Bup iz crtaća.

Nasmijao se i on nježno na to. Da stvarno je tako. Njemu je bila sva pufnasta, kao mekano živahno mače. Ali krupne oči i krupne kovrdže, i kako je nekako sitno i slatko hodala... baš je ličila na Beti Bup.

Oni su se razišli, umirivši ga malo i ohrabrivši da je ne pusti. Onda ju je nazvao. Bolje nego da je zaskoči. Tri puta mu se nije javila, onda joj je napisao da će tražiti Oljin broj od Sandre ako se ne javi.

Otpisala mu je napokon pitajući ko ga je nagovorio i je li normalan? Je li mu Sandra to naredila da bi se stvar zataškala.

Napisao joj je da želi sutra da je vidi, samo deset minuta. I da će doći popodne do nje da ne moraju izlaziti. Javiće joj da ga sačeka ispred kuće.

POGLAVLJE 5.

Sutra se zapanjila kad je portir nazvao da je traži neki mlađi muškarac. Pogledavši kroz prozor vidjela ga je ispred ulaza. Nazove portira i reče da mu saopšti da nije u zgradi.

- Je li ti to momak?- upita je ovaj radoznalo.

- Ma kakav momak! To je neki ludak. Ne daj mi Bože ovakvog. Sto puta je bolje ostati stara cura nego imati ovu budalu. Pa i to je za ljude, ne moramo se svi udati i oženiti.

Parkirao je oko šest blizu njene kuće. Bila je gužva pa je imao dobar razlog da bude u kolima, izgledalo je kao da čeka slobodan parking. Jutros nije htjela da izađe da ga vidi, a znao je da je na poslu.

Stao je malo dalje od njene kuće. Nije htio da stane direktno ispred da joj ne pravi neprijatnosti s komšilukom. Iako je rekao da nigdje neće ići kad sjedne u kola odlučio je da je vodi sebi. Valjda će stići živi do tamo.

Sjedio je tako skupljajući hrabrost i čekajući ni sam ne znajući šta. Oko 18.30, stariji par je izašao iz njene kuće. Shvati da su joj to vjerovatno roditelji. To mu je savršeno odgovaralo. Pretpostavljao je da je sad sama u kući. Niko neće vidjeti kud je otišla.

Čim su oni odmakli on joj pošalje poruku da je ispred kuće. Ostavio je auto i tih pedesetak metara prešao pješice. Dočekala ga je u dugačkoj suknji na preklop i majici na bretele. Očito se nije trudila oko stajlinga. Smatrao je da joj mnogo ljepše stoji njen izgled Beti Bup nego sportski ili ovaj za klinke.

- I kakav si zadatak dobio? Šta hoćeš od mene?

- Idemo u kola, nećemo pričati na ulici.

- Neću da idem u kola.

- Onda idemo kod tebe.

- Nećemo ni kod mene.

- Hoćemo - odgovori joj jogunasto. Ili jedno ili drugo!
Biraj dok imaš prilike. Već je počeo gubiti živce.

Bez riječi se okrenula i pošla stepenicama ispred njega u kuću. Jedva da je ušao na vrata ona se okrenu prema njemu očito ne želeći da ga pusti dalje.

On ljutito stisnu usne, uhvati je za ruku i pođe u dnevnu sobu koja se vidjela iz hodnika. Nije ništa rekla. Kad je sjela, i on sjeo na kauč ona otpoče sa svojom kanonadom.

- Zašto si želio da me ponovo vidiš? Šta hoćeš da ti i Sandra igrate igre preko mojih leđa? Samo je pitanje vremena kad ćeš uskočiti u njen krevet! Da si duže tu, teško bi to izbjegli. Vjerovatno si zato i pobjegao u inostranstvo. Ne možeš je gledati s drugim. A da je bar neka fatalna žena! Nego obična. Niti je ljepotica, niti je nešto naročito ali je zato čvrsta, hladna, odlučna. Pa vi glupani koji volite izigravati vitezove pogrešnim ženama trčite za njom! A ona je pet puta jača i proračunatija od vas dvojice glupane jedan! Neće se ona zaljubiti, ne boj se! Ona izračuna šta je njena korist i to uzima. Ne pada joj na pamet da plače i pati zbog nekog muškarca! Ona ne bi ni pogledala nekog od koga nema koristi i ko neće sto posto da ispunjava njene zahtjeve. Šta li si ti samo našao na njoj? Imaš li ogledalo! Ej, pogledaj se! Treba ti žena! Prava žena čovječe! Kad bi ti znao kako izgleda prava žena! Idi psihijatru pa se liječi kad izgledaš ko div a osjećaš se kao miš!

Pogledao ju je kao da je kraljica vještica na metli.

- Hoćeš li se smiriti. Lu.. temperamentniju ženu nisam sreo – reče oklijevajući potiho ljutito stisnutih usana neprijatno iznenađen njenom kanonadom.

- Htio si reći luđu! Ajde reci! E, pa dragi moj ja sam luda možda po tebi, ali ti si ludak koji možeš u minuti dobiti od psihijatra potvrdu za to! Ma koje si ti muško! Ti muška vidio nisi! Ti si obična Cvilidreta!

Sad je ustala, nagnula se prema njemu i praskala.

- Praviš mi se tu nevin i sve nešto ufinjen! Pa ajde već jednom gukni golube! Nešto te je ipak odbijalo od nje. Dok si ti tako razmišljao i vagao ona je našla bolju priliku. On joj nudi sve a ne traži ništa!

- Možemo li da o ovome pričamo kad budeš manje uzrujana... Sad si... malo van kontrole... - pokušao je da je urazumi.

- Ja?! Ja van kontrole! Ma, ja sam ladna ko špricer! Van kontrole, je li?! E, pokazaću ja tebi govno kilavo kako izgleda kad sam ja van kontrole! Simo me je spremao za tebe ko da ćemo isto večer završiti kod matičara! E pa kad sam se toliko spremala sad ćeš dobiti svoje! Diži se i marš u moju sobu! Sad ćeš da mi debelo platiš što se ja zamajavam oko tebe i tvojih fiks ideja!

-Haaa?! – gledao je ozbiljno malko zinuivši. Bio je u nedoumici, nije moguće da misli stvarno. Kako da platim?

- Eee... to ću ja da odlučim druškane moj! Sandra najviše voli sebe, onda voli pare, a onda voli slugu. Kao i većina žena na ovome svijetu! E sad ću ja da joj kresnem drugog najdražeg slugu!

Čovječe! Ona hoće da ga odvede u krevet... Bio je zapanjen! Simo je rekao da je jako dobra, samo je zaboravio reći da je malko luda... Pa sad hoće mu naplati izlazak! Shvatio je da svaki put kad je van kontrole uradi nešto što ne bi nikako uradila da nije ljuta. Želio je i on to, ali bila je prijateljica njegovih prijatelja, da nije, ne bi se suzdržavao ni sekunda. Bojao se da će i on ostati bez kontrole kao i ona. Kako će se izvući iz ovoga...

- Nađa... razmisli malo. Sad si ljuta, nije da se meni ne sviđa ideja... Pa ne ide to baš tako – nesigurno se osmjehnuo.

- Ide, ide! Nisi ti još vidio kako to ide kad se ja zainatim!

Odjednom kao da se pretvorila u neku drugu ženu. Gledala ga je pogledom koji ima neka divlja zvijer prije nego skoče na svoj plijen. Odmjerila ga je od glave tako strasno i vatreno da je malo ustuknuo.

Ruke joj odjednom krenu niz bokove polako, dok ga je netremice gledala. Kad je došla do pola butina rukama uhvati suknju. Preklop se otvori desetak santimera otkrivajući dio lijepih nogu. Onda, netremice ga gledajući u oči polako krenu da razvezuje čvor na suknji.

Očekivao je svaki sekund da joj suknja padne na pod.

Okrenu mu se leđima šireći razvezanu suknju. Otpozadi nije vidio ništa sem da ju je rastvorila. Krenula je tako s raširenim rukama pridržavajući suknju prema hodniku. U hodniku je zastala trenutak ispred jednih vrata, značajno ga pogledavši i dalje držeći krajeve suknje. Čim je kročila u sobu pusti da joj suknja pade na pod. Namjerno je ostavila na vratima spavaće sobe zovući ga tako.

Osjetio je da počinje teško da diše i da reaguje. Znao je šta to znači. Ili može da je slijedi ili da izađe iz stana.

Njega neka sila koja mu je oduzela svu snagu i moć razmišljanja natjera prema vratima spavaće sobe. Ulazeći lagano podigne njenu suknju sa poda.

Nije vidio da je stajala uza zid do vrata. Čim je ušao u sobu, ščepa ga i baci na krevet. Sad već dalje je bio gotov i jako raspoložen da i on odradi svoj dio. Nježno je prevrne i gurne na krevet pokrivši je sobom i osmjehujući se. Vrtio je glavom u nevjerici dok je gledao.

Šta sve čovjek može da otkrije o sebi... Evo, on saznade da voli lude žene... Ustvari jednu, prekrasnu i neobičnu. Podigla je obrve na taj smješak. On nije na to obraćao pažnju. Sad je bio zaokupljen divnom, vatrenom ženom koja ga je probudila iz sna u kojem je zapeo godinama.

- Ne može niko reći da nisam pokušao biti razuman...

Pomogla mu je da skine košulju. Kovrđava kosa mu je gicala lice jer je zaborila glavu u njegov vrat ali ga nije ljubila. Bila je još ljuta i nije željela da ga ljubi bilo mu je jasno.

Zato je on polako, nježno studirao njeno lice umirivši je laganim i nježnim dodirima, pogledom joj govoreći da je neće povrijediti niti će se poslije kajati što je ovo uradila. Gledala ga je netremice, ozbiljno, dok joj je to očima kazivao. I kao da mu je povjerovala.

Polako je podigla glavu, nosom mu dodirujući bradu i spuštajući prvi uzdržani poljubac na njegov vrat ispod brade. Odahnuo je, ljubeći joj lice i čelo. Lagano je krenuo prema njenim usnama a onda zastao. Želio je da mu potvrdi da i ona želi taj poljubac. Ona nekako nesigurno pogleda u njega pa u njegove usne. Smatrao je da je to znak da se slaže da dovrši ono što je počeo.

Nježno i pažljivo spusti usne na njene govoreći joj da se to i njemu dopada i da i on to želi. Napokon je lagano podigla ruke i stavila ih na njegova ramena, pažljivo i sporo, ispitujući ono što je pod rukama osjećala a u mašti već dotakla. Da provjeri slaže li se realnost sa maštom, ili je samo umislila da su ta ramena baš toliko opasna. Dalje je sve išlo po proceduri utvrđenoj prije mnogo miliona godina...

Kad su došli sebi vidio je da se osvjestila i razljutila, i da joj je sad strašno neugodno. Ali se brzo pribrala, namrštila i saopštila mu “da sad može da ide jer je završila sa njim”.

- Nađa... pokušao je da je dovati sa kreveta, želeći da još budu zajedno, da se vrati u krevet...

Ona mu se hitro izmaknu, ljuta na njega, ljuta na sebe. Šta uradi ovako nerazumna. Ali više od njenog ludila brinulo je ono što su doživjeli. Čovječe... kako ga Sandra nije htjela nije joj bilo jasno. Kako ju je volio, osjećala je svakim djelićem da je voli a ne da imaju “okršaj”. Lijepo joj je pričao, smirivao njen bijes, preuzeo svu kontrolu na sebe, pazeći na nju onaku otkačenu i van kontrole. Zapitkivao ju je stalno, a ona je samo klimala glavom, zvao ju je slatka pufnice...

-Rekla sam svoje! Nema priče! Sad kad smo se obračunali možeš da ideš i da te moje oči više ne vide!

- Nađa...

- Bez priče, rekla sam! I ovako je dovoljno neugodno! Ja ću sutra pričati nadugo i naširoko s Simom i Sandrom. Možda ću obradovati Sandru da sam joj ovjerila slugu broj dva pa da vidimo šta će gospođa reći na to...

Dok je ona pričala čuli su se neki zvukovi. Ona zapanjeno razgorači oči.

- Moji roditelji... prestravi se.

- Hm...nije znao šta da urade. Normalno da joj je bilo bez veze da joj roditelji uhvate momka u krevetu. Mogu li negdje da se sklonim? - šapatom ju je upitao.

Odjednom su začuli korake kako se približavaju vratima.

- Nađa... Nađa...

Ona se baci na krevet kao u bazen i navuče prekrivač koji je ljeti imao ukrasnu funkciju, po njemu. Skoro je sjela na njega. Tako sakriven iza njenih leđa on je mirovao.

Neko lagano proviri u sobu. Nađa se pravila da spava. Vrata se zatvore. Srećom što je krevet bio uza zid desno od vrata.

Kad bi se ulazilo u sobu morao si da uđeš u prostoriju da ga vidiš.

Čula je oca kako nešto govori majci. Pretpostavljala je da joj govori da je zaspala. Znala je nekad tako od posla i iscrpljenosti da ode ranije u krevet, već oko devet, deset časova.

Dok je napeto osluškivala odjednom osjeti njegovu ruku na sebi. Ljutito se okrenu prema njemu.

- Šta to radiš? - prosikta šapatom.

- Pa opasnost je prošla, ja sad ne mogu da idem dok oni ne legnu a nemamo šta drugo raditi...

- Da ti nije palo na pamet – prošaputa sklanjajući čvrstu ruku sa svog struka.

- Kasno je za to. Već mi je palo – šaputao joj je dok se naginjao i spuštao polako poljupce po njenoj desnoj ruci koja je bila bliže njemu.

Ona je sjedila ukočeno u krevetu ne znajući šta da radi. Kako sad da ga izbací? Njeni bi legli oko jedanaest, ponoći. Moraju čekati.

- Pufnice slatka...- zvao ju je.

Nađa se rezignirano spusti na jastuk.

- Dobro, miruj sad dok opasnost ne prođe. Da se nisi pomjerio.

- Kako ti kažeš – složio se slatko ali samo rječima. Gdje bi muškarci dospjeli da slušaju ženine proturječne naredbe. U većini slučajeva ne znaju ni one šta tačno žele. Nekoliko trenutaka su tako mirno ležali jedno do drugoga on se polako okrenu na bok okrenuvši leđa njoj.

Odjednom ona ga prodrma.

- Šta to radiš? Nemoj da ti padne na pamet da zaspiš. Diži se i oblači.

- Neću zaspati ne brini, ali ne vrijedi sad da sjedimo u krevetu.

- Nećeš biti u krevetu - ljutila se. Sjedi na stolicu dok ne budeš mogao izaći.

- Kako da ne! Sjedi ti. Mogu do ujutro hodati po kući. Još bar sat, dva neće leći, znači ne smijemo zucnuti. Ja ću biti u krevetu a bolje je i tebi da budeš jer znaš kad je čovjek budan ne može mirovati pa će nas još čuti i opet doći. Tek smo onda ugasili. Htio je da joj predloži da zaključaju sobu i ponove ono od maloprije, ali bi ga zadavila...

Nađa shvati da je u pravu. Ako sjedne na stolicu onako živčana, neće moći mirovati, krenuće da hoda po sobi, pa će paliti svjetlo, pa kompjuer, pa ako s nečim lupi...Vrata su bila tako postavljena da se vidjelo gori li svjetlo u sobama. Ako budu išli kroz hodnik vidjeće da je kod nje upaljeno svjetlo. A dizali su se noću oboje bar jednom. Uhhh...

Dok su čekali da joj roditelji zaspu, on joj okrene leđa kao da spava. Ona je jedno vrijeme ukočeno sjedila a onda se spustila na jastuk. Nakon petnaestak minuta mirovanja, čuo je po njenom ritmu disanja da je utonula u san. Srećno se nasmiješi i polako, mic po mic okrene se prema njoj.

Podboči se lijevom rukom da je može gledati. Zaspala je na leđima. Čim se osvjestila, ko luda je skočila iz kreveta, obmotala se čaršavom i otrčala iz sobe. Vratila se nakon pet minuta obučena u pantalone i zatvorenu majicu.

Posmatrao ju je kako unezvereno kupi njihovu odjeću razbacanu po sobi. Vidio je strašan osjećaj krivice na njenom licu dok je podizala njegovu košulju s poda. Znao je da je njena eksplozivnost dovela do ovoga i da sad to sebi ne može oprostiti.

Simo mu je rekao da se skoro trebala udati prije desetak godina za jednog prijatelja njihove porodice.

Bili su vjereni. Ali da nešto nije odgovaralo. Rekao mu je da su bili zajedno dvije godine. Simo je zaključio da se ona zbog nečega prepala.

Koliko je znao, ovome momku je otac bio poznati švaler, kasnije je čuo da se i sin dao u te vode. Vjerovatno je ona to osjetila ili otkrila i prekinula vezu.

I da je još ponekad izlazila sa jednim kolegom ali da je to bilo površno i trajalo je nekoliko mjeseci. Vidio je čovjeka i zaključio da ovaj nije pogodan za njen temperament. Bio je hladan i usporen. A ona od većine kandidata na kraju napravi prijatelje. A to nije dobro.

To je odgovaralo onom što je vidio. I njemu je na prvom susretu ponudila da mu prijateljski pomogne ako već ne odgovaraju jedno drugom. Nije bila sebična i nije skrivala stvari. Dobro se iznenadio kad je mirno i naivno rekla onoj porodici da je on njen kandidat za muža i da ga Simo pokušava utrapiti njoj. Ovim ljudima očito ta njena iskrenost nije bila čudna jer su se nasmijali sa simpatijama i nježnošću. Vidjelo se da je vole.

Nakon pola časa čvrsto je spavala vjerovatno iscrpljena svime što se dešavalo. On nježno rukom pređe preko kontura njenog lica. Približi se pažljivo još bliže njoj. Njena glava mu je bila ispod brade.

Poljubi je lagano u kosu i pažljivo ne oslanjajući ruku svom težinom na nju zagrla je oko struka. Napokon je prava žena bila u njegovom životu. Bio je potpuno siguran u to. Pomalo i on utonu u san. Kad se probudio ona je i dalje spavala. Bila mu je okrenuta leđima. On je bio priljubljen uz nju dok mu je ruka bila oko njenog struka. Izgleda da je imala čvrst san.

Bilo je petnaest minuta prije četiri.

Zaključila sa žaljenjem da mora da ide ako neće da ga njeni roditelji uhvate u krevetu. Poljubio je nježno u čelo i polako ustao. Iako unezverena pažljivo je složila njegovu odjeću na stolicu. Navike pedantnih osoba. Obukao se i čučnuo pored nje.

- Pufnice... - nježno ju je zvao sklanjajući joj kosu s lica. Spavala je okrenuta na lijevu stranu.

- Mmm.. samo se promeškola kroz san.

- Moram da idem sad. Čućemo se kad se probudiš...

Nešto je promrmljala. On se osmjehne, nagne se i poljubi je u usta. Kao da mu je odgovorila tako spavajući. Polako se iskrao pažljivo otključavajući vrata. Šta je tu je, morao je da vrata ostavi otključana. Valjda će njeni pomisliti da su zaboravili da zaključaju. Nije imao pojma da muška glava te kuće cijelu noć bdi je zbog njega.

*****

Nađin otac je mirno slušao tiho šuškanje u hodniku. Već je bilo prošlo četiri. Pitao se šta čekaju. Možda su zaspali. Kad je sinoć provirio u ćerkinu sobu pri svjetlosti iz hodnika vidio je nešto u šta prvi trenutak nije ni povjerovao.

Nađa je ispod kreveta imala klupu. E pa, sinoć je ispod te klupe bila jedna čudna cipela. Nije bila Nađina sitna, broj 38. Bila je muška, otprilike broj 44-45. Kao pametan čovjek povukao se ništa ne govoreći ženi.

Da joj je rekao da u Nađinom krevetu spava muškarac vjerovatno bi dobila infarkt ili moždani udar. Ali on je bio muškarac, realniji, znao je kako te stvari funkcionišu. Iako je bio zapanjen, sjedeći u krevetu i gledajući u tamu zaključio je da je to dobro.

Kćeri su mu bile divne i dobre. Starija se udala prije pet godina i otišla od njih a Nađa ga je posebno brinula. Imala je 33 godine, bila je jako nježna, osjećajna, a sa druge strane eksplozivna. Živjeli su u maloj sredini, svi su se znali, ponuda je bila slaba.

Za ove četiri godine nije uspjela da nađe ozbiljnog momka, izašla je nekoliko puta i pošteno ih svaki put obavijestila šta se dešava. Volio je to njeno poštenje i iskrenost. Svi su to voljeli kod nje.

Kako li se spetljala s ovim? Nisu imali pojma da izlazi s nekim. Ovo je prvi put da im nije ništa rekla. Valjda se nije spetljala sa oženjenim. To ne bio mogao podnijeti. Ipak, zaključi optimistično, da je njegova kćer poštena i da nikad to ne bi uradila. Znači, bio je 99% siguran da čovjek nije zauzet. Možda nije bio iz njihovog mjesta. Sigurno nije. Pa srela bi ga do sad.

Kad je začuo da se vrata otvaraju on ustade. Njegova soba je gledala na ulicu a Nađina prema moru. Vidio je zgodnog, visokog muškarca kako hitro silazi niz stepenice.

Nije uspio da mu sasvim vidi lice. Iz profila je izgledao dobro. I dotjeran. Skrenuo je desno i otišao niz ulicu. On otvori malo grilje da ga može dalje pratiti. Pedesetak metara niz ulicu ušao je u neki Volvo. Nije bio siromašan shvati. Nadao se da nije neki bogataški nesposobni sin. Volio bi i da je čovjek skromniji ali radan i ozbiljan. A on mu se učinio ozbiljan i odgovoran.

Tek je počelo da sviće, još je bilo mračno, pri svjetlosti ulične svjetiljke kad mu je vidio profil zaključio je da ga ne poznaje. Gdje li ga je samo upoznala? Valjda će im uskoro reći za njega. Odlučio je da pripazi na Olju. Ako iko zna za njega, to je bila Olja. A možda ga je upoznala preko nekog drugog.

Ujutro, u stvari skoro u podne (jer nikako nije izlazila iz sobe, a on je gorio od nestrpljenja da je vidi) mirno je proučavao kćer dok je doručkovala. Bila je zamišljena i tiha. Obično bi bila takva kad bi nešto uradila zbog čega joj je neugodno. To su bile početne neugodnosti koje prolazi svaki par. Neki osjećaj mu je govorio da ovaj momak odgovara Nađi. Nije izgledao niti neodgovoran, ni plašljiv, nego stabilan i smiren. Njoj je trebao muškarac koji će voljeti njenu vatru ali koji će biti realniji i smireniji od nje. Pretpostavljao je da je Nađin eksplozivni temperament doveo do toga da završe u njenoj sobi. Inače nije vjerovao da bi ona ikako drugačije dovela momka u sobu njima ispred nosa.

POGLAVLJE 6.

Izašavši iz kuće Slavko je duboko udahnuo svježi vazduh. Kao da je prodisao, progledao. Prvi put nakon ko zna koliko vremena osjeti neku čistu radost, vedrinu, da se nešto lijepo događa. Sigurno će biti ljuta kad dođe sebi ali sad nije bilo nazad.

Sinoć ga je htjela izbaciti iz kuće, ali ono što su doživjeli već je promjenilo sve. Prvi put mu se desilo da ga djevojčini roditelji uhvate u krevetu. Kao da je imao dvadeset godina. Ali s njom je sve bilo moguće.

Nikako do sada nije mogao sebe da natjera da se odluči za neku promjenu, ili da se ozbiljno pozabavi nekog drugom ženom. Dok ona nije digla frku... Šta li će reći Simi i Sandri? Šta god da kaže neće mu smetati. Posredovali su, i uspjeli po njemu. Samo je još bilo rano da im to govori. Trebalo je vidjeti kako će se stvari dalje razvijati. Ali u jedno je bio siguran, ova žena ga je trгла, probudila iz sna. Mora je brzo razmisliti šta i kako dalje da mu ne umakne.

Kad se Nađa probudila bilo je već dvadeset do devet.

Bila je nedjelja pa je mogla da odmori. Čim se otvorila oči, osjeti neku paniku. Nije odmah mogla da shvati šta je razlog. A onda se sjeti... Okrene se kao munja gledajući po praznom krevetu. U prvi trenutak odahne. Ma nee... samo si sanjala. Ali nešto u njoj reče da nije to bio samo san. Stropošta se nemoćno nazad u krevet. “Jao Nađa, jao. Kad ti radiš gluposti nema ti ravne. Ufff...”

Njega nije bilo. Kroz maglu se sjeti mekih usana i da joj je nešto govorio. Vjerovatno kad je odlazio. Bila je sigurna da ju je milovao po kosi i poljubio joj usne. Kako ćeš mu sad na oči! A kako će roditeljima na oči? Počela je da gricka nokte od nervoze.

To nije radila od djetinjstva. Kad je napokon ustala telefon na stolu je pokazivao da joj je stigla poruka.

“Dobro jutro pufnice preslatka. Bio bih jako srećan da sam mogao da ostanem s tobom i da se zajedno budimo. Ali popravićemo to. Obećavam. Prekrasna si. Nešto najljepše što mi se u životu dogodilo. Tvoj kandidat broj 3.”

Nađa se sva zacrveni i skoči joj temperatura od ove bezobrazne poruke. Ma poruka je bezobrazna, zaključii protiveći se onom glasu koji joj je govorio da je poruka divna i normalna za dvoje ljudi u ljubavnoj vezi.

Dugo se spremala, kao da ima nastup u pariskoj Olimpiji, pa stade još jednom pred ogledalo. Pregledavala je ruke, vrat, gledala ima li ikakvih znakova noćasnje aktivnosti. Ljubio ju je, grickao po vratu, bojala se da se to ne bi vidjelo. Jednom joj se to desilo sestri dok se zabavljala sa mužom. Kad su ustale vidjela je da ova ima modricu na vratu. Naravno morala joj je priznati od čega je pa su to premazale puderom i zakamuflirale. Bojala se da i ona sad nema takve dokaze. A njenom ocu je trebalo malo da shvati cijelu situaciju.

Izašla je iz sobe tek u jedanaest. Kasno za doručak, rano za ručak. Otac je obavijesti da oni popodne idu na kupanje ako hoće s njima. Odlučila je da se odmara i da nigdje ne mrda. Da ne napravi opet neku glupost. Većinu vremena je provela u svojoj sobi, na kompjuteru, sređujući garderobu i spremajući se za posao. Ostatak je odmarala izbjegavajući da to radi na krevetu. Čim bi ga pogledala, cijeli kaleidoskop bi joj prošao ispred očiju.

Vremenom se malo smirila, ali su joj u potaji počele da izbijaju skrivene misli koje nije željela. U jednom takvom odsutnom trenutku legla je na krevet. Činilo joj se da ga čuje kako joj tepa, kako je nježno “vuče” bliže sebi, kako osjeća čelični stisak uklještena između njegovih ruku i nogu.

Imao je malje po grudima u obliku ipsilona pa se linija spuštala do stomaka. Hoće li reći Simi, hoće li ih iko provaliti? Šta sad misli o njoj? Bilo je lijepo, neviđeno lijepo – to ni deset glasova u njenoj glavi nije moglo da ospori. Brrr. Dosta više! Skoči s kreveta i zamalo pade od naglog uspravljanja.

Zaključila da mora izaći iz kuće, a posebno iz sobe inače neće prestati misliti o njemu. Zašto nije lijepo otišla s roditeljima na plažu?

Olji je muž došao sa terena, pa je nije htjela gnjaviti. Čovjek je bio građevinar, bio je stalno po terenu, bili su mladi par pa je željela da ih pusti da uživaju. Olja se nadala da će uskoro biti lijepih vijesti. Vjenčali su se prije godinu ipo dana. Polako su sređivali svoj dio kuće, da bar imaju osnovno. Ispod njih su stanovali svekar i svekrva a iznad Oljin neoženjeni djever . Stanovi nisu bili veliki i bili su čudnog rasporeda jer je to bila starinska kuća pa je trebalo dosta para da bi se uredio prostor. Zato nisu odmah išli na dijete a jako su ga željeli oboje. Sad su izradili da imaju za prvu ruku pa će ostatak po malo.

Mogla je da nazove nekoliko drugih prijateljica, ali danas nije bila raspoložena ni za koga. Oko pet joj zazvoni telefon. Simo! Dvourumila se da li da se javi.

- Alo, mala gdje si ti? Ajde dođi do nas. Idemo se provozati brodom!

- Joj Simo, neće mi se danas.

- Ne prihvaćam ne kao odgovor. Idemo se rashladiti malo, onda ćemo u deset na predstavu.

- Kakvu predstavu?

- Ima neka dobra, ne znam tačno Sandra je kupila karte.

Neka opreznost joj se probudi. Izgledalo je kao da imaju neki smišljen plan. Ma samo umišlja!

Sad je počela da sumnja u sve i svašta zbog njega. A sumnje su joj bile na mjestu. Sandra je odlučila da se aktivno uključi pa je odmah nakon onog razgovora u kafiću tražila načine kako da ih spoji. Nisu znali da su se oni u međuvremenu “spojili” sami...

- Ko sve ide?

Da je mogla vidjeti značajan pogled koji je Simo uputio Sandri...

- Pa ide Jadranka sa mužom, ide Sandrin brat sa ženom...i još ko ono Sandra? - pitao je kao ženu dobivši naglo amneziju.

- Ide li on? - napokon upita ona.

- Koji on?

- Džordž Kluni! Luda sam za njim! - pošizi na Simino prenemaganje.

- E pa slatka prijateljice, ja nisam toliko moćan da ti obezbjedim Džordža, ali možda bi mogao da nagovorim mog druga Slavka.

Da bude na brodiću od sedam metara s njim? Ni u ludilu. Baciće se u more. A kako da ga pogleda u oči nakon onog sinoć? Ko zna kako će se ponašati prema njoj. I ona prema njemu. Svi će ih pratiti i gledati šta se dešava.

- Hvala ti Simiću, ali stvarno nemam volje.

- Ajde onda dođi bar da se provozamo brodićem, znam da to voliš.

- Ajde dobro. Na predstavu ne idem. Idite vi. Imam sutra posla.

Spremila se brzo i već za pola sata je bila na obali. Voljela je more, posebno otvoreno, bista plava voda, talasi, so i mir. Često bi isplovile i ona i Sandra dok bi Simo bio na svom radnom brodu. Njen otac ili Sandrin brat bi išli s njima pa nisu morale brinuti. Sandra i Simo su dozvoljavali Sandrinoj porodici da koristi brod za svoje turiste.

Vozili bi goste do obližnjih plaža ili u razgledavanje znamenitosti.

Dočekali su je Simo i Sandra sami.

- Kad će ostali?

- Neće niko s nama. Njih ćemo pokupiti prije predstave.

- Isplovljavate zbog mene?

- Ne zbog tebe nego zbog sebe. Moram. Danas su nam bili Sandrini rođaci, udavili su me načisto! - žalio se jadnik jer nije volio gužvu, posebno po vrućini i u stanu.

Ukrkali su se i krenuli. Nakon dvadesetak minuta kad su iza jednog rta skrenuli u jednu od svojih uvala Nađa shvati da im je to stvarno trebalo. Veselo skoči u more s broda i otpliva na obalu. Još su bila tri čamca u uvali.

Neka porodica s djecom. Neki stariji ljudi i neki prijatelji sa ženama. Još su malo plivali svo troje a onda izađu na obalu. Kad su se presvukli i raskomodili Simo se javi.

- Vidi koga sam našao – pokajnički i skrušeno je pogleda Simo cupkajući s noge na nogu. Ona podignu pogled i zastade sa komadićem lubenice na usnama kad vidje da im on prilazi.

Stao je tako da joj zaklanja sunce. Znala je ko je.

Ali joj nešto reče da je to u redu, kao da je osjetila neku radost što je tu. Iznenadi samu sebe takvim razmišljanjem. Sandra i Simo, ona i on. To je nekako bilo dobro.

Pogleda gore prema njemu. Gledao ju je nekako kao da se plaši reakcije. Svi troje su se plašili reakcije.

- Moram ti priznati da si domišljat. Znala sam da ćeš ga nekako iskopati ali sam mislila da je skriven negdje na brodu – reče mu mirno i pomalo šaljivo.

Simo se na to srećno osmjehne. Opet im je oprostila. Nakon toga su obojica sjeli pored njih. Bio je u majici i bermudama. Pitala se kako je došao.

On kao da je shvatio pitanje reče da je došao sa prijateljevom brodicom, i da je dovezao komšije na plažu. Pokaže joj porodicu sa dvoje male djece.

Sandra im je dala hladno piće, isjekle su im lubenicu i tako su svi četvoro u tišini odmarali. Za sat vremena će se pasti mrak i moraju ići. Nakon desetak minuta jedno od dvoje djece, dječaćić od otprilike četiri godine, dotrči k njemu. Nježno ga je sjeo sebi u krilo, dok je on radoznalo gledao oko sebe. Uto mu je došao otac po njega.

- Možete da ostavite djecu ako hoće s nama, predloži mu Sandra. Vas dvoje da se na miru okupate.

Mi se nećemo više kupati, samo malo odmaramo pa ih možemo čuvati.

Čovjek joj se zahvali i dovede malu slatku djevojčicu od možda dvije godine. Imala je slatke kikice, baš je bila slatka onako bucmasta. Ona i Sandra su zabavljale curicu, gradile joj dvorac u pijesku a maleni je tražio da ide u more pa su njih dvojica odlučila da ga povedu. Do sad je bio pristojno obučen, ona proguta knedlu jer je znala šta je čeka. Sad će da se skine pa će njoj opet da nagrnu sjećanja od noćas. Nekako je to izdržala. Radio je to pristojno, obojica su se skinula u kupaći iza njihovih leđa i pavela dijete na kupanje.

Kad se počeo padati mrak oni odluče da Simo poveze i porodicu sa sobom a da on vrati brodić prijatelju. Onda je shvatila da nije došao iz grada nego iz obližnjeg mjesta. Tamo mu je živio prijatelj i ostavio je tamo auto.

Dok su se spremali on joj se prvi put obrati izravno. Do sada se ponašao smireno i ozbiljno tako da je njoj mnogo olakšao cijelu situaciju.

- Ideš li s njima na predstavu?

On ga neodlučno pogleda.

- Ne bih, kasno je, imam sutra posla.

Za to vrijeme Sandra i Simo su ukrcavali stvari na brod.

- Ajde da idemo zajedno – nježno joj i ozbiljno reče isto tako ozbiljno je gledajući.

Ćutala je ne znajući šta da kaže.

- Idem vratiti brod, autom ću do grada, presvući ću se, pa ću doći po tebe kući.

- Bolje da idemo taksijem, biće problem za parking.

- Može, doći ću taksijem. Zvaću te kad pozovem taksi - odahnu kad shvati da je pristala.

Nije ništa rekla. On je još jednom pogleda, mahnu Simi i Sandri koji su nedišući pratili šta se događa na obali.

Došao je po nju kako su se dogovorili. Simo i društvo su stigli prije njih. Pozornica pod vedrim nebom, gostovanje jednog poznatog pozorišta. Plato je skoro bio pun. Drvene klupe nisu imale numerisana sjedišta.

Kad su pronašli Simu i ostale shvate da nema mjesta za njih. Poslije je saznala da je Sandra čuvala mjesta ali da je Simo namerno pustio dvoje ljudi da sjednu na njihova mjesta da bi oni zajedno morali da sjednu dalje od njih.

Računao je kad budu sami da će biti slobodniji. Tako je i bilo. Dva reda iznad Sime pronašli su mjesta i sjeli.

Čim je predstava počela ona osjeti kako uzima njenu ruku, stavlja na svoju nogu i isprepliće prste sa njenim. Krajem oka ga pogleda. I on nju. I nasmješio joj se. Tako su jedno vrijeme gledali predstavu.

Krupan momak iza nje je ponekad udarao u naslon klupe. Ona se nagne malo naprijed da je ne drma. On pogleda šta se dešava, nježno je obgrli oko ramena i privuče k sebi na grudi. Naslonila se, prestajući da se opire. Naslonio je bradu na njenu glavu. Oboje su bili u onom ljubavnom miru.

Kad se dvoje ljudi voli, kad to znaju i uživaju u tome. Skoro su joj suze krenule. E Nađa moja, načeka se ti dok si dočekala da te neko zagrlji kako si sanjala da će to biti. Ali dobro, bolje ikad nego nikad. Možda je osjetio da je nešto muči, pa nježno spusti lagan poljubac u njenu kosu.

Na predstavu nije mnogo obraćala pažnju. Uživala je u stanju paperjaste sreće. Kako su ljudi čudna, krhka bića. Dovoljan im je jedan osjećaj da im odjednom cijeli svijet izgleda drugačije. Nakon predstave, ljudi su počeli da ustaju da bi aplauzom pozdravili glumce.

On pomjeri ruku s njenog ramena prema njenoj glavi. Stavio je ruku na njen obraz a sledećeg trenutka njegov nos se nađe uz njen.

A njegove usne na njenim, u strasnom poljupcu. Ko god ih je gledao nije imao dileme šta on želi od nje. Nađa od iznenađenja nije mrdala. Kad se odmakao sa nježnim smješkom ju je gledao milujući joj i dalje obraz.

Ustali su i oni. Bilo joj je jako neprijatno od ljudi oko njih. Šta će ljudi misliti. Kao da su klinci... Da je ovo uspio viditi Simo, dao bi godišnju platu. Držao je za ruku i dalje i kad su se sreli sa Simom i ostalima.

Vidjela je da jadni Simo ne zna šta će od sreće. Htio je da ih sve vodi u grad da ih časti, ili da idu kod njih. Svi su odbili jer je sutra bio radni dan. Ponudio je da ih odveze ali je Slavko rekao da će malo sačekati dok se gužva ne razide pa će malo taksijem malo šetnjom.

I tako su krenuli šetnjom. Prva otvorena kapija sa nekim velikim zelenilom po zidu i on je odmah uvuče unutra. Ljubio ju je da nadoknadi sve što nisu stigli sinoć.

Sinoć je bila neuračunljiva i nije htjela da ga ljubi, zato je večeras htio sve da nadoknadi. Grlila ga je oko vrata, oko struka, grlila je svoje biće, onog koga je željela onako kako nije imala pojma da se može u stvarnom životu.

Nisu zvali taksi, nego su do njene kuće potrošili skoro sat ipo vremena. Nije htjela da idu nigdje na piće nego su kupili bočicu vode pa su pili zajedno iz nje.

Kad su došli do raskrsnice, pedesetak metara od Nađine kuće, pozvali su za njega taksi. Ona je čekala s njim, jer nije htjela da čeka sam na ulici, bilo je skoro dva sata ujutro.

Nađa je ušla u kuću na krilima. Bacila se na krevet pokušavajući da osjeti njegov miris na jastuku.

I tako se naša Nađa zaljubila...

Jedva je nešto spavala, čim je ustala odmah je našla njegovu poruku, pa je i ona njemu odvratila. Tako su počele da lete poruke ljubavi. Sva sreća da ih nije morao nositi golub pismonoša nego je postojao mobilni telefon. Rekla mu je da je puno ne zivka jer će joj roditelji primjetiti da se nešto dešava.

Slavko je zaključio da je najbolje da je dovede kod sebe. Tražio je priliku kako to da izvede. Nisu imali puno vremena. On će najvjerojatnije za manje od dva mjeseca morati na novi posao. Do tada bi trebali da učvrste vezu i da bude spremna da ide s njim. Želio je da slobodno dolazi k njemu, da mogu na miru da se vole. Nije htio da gube vrijeme na velike izlaske. Bili su odrasli ljudi svjesni da im je vrijeme da riješe životna pitanja.

Bio je mnogo zahvalan Simi. Koliko ga je samo puta gnjavio da je upozna. A on je glupan stalno to odbijao.

Odbijao je svoju sreću. Vrtio je glavom ljut na sebe kad god bi se sjetio.

Popodne je otišla kod Olje. Muž joj je obavljao nešto s bratom u gradu.

- Šta je mala? Šta se događa? Na telefon me samo brže bolje otkantaš... - zadirivala ju je.

- Spandala sam se sa kandidatom broj 3 - sramežljivo i tiho promrsi sva pocrvenivši od neugodnosti.

- Ajde! Ma nije moguće! Nikad ne bi pogodila – davila se Olja od smijeha. Bilo je sasvim jasno da su ipak ostvarili vezu. I kako se odjednom desio taj napredak u vezi?

- Šta ja znam... onda kad smo se sreli na obali... poslije me zvao. Tražio je deset minuta. Došao je sutra po mene, ja nisam htjela nigdje da idem s njim nego neka kaže šta ima pa nek ide.

- Ušao je kod mojih u kuću... e onda sam ja podivljala - skrušeno je priznala.

- Ahahaha... i šta si mu onda rekla "nemoj da te ja skidam skidaj se sam da ti ja izbijem gluposti iz glave?"... ahahaha...

- Oli... - bunila se nemoj da si takva. Dovoljno je što sama sebi prebacujem.

- Pa izgleda da se prepao i poslušao te jadan. Skinuo se i predao sa sve rukama u vis! Ahahaha....

- Joj Oli... dosta više...

. Čekaj, čekaj... pa to je bilo kod tvojih?! Jesam li ja dobro ukapirala?

- Aha.

- Ahahaha - opet je uhvatila navala smijeha. Pa ti nisi normalna! Vidiš kakva si kad te uvati tvoja minuta! A gdje su ti bili starci? Ili ti ni oni nisu smetali? Možda su ga oni jadni pokušali branili da ga ti ne dovatiš!

Ahahaha...

- Joj, Oli joj...

- Pa čovječe, ma ženo ne čovječe, shvataš li ti šta si uradila? Odvela si nepoznatog čovjeka u krevet! I to roditeljima ispred nosa.

- I još je tata virio u sobu dok je on bio u krevetu...

Olja zinu i počne da se guši. Suze su joj nekontrolisano potekle.

- Ajme, ajme neko treba da me spasi od tebe... Pa šta je jadni stari rekao kad ga je vidio?

- Ma nije ga vidio jesi li normalna! Ja sam tako van kontrole zaboravila da imam roditelje, sve dok nisam čula da se vraćaju kući. Izašli su u grad, pa sam bila sama. Onda sam ga brže bolje pokrila i kad me otac zvao da provjeri da li sam budna pravila sam se da spavam.

- Pa kako se izvukao?

- Ne znam kad je otišao. Nismo smjeli da mrdnemo dok starci ne odu na spavanje. Ali čekajući to zaspali smo.

- Zaspali? Zaspala si! Ti nisi normalna! Zgodan tip ti u krevetu a ti spavaš!

- Ma šta zgodan! Misliš da sam o tome mogla da mislim! Mislila sam kako nisam normalna, došlo mi je propadnem u zemlju od sramote! A nagovarao me je da ne dangubimo nego da sve lijepo sad na miru ponovimo...

- Pametan čovjek - smijala se Olja. Nisi bila u krevetu od kad si raskinula vjeridbu sa onom budalom. Znači deset godina. Navatala ti se paučina – baš nije imala namjeru da poštedi Nađu... Ja sam hvala Bogu imala sreće, moj muž, moja ljubav, i moj jedini muškarac u životu sve u jednom...

- Zaslužila si to. I on je dobar i zaslužio je da dobije najbolju ženu a to si ti.

- Kako se stvari dalje razvijaju?

- Juče me Simo namamio na brod. Samo ja, on i Sandra. Kad smo došli u našu malu uvalu tamo je bio i on.

Dovezao neke prijatelje brodićem.

- Pametni Simo.

- Ja sam bila ljuta na njega ali nekako mi je tad izgledao ozbiljan kao da me molio da ne pravim dramu i da budem mirna.

Cijelo vrijeme je bio korektan, nije ništa insinuirao niti dozvolio da ostali vide da mi nešto mutimo. Onda me nekako molećivo pogledom nagovorio da ipak izađemo na predstavu sa Simom i društvom.

- Ima da me obavještavaš o svemu!

- Ama obavještavaću te, kao da ja znam nešto da sakrijem...

Nije htjela to večer da izlaze. Njemu nije bilo pravo. Bojala se da bi bilo previše da počne svako večer izlaziti. Roditelji bi joj posumnjali. Ali sutradan on nije imao namjeru da prihvati ne kao odgovor. Rekao joj je da kad se raspriji siđe do veza i da će isploviti Siminim brodom.

To jutro kad ga je Slavko zvao da ne zna gdje da je izvede, a da bi najbolje bilo da isplove Simo je skoro skočio preko balkona umjesto da ide stepeništem da bi spremio brod, napunio im frižider, ulio gorivo... Sandra se slatko smijala nastojanjima "svoga buckastog Kupidona".

Iduća tri dana je bila takva procedura. Isplovljavali bi oko pet, išli do njihovih mjesta, kupali se... voljeli..

Simo nije dao nikome prići brodu. Brod je bio njihov i tačka. Bio je u panici kad on ode na brod ko će paziti na njih dvoje. Tražio je načine da eskivira ukrcaj...

Za vikend je obavještena da se spremi i da će subotu i nedjelju otploviti do Budve. Da kaže svojim da neće biti kući... Ona se spremila, pomirena sa sudbinom.

Pretpostavljala je da će ići njih dvoje, ili njih četvoro.

Simo je inzistirao da on dođe po nju autom. Kad je stigao pozdravio se sa njenima, obučen u havajsku košulju i sav crven od nekog uzbuđenja. Nađa ga je dobro poznavala i znala je da je sad srećan ko malo dijete jer je opet nešto smislio.

- Kuda idemo sad? Gdje je Sandra?

- Sanda je na brodu, idemo po Slavka.

- Mi idemo po njega? Ne zna doći sam?

On je samo letimično pogleda. Parkirao je u dvorište jedne novije zgrade. Nije imala puno stanova i bila je samo na dva sprata.

- E ovdje ti on ima stan.

- Nisam znala, sto puta smo prošli ovuda.

- Vidiš da nikad ne znaš gdje te čeka ljubav.

- Da, da. Kad je nekidan Miki upao u otvoren šaht vjerovatno je tamo tražio ljubav... Jer ne znaš nikad gdje te ljubav čeka – zafrkavala ga je.

- Pa završio je na ortopediji, možda je tamo bila lijepa ljekarka ili medicinska sestra... - on je prekorno pogleda zbog sarkazma ne predajući se i ozbiljno obavljajući dužnosti Kupidona.

Kad su se popeli do stana, on ih dočeka u hodniku. Vidio je kad su došli. Nju nježno poljubi a sa Simom izmjenja značajan pogled.

Dok je on njoj pokazivao stan Simo je negdje nestao. Izveo ju je na balkon sa desne strane stana sa kojeg se lijepo vidjelo more. Nježno ju je obgrlio oko struka i naslonio se uz njena leđa.

- Je li ti lijepo? - nježno je upita.

- Aha – odvrati mu nježno malo zabacivši glavu unazad da bi ga pogledala u oči i rukom dodirnuvši njegovu bradu.

- Biće nam još ljepše.

- Jesi li spreman za polazak? Da nas Simo ne čeka.

- Ne brini, ne čeka nas. Otišao je.

- Otišao? Kuda je otišao – prenerazi se.

- On i Sandra će do Budve a ja i ti ćemo ovdje uživati...

Nadam se da se ne ljutiš na plan koji smo skovali ja i naš Kupidon.

Samo je iznenađeno vrtjela glavom. Pa i nije bilo loše.

Roditelji su joj mislili da je sa Simom u Budvi a ona je bila tri kilometra od njih.

- Znači ja sam sad zatvorenica ljubavi kako piše u ljubavnim romanima?

- Aha... ne možeš nigdje mrdnuti. Zaključaću vrata, baciti ključ i uživaćemo. Dođi... - prošaputa joj strasno vodeći je prema spavaćoj sobi.

Ta dva dana su bila predivna. On je išao u nabavku ona nije htjela. Iako je nudio da se brodićem odu okupati na obližnje poluostrvo odbila je i to. To su bila samo dva dana i brzo će proći.

Ujutro kad bi ustala on bi je već dočekaao sa spremljenom kafom. Drugo jutro joj je došao u sobu da je budi jer je smatrao da će prespavati cijeli dan.

Sjedila bi tako u njegovom krilu na balkonu gledajući more i uživajući neizmjerno. Pomogla mu je oko kuvanja i spremanja. Nije htjela da sve padne na njega.

Naravno u nedjelju popodne kad su se Sandra i Simo vratili i ona je morala kući.

Nije znala da njen pametni otac vidi po njoj da to nije bilo samo obično odmaranje uz kupanje. Ona ni Olji nije rekla gdje je. Tek u nedjelju naveče je otišla do prijateljice. Muž joj je opet bio na terenu. I tad joj je priznala gdje je bila.

Vrijeme za Simin ukrcaj na brod se neumitno približavalo. Svi četvoro su strepili šta će sad biti kad nema njega da popravlja njihove brljotine. Simo im je svima očitao bukvice, podijelio zadatke, tražio da ga redovno izvještavaju... Jedino je bio problem što dok ne bi uplovio u neku luku ne bio imali vezu. Znači otprilike svako sedam dana nekad i svako petnaest bi se mogli čuti s njim.

POGLAVLJE 7.

Nađa je priznala roditeljima da ima momka. Još je bilo rano da im ga pokaže, iako se on nadao da će to uraditi uskoro, bar prije nego krene na posao. Brinulo ga je što je morao da krene a da nešto konkretno ne započnu. Nadao se da će uskoro ići kod njegove majke i sestre. Predložio im je da dođu u grad, ili do njega u stan, pa da tako "slučajno" sretnu.

Sestra se čudila zar mu djevojka ne želi upoznati rodbinu. Morao je objasniti da su tek krenuli da je sve na klimavim nogama i da bi ona tu žurbu mogla smatrati čudnom. Nije joj mogao reći da bi ona mislila da to radi zato što mu treba pokriće i da se osveti drugoj ženi. I da zato glumi da je fin, samo dok je ne smota.

Po Siminom odlasku, dok je Nađa bila na poslu, on je nekoliko puta bio kod Sandre. Čak je vodio i kod sestre. Kod njegove majke bi i sama svraćala kad je on bio u inostranstvu. Tad je doživio neprijatnost. Njegova inače mirna i staložena sestra nije nešto bila raspoložena kad su došli. Čudno ga je gledala. Ali nije ništa rekla.

Sutradan ga je zvala i saopštila mu da će doći kod njega u stan. I tad je bila neraspoločena. Odmah je prešla na stvar.

- Šta ti radiš?

- Šta radim? - čudio se.

- Ovo je stvarno prevršilo svaku mjeru. Ja sam ti sestra i do sada sam ćutala a sad mi je dosta svega. Reći ću ti šta imam iako postoji mogućnost da nikad više u životu ne progovorimo.

Zinuo je.

- Čujem imaš curu. Rekao si da imaš. Ili lažeš. Ili ti ona služi kao pokriće da možeš šetati tuđe žene.

- Šta je tebi sestro?

- Šta je tebi - to se svi pitamo! Ajde, ako ja krivo shvaćam, a je li moguće da i majka greši, da i moj muž greši, da Nikša, tvoj prijatelj greši. Svi grešimo. Imaš curu? Pa kad je imaš pokaži je budalo! Umjesto da mi dovedeš nju ti mi dovodiš svoj kamen oko vrata!

- Smiri se, dovešću je...

- Dovešćeš?! Ajde da se kladimo u šta hoćeš da neće htjeti doći!

On se zapanjio. Šta je ovo. Poslije Nađe sve su odjednom pohisterisale, kao da je to postalo zarazno.

- Kako neće?! - čudio se.

- Jedino ako joj fali pola mozga! Ili je plaćáš za tu ulogu. Čula sam da im je ona kućna prijateljica. Čekaj kad sazna da si umislio da ti se sviđa koščata!

- Zna ona za Sandru.

- Zna? - zapanji se! I ništa ne kaže?

- Ona je prva prokljuvila da mi se Sandra sviđala.

- I još je s tobom? Ili nije normalna ili želi pare a ima svog kandidata.

- Ni jedno ni drugo. Voli mene. Istina, nije srećna zbog ovog oko Sandre, ali Sandrin muž je njen prijatelj.

- Prijatelj? Šta ona hoće? Sandrinog muža? Pa vi ste ko ovi svingeri...

- Hahaha...to je i ona rekla. Ne, ne, mi smo par. Ne brini. Volim je, i ona voli mene. Jako je slatka i temperamntna.

- Daj Bože da to uspije jer sam saznala čija je kćer, znam i gdje joj se sestra udala, familija im je na mjestu. Ako Boga znaš, nemoj ovo uništiti. Kako li te je koščata samo omađijala. Uvijek si bio njen potrčko!

Taj dan je bio cijelo vrijeme rastrešen. Nažalost, ona je uveče svojim preosjetljivim radarima nanjušila da njega nešto muči. Odmah je pomislila da ima veze sa Sandrom. Nije htjela da idu nigdje nego je rekla da je umorna i da bi kući. A njega je opet obuzeo strah da je svojom netaktičnošću nanio štetu njihovoj vezi.

Tako rastrešen zaboravio je da joj predloži da odu do njegove sestre. Tu noć je pitao sebe šta ga to tjera da sam sebi podmeće klipove u točkove? Nakon dva dana, kad joj je to predložio vidio je čudan izraz koji joj je preletio preko lica. Nešto ga zazebe oko srca. Sjetio se sestre.

- Ja ne bi sad. Za dvije nedjelje ideš, pa kad se vratiš...

- Zašto ne sad? Čudio se?

Po licu joj je vidio da nema namjeru da mu išta kaže iako je sigurno imala razlog,

A Nađa je patila već izvjesno vrijeme. Prvi znak da se on vratio u staro stanje bio je kad ga je nekoliko dana nakon što je Simo otišao na brod sreća u gradu.

Poslovno je izašla u grad, i dok je od Trga išla prema firmi odjednom ugleda bijeli Volvo kako se penje uz ulicu. Dolazio je s njen lijeve strane, ulica je bila ispod razine šetališta, tako da oni nju nisu mogli vidjeti.

Da, oni... jer nije bio sam. Sandra je sjedila na suvozačkom sjedalu. Kakav je tad dobila udarac. Morala je stati i pridržati se za zid.

Otkada se zaljubila imala je i drugi problem, nije više mogla onako da praska nego je bila više depresivna i neraspoložena. Zašto ne ide sa Sandrom kad je ona s njima? Nego idu sami dok je ona na poslu.

A kako bi joj bilo da je znala da je bio sa Sandrom kod sestre i da je ova isto protumačila stvari kao i ona. Presvisnula bi. Ovako srećom nije znala za to. Danima je krila tugu zbog njegove netaktičnosti. Nijedno od njih dvoje, ni on, ni Sandra, nisu joj rekli da su bili zajedno.

I Sandra je nakon njihova tri zajednička samostalna izlaska shvatila kako bi se to moglo protumačiti pa mu je rekla da neće više zajedno sami da izlaze nikuda. On se čudio zašto. Radili su to stotinu puta do sada. Rekla mu je da nije u redu da oni izlaze bez nje. Sad je imao djevojku i treba da izlazi i ona s njima a ne da idu oni sami.

Drugi događaj koji je potpuno demoralisao Nađu desio se jedno večer. Njih nekoliko zajedno su izašli na neku muziku. Bila je tu i Olja sa mužem, i Duda i Bole sa ženom, naravno Sandra i još nekoliko prijatelja i prijateljica.

Kako je veče proticalo Nađa je bila sve mirnija. Sandra je pratila situacija ali nije smjela njemu signalizirati, da ona ne bi primjetila. Sigurno bi pomislila da oni izmjenjuju neke svoje znakove.

Odlučila je da više bez Sime ne izlazi s njima. Bio je u dva, tri navrata netaktičan. Uvijek je kad je nešto trebalo bio za nijansu pažljiviji prema njoj nego prema Nađi. Njoj je bilo jasno zašto ali Nađi to nije moglo dobro leći iako se dobro držala i nije pokazivala da je vrijeđa njegovo ponašanje.

Ali bili su tu i drugi, sigurno su i oni zaključili kao Nađa da prema njoj ipak gaji mrvicu simpatije više. I Nađa je uz njega počela da pretjerano brine o njoj.

- Znaš šta vas dvoje! Pa niste moji staratelji. Vidiš kako se ponašaš, sad je i na nju prešlo tvoje ponašanje. Ko dvije kvočke sa jednim piletom. Nađa je bar do sad bila normalna. Samo me ovako podsjećate šta mi je i stvarate mi nervozu.

- Oprosti Sandra - izvinu se oboje pogledavši se.

- Ajte malo plešite ili nešto radite, nikad više neću izaći bez Sime sa vama dvoma. Upropastište mi veče. Jooj gdje je moj slatki bucko... svi ste vi nenormalni - jadala se šaljivo.

Oni su se nasmijali i otišli plesati. Gledao ju je dok su plesali.

- Stvarno ne znam zašto se tako ponašam prema njoj – rekao je izvinjavajuće.

- Refleksi. Budi strpljiv, treba vremena da se navikneš na situaciju. Pomalo ćeš se opustiti i smanjiti doživljaj.

Nemoj da se sikiraš. Iako mi nije pravo, ne ljutim se, svjesna sam da nije do nje a da ti pokušavaš da ispraviš grešku u razmišljanju koju si godinama pothranjivao.

Nježno je poljubi u kosu zahvalan na razumjevanju. Znao je da se ne trudi lažno nego da je iskrena oko toga.

Prihvatila je situaciju i nikad nije bila ljubomorna na Sandru. Uvijek ju je smatrala prijateljicom bez obzira na njega. Obično bi se dvije žene posvađale zbog muškarca ali ona to nije htjela da dozvoli. Stavila je njihovo prijateljstvo iznad ljubavi.

Nakon toga atmosfera je bila puno opuštenija ali je pametna Sandra gledala da uvijek jedna od prijateljica bude s njima. U četvoro ili više, tako da skinu fokus sa nje i njenih zdravstvenih problema. Da se fino družu i uživaju.

Shvatio je da je opet pogrešio.

Nije bilo sporno da je voli ali nekako sjedeći preko puta Sandre osjećao se kao da mu se neki glas ruga. Eto umislio je da voli Sandru a sad ispade da od toga nema ništa nego da voli potpuno drugu ženu koja je još njena prijateljica.

Pitao se da na početku to nije bio razlog što mu se svidjela? To što je Sandrina prijateljica, vezana je za Sandru.

Ali malo po malo, otkrio je da je s njom onaj pravi. Da u njemu živi čovjek koga nikad do tada nije sreo. Miran, siguran, srećan. Nosio ju je u srcu. Kako se nastanila u njemu sve magle su se razišle, sve dileme nestale, za svaku brigu je imao rješenje...

Sve misli, sva raspoloženja, razmišljanja, kad bi bio sa njom su bila ona prava, bez glume, bez grča. Bio je onaj pravi on. Opušten, svoj, nekako je znao da ga ona želi takvog kakav jeste. I da bolje od njega zna ko je i kakav je.

Nikavu tajnu pred njom nije imao niti se pred njom zbog nečega ustručavao. Razumjela je sve na svoj nježni način. Osjećao je da je spremna za njihovu ljubav da se bori i da se ničega ne plaši. Osim njegove izdaje...

POGLAVLJE 8.

A ona je nakon te večeri odlučila da ovo ludilo mora prestati. Dok je samo ona znala u čemu je problem, ma sramota, a ne samo problem, nekako se nosila s tim.

Ali to veče vidjela je Oljin zabrinut pogled. Znala je po tome da je prijateljica primjetila njegovo ponašanje. Dobro, možda drugi nisu, jer nisu znali o čemu se radi.

Postalo je rizično pojavljivati se s njim i Sandrom zajedno u javnosti. Tad je bila sigurna da neće izdržati, da će se razići. Ionako je on za desetak dana trebao natrag na posao. Tu noć je cijelu preplakala, Oljin zabrinut pogled joj je rekao da se nalazi u ponižavajućoj situaciji, a ona je znala da to ne može otrpiti.

Odjednom je jedva čekala da on ode. Nadala se toplo da će izdržati tih desetak dana. Prije nego krene raskinuće s njim. Tih dana nije imala snage ništa mu reći. Mislila je da će eksplodirati i praskati ali se toliko osjećala jedno i nestabilno da nije imala volje ni da ustaje iz kreveta. Trudila se da on što manje to primjeti na njoj.

Sledeći izlazak je bio je za Dudin rođendan.

Zakupila je mjesta u jednom njihovom kafiću i pozvala ih da dođu. Nije to njemu rekla. Nije željela da ide s njom. Kad god bi bili zajedno u javnosti imala je grč u stomaku. Osjećala je da nije njen i nije mogla da se bori protiv toga.

*****

Ona i Olja su se spustile šetnjom do kafića, zajedno sa Oljinim djeverom. Stajali su oko okruglih stolova, opušteno pričali i pijuckali uz neke sendviče. Oko jedanaest, dok je bila u razgovoru sa rođakom Buletom, pogled joj zape za neku siluetu u ogledalu iznad bara.

Pretrnula je sva. Ma nije moguće... Ma je li on tu nju prati? Ma nije on, nije moguće. Čovjek nije ušao unutra nego je stajao pokraj ulaza. A onda on okrenu glavu na drugu stranu odgovarajući nešto konobaru. On je! Istog časa ona osjeti da vulkan vruće lave počinje kuljati iz nje.

"Daću ja tebi govno kilavo! Ti ćeš trčati za tuđom ženom, ko pseto, a meni ćeš držati svijeću." Bule joj je u tom trenutku taman govorio kako mu je kćer jako dobra u školi. Ona ga prekinu nestrpljivo.

- E, Bule! Aj mi se malo udvaraj!

- A? - tupo ju je gledao.

- Udvaraj mi se, pa me povedi na jahtu.

- Jesi li ti prolupala?

- Ama nisam, nego ima tu jedan kilavi pa oću da mu zabiberim.

- Ahahaha... je li? Koji je? Nije valjda onaj kod vrata od dva metra?! Što bleji u nas staklastim pogledom ko da je nedotupavan! Meni ne izgleda nimalo kilavo. Izgleda mi žestoko opasan i neraspoložen za objašnjavanja. Ako nagrabusim zbog tebe tražiću odštetu.

- Jeste, on je. Možeš, radi u inostranstvu. Možeš se lijepo ovajditi na račun fizičkih i duševnih boli. I ja bi trebala tražiti odštetu za duševne boli koje mi nanosi budala jedna. Ne znam samo od kuda se stvorio. Nije moguće da me prati. Nije on takav. Rekla sam mu da neću s njim u izlazak nego da idem sa svojim društvom.

A on se sad stvorio baš u našem kafiću. Praviću se da ga nisam vidjela. Da vidimo šta će.

- Božija ženo, vidiš li koliki je. A vidi mu ramena...Uh, uh, uh. Što nisi našla nekog sitnijeg pa da te i branim...

- I meni se dopadaju ta ramena - uzdahnula je tužno.
Nemaš čega da se bojiš!

- Nisam baš uvjeren - dvoumio se.

- I ne treba da me braniš, šta ti je. On cvika od mene da znaš samo kako! Kad ja poludim...

- Cvika?! - zadavi se Bule od smijeha. Ovoliki čovjek cvika od tebe?! A uvijek si bila opasna. Crna kosica i crne krupne oči ništa na tebi drugo nije bilo. Sitna, ko da će te svaki čas vjetar oduvati. Al' kad si poludila na onu Barbaru, majko mila... Sjećaš se, imala si možda četiri godine a ja sedam. Razbježali smo se svi misleći da ćeš nas sve pobiti.

- E pa znaš kakva sam, a on to najbolje zna. Niko nije istrpio mojih napada kao on. Dobro je i na nogama. Da nije ovako jak i smiren pobjegao bi isti sekund glavom bez obzira. A ja želim ta ramena za sebe – uzdisala je naglas.

- A znači nije samo on slab na tebe, slaba si i ti na njega... E pa kad je tako, ti ćeš da braniš mene ako bude trebalo, znaš mu slabe tačke. Ajde onda da te odvezem kući i usput mogu da te zaglim oko ramena, slatka rođako, bez bojazni da me ovaj Hulk pojede za večeru.

- To ne treba. Ne treba niko osim njega da vidi da sam otišla s tobom jer će mu reći da si mi rođak. Ovako on neće znati da objasni s kim sam otišla.

- Pa šta ćemo sada? Da te vodim na jahtu? Ceca i djeca su kod njene majke, vraćaju se za dva dana - upita je kad su izašli na parkiralište. Osvrtali su se oko sebe da ih on ne prati.

- Ma jok! Šta ćemo na jahti, ajde dođi kod mojih staraca kad si sam pa da još malo posjedimo, ima sigurno nekih kolača. Možeš i spavati kod nas.

- Ajmo, možda ima i šta pojesti. Ubiše me ovi zalogajčići na zabavama. Znači, voliš ga? - upita je dok su se vozili.

- Volim - mirno mu potvrdi.

- Dobro, a voli li on tebe?

- Ne voli ni sebe kamoli će mene...

- Pa šta hoće od tebe?

- Kad bi on znao šta hoće i od mene i od sebe onda mi ne bi imali problema...

A Slavku je pritisak skočio do plafona kad je vidio s Buletom. Vidi je sad! Znao je da to namjerno radi jer mu se učinilo da ga je primjetila ali znao je i da u takvim trenucima ne razmišlja racionalno. Tip je bio već malo popio a ona ode kolima s njim. Da joj se šta desi, ubio bi ga.

Rekla mu je da joj je prijateljici rođendan, da će otići ali da se neće zadržavati. On iz njene priče nije shvatio da oni izlaze na proslavu u kafić nego je mislio da je to u stanu.

Uveče se čuo s Simom. Bio je raspoložen i srećan što njima ljubav cvjeta. Rekao je da joj je poslao poruku, i da mu je odgovorila da se sprema za izlazak jer joj prijateljica slavi rođendan u kafiću. To ga je zbunilo. Pa ona je išla u grad. I tad mu bi jasno da nije željela da on ide s njom. Pitao se zašto? Šta to sad znači? Opet je osjetio zebnju u srcu.

Nije se mogao suzdržati nego je ljut i neraspoložen odlučio da prošeta i da vidi gdje su. Stvarno je bila na zabavi. Tridesetak ljudi je slavilo u jednom odjeljku kafića.

Zabava je bila unutra jer je bila vrućina pa je bilo prijatnije u klimatizovanoj prostoriji. Stajali su za visokim stolovima sa posluženjem. Neki su plesali, neki razovarali. Ona je stajala uz nekog tipa i veselo s njim razgovarala. Hmm... osmjech koji je imala tad na licu nije imala već neko vrijeme. To je tek tad povezao.

Nekako se u zadnje vrijeme povukla.

Voljeli su se. Lijepo se slagali u krevetu, bila je nježna, nekad vesela ali vidio bi na njoj neku sjenku... netipičnu za nju. Ona bi ako ima šta reći, rekla. Prasnula bi i sve posložila. Sad nije bila takva. Morao je reagovati što brže. Opet je negdje pogrešio. Naučio je da mu ona to odmah kaže, ali sad ništa nije govorila.

Sutra niko nije spominjao taj susret. Ona se pravila da ga nije vidjela, a on da nije bio tamo. Opominjala ga je. Ali to ga nije zabrinjavalo. Da je htjela muvati imala je godina do sada. Mogla je to raditi. Ali se plašio njene iracionalnosti. Bila je ko tempirana bomba, spremna da eksplodira, ubije sebe i sve što se nađe oko nje. A iz nekog razloga nije bila zadovoljna. Gdje je sad napravio grešku? Sjeti se onda opet sestrih i Sandrih riječi.

Odlučio je da popravi stvari. Umiljavao se oko nje. Udovoljavao joj, zasmijavao je, nagovarao je da tri dana provedu zajedno sami jer je bio praznik pa je imala slobodan petak i vikend. Pristala je na vikend. A onda je pokušao nagovoriti da odu do njegove sestre i majke.

- Ja bih jako želio da idemo. Ti si moja ljubav, nestrpljiv sam da te upoznam moje dvije najvažnije žene, sestra i majka. Stalno pitaju kad ćeš doći. A ja bih volio da upoznam tvoje najvažnije ljude.

Pogled koji mu je uputila bio joj je takav da nije imao dileme da joj u očima piše "a Sandra?". Prestao je disati na to. I ona je po njegovom zabrinutom pogledu shvatila da je razumio pitanje.

- Ne. Nije vrijeme - rekla je savršeno mirno i nepokolebljivo. Bolje da idemo, dosta sam se zadržala. Moram do Olje.

Na licu joj je vidio da nema namjeru da mu objasni zašto neće da ide, ni zašto je odjednom rezervisana a već su prošli mjesec planirali da to urade. Samo nisu htjeli da bude baš s neba pa u rebra.

Ipak su htjeli bar da prethodno skupe mjesec – dva staža u vezi. A sad je to odbila.

- Olje? Ne idemo zajedno u stan? Izgleda mi kao da sam za nešto kriv. Ne bi imao ništa protiv kad bi mi objasnila na svoj vatreni način jesam li išta krivo uradio...

Na to se samo osmjehnula krajem usana. "Znaš ti dobro u čemu je problem, samo se praviš blesav" pomisli tužno. Ništa nije rekla. S ovom ženom on nije znao da izađe na kraj. Ona vatrena, eksplozivna mu je bila savršeno jasna ali ova mirna, zatvorena... Neshvatajući kolika se opasnost nadvila nad njihovu sreću, on se tješio da će biti sve u redu.

POGLAVLJE 9.

Brojali su zadnje dane do njegovog odlaska u Italiju. Imao je još jedan, zadnji pokušaj. Taj dan je bila dobro raspoložena. Tri dana su bili zajedno, nisu se razdvajali. Bila je nevjerovatna. Opet je bila ona njegova slatka pufnica. Odlučio je iskoristiti te praznike i potpuno je izolirati od svih. Ako uspije da je nagovori na nemoguće. Da ide s njim. Dok mu ležala u naručju i dok su bili u raju on krenu...

- Bi li išla sa mnom?

- Kuda?

- U Italiju. Ne želim da se razdvajamo. Ja ću tražiti nekoliko mjeseci čim dođem tamo ali na to treba sačekati neko vrijeme. Moram da provedem bar šest mjeseci u komadu sad tamo. A to mi je predugo bez tebe. Možemo i da pripremimo sve ako želiš da me uzmeš za muža...

Ustala je i pogledala ga onim pogledom kao kad su se svađali u parku kod Sime. Skener pogled. Ulazila mu je u dušu bez pitanja. Niz kičmu mu prođe drhtaj.

- Znači, zato ti ovako obigravaš oko mene... Pitala sam se šta se krije iza ovoga. Da niste ti i Sandra odlučili da zajedno pobjegnete ostavljajući meni jadnog Simu? - hladno ga je gledala očiju stisnutih u dva proreza.

- Haa?! - zinu on začuđeno.

- Šta ha? Šta ha? Praviš me blesavom? Šta misliš da mi je cigla pala na glavu?! Šta hoćeš? Lažnu ženu? Pokriće da se ne vidi šta mutiš? - odjednom je vrisnula kao divlja zvijer.

Onda začuta zatvorenih očiju očito pokušavajući da se kontroliše.

- Ajde da završimo ovo. Da ja tebi saopšim šta imam. Nemam namjeru da tebi i Sandri budem jastuče za udarce. Izgleda da si namjerio da sebi napraviš savršeno pokriće. Ne zanima te šta će biti sa mnom. Koliko ja vidim, izgleda da ste opasan plan skovali. Oženiš se na jedno dvije godine, sve fino i krasno, onda se fino razvedeš, bogato nagradiš ženu za ćutanje, a možda bi napravio i neko jadro dijete da smiriš majku i sestru. I onda natrag svojoj crnoj udovici.

- Otkud ti to? - zapanjio se.

- Lako otkud meni... možemo reći da sam ljubomorna, ali otkud drugima? A to sa mnom ne ide tako govno pokvareno! Kad bi te ja uzela a ti onda pokušao samo da pomisliš na nju, niti bi je na oči više ikad vidio niti bi ti ona stvar ičemu služila da joj prideš! - sad je podivljala baš po svome.

Ajde se ti sad snađi s ovom ženom... Uzdisao je vrteći glavom... Šta ju je opet spopalo. Nažalost opet nije bio u stanju da to sam riješi. Osjetio je da se iz ovoga ne može izvaditi. Nije znao kako bi to izveo.

- Znaš šta? Nismo mi jedno za drugo. Ajde da se ne uzrujavamo. Bilo je tu i dobrih strana. Bilo je fino dok je trajalo. Malo mi je skočila cijena zbog tebe. Neće više niko finu djevojku. Od kad su čuli da sam zbarila tebe, sve mi se više nabacuju. Oće momci kompletnu ženu, da ima iskustva u krevetu, da zarađuje, da vozi, da kuva... A oni samo da joj budu ukras. Neće niko više da se trudi ako ne mora. Ovako su mislili da sam vjerovatno dosadna, a sad kad znaju da smo se "skrevetali", da vidiš samo koji mi se komadi javljaju. I oni s mozgom i oni bez mozga, i mlađi deset godina od mene i švaleri i budže... Tako da nije ovo bilo baš bez veze. Vrijedila je ova škola.

- Zašto se rugaš? Nećeš da mi kažeš šta nije u redu – vrtio je glavom očajno. Gotov je. Skroz je gotov sad mu je bilo kristalno jasno.

- Hoću. Pao si na ispitu.

- Kakvom ispitu?

- Među ispitnim pitanjima je bilo ono jesi li Nađin? Pripadaš li 100% Nađi. To ti je bilo pitanje za najviše bodova. I ti si pao.

Razmišljao je pokušavajući da dokuči šta govori. Rekla mu je da nije njen. Onda je shvatio. Mislila je da je još srcem uz Sandru.

- Ne misliš valjda da sam...

- Najveći je problem što ti ne shvaćaš gdje je problem, odnosno ne želiš da shvatiš, odnosno shvaćaš ali se uporno praviš blesav i nastojiš i drugima zamazati oči. Znači, bilo je lijepo dok je trajalo i sad je kraj. Jedino, moramo biti toliko zreli i odgovorni da ovo saopštimo Simi na najbezbolniji način. Najbolje mu sad odmah ništa ne govoriti. Ako se ti budeš mogao uzdržati da ne odeš do Sandre i ne otplačeš na njenom ramenu. Ali kako hoćeš. Reci im kad hoćeš, od mene neće čuti.

- Molim te, nemoj to da radiš... Nemoj da nam rušiš ovo. Strašno me vrijeđaš što mi ne vjeruješ da sam tvoj. Tvoj sam i ničiji drugo. Ni Sandrin, ni bilo koje žene.

- Moj si u krevetu jer ne možeš dobiti nju. U glavi si njen. Srce je doduše više na mojoj strani. Tu smo 80:20 za mene, iako ti toga nisi svjesan. Hoću i glavu i srce i tijelo. A za sada sam dobila samo tijelo i dio srca. To mi je malo. Ako moram pristati na takvog muškarca onda će i on dobiti tačno onoliko koliko daje. A ja tebi ne mogu dati dio sebe. Dala sam ti, nažalost, sve i sad nema povratka. Dala sam sve, dobila tuđe ostatke. Meni to ne treba. Tako je kako je. Idi s mirom.

I otišla je.

Nije imao snage da kaže majci i sestri da ga je ostavila. Otišao je u Italiju ne govoreći nikome ništa.

Nerado je otišao i kod Sandre da se pozdravi. Ona ništa nije slutila. Mislila je da on ide, pa kad se slijedeći put vrati da će sve riješiti.

Nakon nekoliko dana čuo se sa raspoloženim Simom. Ovaj je bio u oblacima planirajući da brodom doveze nju u Italiju kad se vrati kući. Da bude malo s njim.

Znao je tad da mu mora reći istinu da se ne zanosi.

Ni sam nije znao kao je to preko usta prevalio, niti se sjećao šta mu je Simo odgovorio. Slomilo ga je to i iscrpilo. Osjećao se kao da je svojom krivicom uprljao i uništio jednu divnu ljubav.

Ona se prebacila u mod Automatik. Obavljala je sve kao robot. Strašno se bojala da ne zapadne u svoju plačnu fazu jer ko bi je onda zaustavio. Potopila bi grad. Ma, potopila bi državu a ne grad. Čekala je da joj javi da je rekao Simi.

Nakon nedjelju dana stigla je poruka: "Simo zna".

Odahnula je. Sad je i ona mogla da prestane glumiti pred svima.

Nije čak imala snage ni Olji reći još. Prvo je otišla do šokirane Sandre. Bojala se da će joj to stresiranje uticati na štitnu žljezdu. Skupila je svu snagu i hrabrost i tješila je, jer je Sandra slutila da je ona razlog njihovog razlaza.

Nađa ju je uvjerala da to nije istina, nego da njemu treba vremena i još da malo razmisli. Ali da su u stvari oboje napredovali. Pomjerali su se sa mrtve tačke. Možda nije uspjelo ali su bar naučili novu lekciju i ona je malo vježbala krevetske aktivnosti pa sad može u lov jer se mnogo bolje kotira od kad je "skrevetisala" njega.

Sandra se od muke smijala s njom. Uvijek joj je bila draga ali tek je sad razumjela zašto je Simina miljenica.

Dani su prolazili a ona je saznala da nije trudna. Bar nešto. Kud bi još s tim. Da je to bio drugi čovjek pa još nekako, ali Simin i Sandrin (pogotovu Sandrin) prijatelj, vanbračno dijete... Nastao bi kaos. On bi naravno htio odmah da se vjenčaju a njoj nije bilo do kurtoazije.

Kad su se "skrevetisali", mislila je da će on nešto reći na temu trudnoće. On ništa nije pitao, niti je pazio da ne ostane trudna. Kao da su uzeli sistem ko i većina – ako se desi, desilo se.

Željela je da sve zaboravi i da počne razmišljati kao realna Sandra. Jedna pametna odluka da se uda za Simu i cijeli život joj je bio pravilno usmjeren a ona sa svojim temperamentom ide iz greške u grešku. Možda je trebalo da opet ode od roditelja...

*****

Tri mjeseca nakon njihovog rastanka, kad je Simo bio kod kuće, Slavko više nije mogao da izdrži. Prilikom jednog razgovora, on odluči da navede Simu da mu kaže šta je s njom. Od rastanka je Simo nije spominjao. Bilo mu je jasno da misli da je on kriv i da je ljut na njega. Svaki put je s njim razgovarao preko volje.

On je pričao sa Sandrom ali nije smio pitati gdje je, ima li momka, kako je podnijela rastanak... Pratio je na fejsu i ostalim mrežama, tražio po Oljinom profilu njene slike. Vidio je da je nekad igrala u Folklornom ansamblu, nije mu to nikad rekla...

Našao je jednu prekasnu sliku na Oljinom fejsu kad su njih dvije bile djevojčice... Bila je preslatka, sa stidljivim osmjehom, crnom kosicom i očima ko dva velika komada crnog ugljena. I tako mala i sitna isijavala je vatru iz sebe. Tu sliku je skinuo i stavio sebi na telefon.

Bilo je nekoliko slika sa rođendana, iz firme, ali ne mnogo. Na jednoj slici mu se učinilo da jedan mlađi muškarac s bradom gleda u nju. Možda mu se sviđa a možda je čovjek pogledao taj trenutak pa ga fotograf uhvatio... Ali nije bilo slika na kojima su ona i neki momak.

Legao je i budio se s njom. I s krivicom u srcu. On je bio kriv. To je bilo jasno ko dan. Voljela ga je, i pružila mu sve. Još nije sasvim razumio gdje je i koliko pogrešio.

Sandra se našla u nebranom grožđu kad je nakon mjesec dana od raskida otišla da obiđe njegovu majku. Nije znala da je majci prećutio njihov razlaz.

Rekla mu je da je najbolje da im što prije kaže jer će im biti čudno da ga toliko dugo čeka a da je nije doveo da ih upozna. One su već sumnjale u loš ishod svega. Posebno sestra. Bila je već skoro uvjerena da je on raskinuo s tom djevojkom. I da je sve bila laž i obmana samo da prikrije svoje osjećaje prema Sandri.

A njemu se to nikako nije dalo da prevali preko usta. Pokušao je sto puta ali bi ostao bez glasa. Kao da je izdao i nju i majku i sestru... svoju sreću. Imao je napade bijesa, napade ljubomore, depresije, agresije... ni sam ne zna šta ga je sve tamo snašlo. Jedno večer je sa kolegama išao na neku svečanu večeru. Palo mu je napamet kako bi ona bila lijepa da je tu. Sve bi ih osvojila svojim okicama i stidljivim osmjehom a onda bi s rukom u ruci išli zajedno u svoj stan...

Dani su mu bili kao godine. Spašavalo ga je jedino što je imao jako puno posla. Četrnaest sati na poslu nije bilo dovoljno da je zaboravi kad krene leći ni da ne pomisli prvo na nju kad otvori oči.

Sjećao se kako je voljela da ga dodiruje, da ga zadirkuje. Bilo ju je sramota što joj se toliko sviđa, pa se uvijek vadila na neke smiješne dječije razloge, sva pocrvenivši kad bi je uhvatio kako ga gleda ko dijete kuglu sladoleda.

Onda bi on nju zadirkirao, nudio joj da slobodno ispita sve što joj se dopada.

Zanimalo je kako su mu ramena tako "bole glava" (a on joj je na to rekao da možda nju bole glava od njegovih ramena a da njega bole svi ostali dijelovi kad misli na nju). Onda mu je rekla da njega glavi ne boli zato što je zgodan ali praznoglav, pa ju je morao šakljati da se izvini...

Uhvatio ju je kako drži glavu iznad njegovog srca dok spava. Bojala se da ga ne probudi vjerovatno pa je držala iznad, ali joj je kosa pala na njegove grudi i zagolicala ga.

Kad su išli Siminim brodom na plivanje obukla je prvi dan neki smiješni bapski jednodjelni kostim sa crno, bijelo, crvenim tufnicama i nekim smješnim volanima oko bokova. Pitao je je li joj to baba poklonila svoj kostim i kako će to skinuti kad bude htio u "akciju".

Usidrili su se pedesetak metara od obale, on je radio oko broda a ona je skočila da se brčka. Nije vidjela da je on, nag, bez kupaćeg. To je spazila tek kad je prišao blizu nje. Vrisnula je zapanjeno i panično pitala zašto je go. Smijao se slatko već je zgrabivši, rekavši da su sami i da ne voli kupaći. I da ona nosi dovoljno materijala za četiri kupaća.

Na njegov predlog da se sunčaju sumnjičavo ga je gledala i pitala hoće li on stvarno moći da miruje i sunča se.

Shvatio je da ga je provalila pa joj je rekao da bira gdje će, brod, obala ili more. Nikako nije mogla da se izjasni pa je morao da odluči on.

Sutra joj je rekao da dođe ranije, odmah s posla da imaju više vremena zajedno jer je vodi malo dalje. Ponijela je stvari za kupanje na posao, pa je namjeravala da se presvuče na brodu. Čim je uskočila on joj je odmah pretrkeljisao torbu i našao novi model "ala smo čedni".

Brzo ga je sakrio da ništa ne posumnja. Kad je jadna krenula da traži sve je prevrnula i zapanjeno shvatila da je zaboravila kostim. Rekla je da će se kupati u vešu.

Međutim kad su se usidrili, on joj reče da prvo ručaju, popiju kafu i popričaju pa će se kupati malo kasnije.

Tako su opušteno uživali, ležao joj je s glavom u krilu dok ga je nježno milovala po glavi i kosi. E kad su se odmorili on je opet odgodio kupanje jer je još nešto želio... E nakon toga kad je napokon već bila gola on je baci u more i skoči za njom.

Priznao joj je da joj je sakrio kostim i da je sve danas namještao da bi ona odustala od kupanja u kaputu...

Smijala se srećno grleći ga da ne potone dok se on držao za brodske stepenice držeći nju.

Treći dan je napokon kapitulirala. Imala je na sebi ljetnu haljinu za plažu bijelo plavu mornarsku na prugice. Dok im je stavljala stvari na stolić vidio je da nema gornji dio kupaćeg. To ga zaintrigira. Možda ga još nije obukla...

Nije ga obavijestila da ima namjeru da se kupa. Odjednom mu je samo nestala u moru. Doviknula je da će malo otplivati do obale. Pratio je sa broda kako se udaljava. A onda je primjetio drugu brodicu kako ide prema njima. Ona je plivala energično prema njihovom brodu.

To su bili neki turisti. Usidrili su se pedesetak metara od njih. Dovikujući se s njima nagnuo se da vidi gdje je ona. Bila je u vodi uz brod. Držala se za konopac sa strane. Ali ono što mu je privuklo pažnju bio je njen novi "kostim"... Evin kostim! Zapanjeno je shvatio da se otišla naga kupati. A on to nije primjetio. Za malo da padne na glavu s broda. Ona sad nije mogla na brod zbog ovih turista koji su bili još previše blizu i vidjeli bi da je gola.

Legao je na palubu sa najdivnijim osmjehom koji je imao, ona je podigla pogled i spazila njegov nasmijani, zafrkantski, izazivački. Njen je bio pun samoprekora i unezverenosti. Znao je šta je muči.

Prvi put se odvažila kupati bez kostima i odmah je zbog te njene grešne nakane odjednom nagrnulo dvadeset čeških turista na mjesto gdje inače nikad nema žive duše.

Pitao je je li to njegova ljubica imala neugodnosti plivajući u kostimu sirene. Pobjesnila je na to zadirivanje, i kad je napokon uspjela izaći i obući se, jurila ga je dva kruga oko kabine broda. Kad su krenuli u treći krug on se umaknu a ona mu pade u naručje. Podigao ju je u zagrljaj dok su se dvije vatre iz očiju sudarale. Iz njegovih vatra strasti, iz njenih vatra bijesa... Ali zajedno gorjele su savršeno.

U novčaniku je stalno nosio jednu njenu šnalicu. Došla je jedan dan skoro obučena i počešljana kao Beti Bup u crnu malu haljinicu. On je zinuo kad je vidio takvu a ona se kočila od smijeha videći mu lice. "Iznenadenje! Tvoja Beti Bup glavom i bradom! Da vidimo sad šta ćemo izvući od vas..." I izvukla je što nikad nijedna žena nije. A najviše od svega osjetio je s njom da mu duša ima svoga para. Onoga ko je razumije, koga je dugo usamljena čekala.

I ona je bila jadna usamljena, osjećao je to. Patila se i ona. Ali čim bi bili zajedno, deviza je bila "ne može nam niko ništa"...

Kako je mogao tako da ne pazi, da je iznevjeri... Nakon dva mjeseca muka došlo mu je ili poluditi ili nešto uraditi. Pušio je preko dvadeset cigareta na dan. A to nije bilo lako jer je svugdje bilo zabranjeno pušenje. Onda je počeo da sebi daje nadu. Voli ga, nije moguće da ga je zaboravila. Nije ona takva žena. Možda se nada da će se sjetiti i vratiti se njoj... Nakon tri mjeseca predao se. Simo ako hoće nek mu pomogne, ako neće, on opet ide k njoj.

Kad ju je spomenuo Simo ga je zamišljeno gledao.

- Što pitaš za nju? Ona tebe nije spomenula. Još nam je zbog tebe prijateljstvo na klimavim nogama. Pitao sam se poslije šta mi bi da to uradim. Oboje ste nam bliski prijatelji... zamalo da izgubimo oboje. Zarekao sam se da se nikad više neću petljati. Doselila se prije četiri godine, i ništa nije uradila. Bojim se da ne ostane sama. Zaslužuje da ima porodicu. Ja i Sandra bar imamo jedno drugo a ona jadona nema nikoga.

- Simo... ne mogu bez nje.

Ali ovaj put je Simo bio oprezan, dvoumio se da li da mu pomogne. Odlučio je da oprezno izvidi kako stvari stoje. Jedan dan javio joj je da je blizu nje i da ako ima vremena izađe na kafu.

Došla je na Trg i vidjela da je čeka. Rashlađivao se jadan šeširo, uvijek mu je bilo vruće iako je bio oktobar. A nije volio vrućinu. Čim mu je vidjela facu znala je da ga opet nešto muči ili je nešto smislio. Zanimalo je šta.

Da nema nekih novosti u vezi njega? Nije se mogla oduprijeti želji da čuje gdje je, kako mu je... Simo bi ga nekad bojažljivo spomenuo. Ona bi na to različito reagovala, nekad bi samo ćutala, a nekad totalno požizila... Ali je još uvijek stalno mislila na njega. Osjećala njegove ruke, njegov zagrljaj...

Pokraj Sime je bila neka kutija sa ogromnom mašnom. Kupio joj je poklon. Da je odobrovolji. Pitala ga je da li je kupio i Sandri, da joj ne bude krivo.

- Šta će Sandri? Sandra ima muža, to joj je dosta. Ima moju platnu karticu sa kojom spava držeći je ispod jastuka. Kaže da joj ta kartica priča najljepše bajke za laku noć. Čim nije blizu nje ima noćne more – zafrkavao se.

- Ajde Simo... znam te dobro. Gukni, da čujem. Je li se nešto desilo s njim? Možda ga je šćepala neka Talijanka pa ćeš ti napokon odahnuti jer će prestati da igra oko tvoje žene..

Simo se osmjehnuo kao krivac.

Rekao joj je izokola da je pitao za nju. Vidio je trzaj bola na malom licu. Znači, još joj je nedostajao. Pa dobro kad je tako... Simo zaključio da mu mora dati još jednu priliku.

- Evo, ako te bude ljutio ja sam odlučio da se razvedem i oženim s tobom da njega pravimo ljubomornim.

- Ti si skroz prolupao. Što da se razvodiš, možeš ti da imaš dvije žene. Odemo u neku zemlju gdje se to može - smijala se ona kroz suze.

- Ma jok. Eto dotičnom Sandra pa nek vidi malo kako je s njom.

- Njemu Sandra?! E to ne može ni u ludilu! – odmah je pošizila. Sve su joj iskre igrale ispred očiju od ljutine.

- Ne bi ga dala?

- Nikada! Nemam ga ja, neće ni ona!

- Pa što si ljubomorna? Evo ja nisam. Ja ne bi pravio problem da se mi zamjenimo. Ali drug Slavko se isto ne slaže. Kaže ne dolazi u obzir, ona je samo moja.

- To kaže? Znaš li ti da on nema mozga. Ko zna šta to govori iz njega. Budala jedna divovska!

Dok je ona nekontrolisano praskala Simo zvani Kupidon se srećno smiješio...

*****

Nakon nekoliko dana pažljivog izviđanja terena (odnosno istraživanja Nađinog kretanja) saopšti mu da ona za deset dana ima seminar u Podgorici. Pa... neće biti na svom terenu... ako odluči neka bude jako pažljiv jer ako ovaj put uprska onda nek zaboravi i njega.

- Kad sam joj rekao da se mjenjamo, tebi Sandra, ona meni, podivljala je i rekla da kad te ona nema, neće niti jedna druga.

- To je rekla? - upita zamišljeno.

- Aha. Znači nada se da ćeš da shvatiš i opametiš se. Ali ne možeš reći da si shvatio i opametio se nego to moraš stvarno i misliti jer ona odmah osjeti kako dišeš. To je normalno kod parova. Kao da ste telepatski povezani. Kad osjeti da si stvarno u glavi čist ona će ti doći.

- Daj Bože...

- Daj Bože da se tebi u glavi raščisti, to ti moli. Nije do nje nego do tvoje nezrelosti...

- Hvala ti mnogo Simo... Ne znam kako da ti se odužim za sve.

- Moramo nešto da utvrdimo. Mene zanima znaš li ti šta hoćeš? A prije toga znaš li barem šta nećeš?

- Ne brini Simo, prvi put u životu tačno znam šta želim i šta hoću. Nemam nikakvih sumnji. Siguran sam da želim nju. Hvala ti mnogo na pomoći.

- Ne radim to zbog tebe, nego zbog nje. Sad ti iskreno mogu reći da sam se nadao da će ona tebe iskoristiti i bar sebi napraviti dijete. Žao mi je što nije uspjela sad dok ste bili zajedno da zatrudni. Ona bi bila dobra majka, ti bi imao svoje dijete i to ne bi bilo loše. Nisam računao da će se zaljubiti u tebe, a još manje sam računao da ćeš se ti ovako zagrijati za nju. Mislio sam da tebi nema spasa. Oprosti ti meni na tome.

- Nemam ti šta zamjeriti prijatelju, rijetki su oni koji imaju takve ljude uz sebe kao što si ti. Ona te je zaslužila, ja možda nisam, ali sam ipak srećan što te imam.

POGLAVLJE 10.

Sinoć je doputovao. Cijelu noć je razmišljao šta da uradi i kako. Ali nije uspio ništa da smisli, niti je više mogao da se obuzdava. Sjeo je u kola i krenuo za Podgoricu čim je ručao s majkom i presvukao se. Nije se sjećao ni kako se dovezao do tamo. Kad je stigao na ulaz u grad, kao da se probudio. Znao je gdje su smješteni. Bilo je blizu 19 časova. Valjda su im završili ti seminari.

Ušao je u omanji hotel pitajući se gdje su. Recepcioner mu reče da upravo večeraju. Sala je bila poluprazna, oko pedesetak ljudi koliko je vidio. A onda tražeći pažljivo, pri dnu sale ugleda krupne lijepe kovrdže između desetak napirlitanih žena. Sve same žene su sjedile za stolom.

Vatra ga diže i krenu prema njima prije nego je razmislio šta da radi i kako da joj priđe. Možda ju je trebao nazvati prije na telefon. Podigavši glavu vidjela je kako dolazi. Iznenađenje joj se ocrtavalo na licu.

- Dobro veče – reče joj gledajući je u oči.

- Zdravo, otkud ti? - odgovori što je mirnije mogla.

Žene su već krenule da ga odmjeravaju i gledaju šta se događa između njih. Bio je jako uzrujan, ona je ovaj put bila mirnija, kao da je vidjela da mu nije lako pa je gledala da mu pomogne.

- Došao sam sinoć – šturo odgovori.

- Završile smo večeru, mislila sam da idem u sobu odmoriti. Ako hoćeš možemo da prošetamo malo – pošto je on stajao kao ukopan i gledao u nju vrteći nervozno ključ od auta u ruci.

- Odlično – klimnuo je glavom.

Pozdravili su se s njenim kolegicama i pošli polako. Idući pored nje krišom ju je pogledavao. Svaki put bi ga nekako iznenadila. Sad je on bio uznemiren, na mucu, a ona je nastojala da smiri situaciju. Kad je sinoć došao postao je svjesan da će iskočiti iz kože ako je odmah ne vidi. I... nadao se da neće samo da je vidi. Želio je da nastave tamo gdje su stali.

Na parking u hotela on nervozno izvadi ključ i tek iz trećeg puta uspije daljinskim otvoriti auto. Vidio je da je malo digla obrve. Sigurno je shvatila da je sad jako nervozan.

- A da samo malo prošetamo? Jesi li večerao? - upita brižno.

- Nisam, ali nisam gladan.

- Hm... dobro prošetaćemo pa možda usput bude neka pica ili nešto.

Trebalo je sad opet zaključati kola. Nadao se da mu neće opet trebati pola sata. Ona kao da je znala šta ga muči, gledajući ga sa nekim lijepim osmjehom u očima, uze polako ključ od njega i zaključa auto. To mu izmami osmjeh.

Nježno joj stavi ruku na leđa da je pusti ispred sebe. Ona je stajala i nije kretala. Samo se smješkala kao djevojčica, nekako kao da ga zadirkuje. Zbog nečega nije htjela da krene. On malo razmisli. Nije mu palo ništa na pamet osim da želi da je ljubi tako slatku i za njen temperament neobično smirenu.

Dok je uvlačio ruke u njenu kosu očima joj je govorio da mu treba, da će da poludi ako se ovo nastavi.

Kad su im se usne srele shvatio je da nije samo on patio zbog rastanka. Tu popuca sve u njemu, skoro je čuo da u njemu nešto škripi i on je poljubi kao što u životu poljubio nije...

Bio je slab, strašno slab. Nikad to nije doživio.

Stajali su na parkingu, držala je ruke na njegovim mišicama nježno dok je stiskao oko struka upijajući je u sebe. Kad su se razdvojili jedva su disali. Stajao je još i gledao je a onda je uhvati za ruku ispreplevši čvrsto prste sa njenima.

Krenuli su niz ulicu. Gledajući je s osmjehom vidio je da je sretna kao djevojčica, skoro je skakutala hodajući. Već nakon stotinjak metara naišli su na restoran. Imali su i picu na parče. On baš nije bio ljubitelj ali ga je tjerala da pojede bar nešto. Tu su sjeli da on pojede a da ona popije sok.

Kad su izašli napolje ona ga mirno pogleda... Bio joj je prelijep, u bijeloj košulji i odijelu petrolej plave boje.

Izgledao je veći od života. Sa njim se nije trebala bojati ničega, on je mogao da pomjera planine. A ipak tako jak i snažan drhtao je kao dječčić. To je potpuno razoruža i ako je imala i malo razuma on se negdje izgubi.

- Hoćeš da odemo u hotel?

- Već? Hoćeš u sobu?

- Aha. Hoću. Ako nam iznajmiš jednu. Mislim da imaju slobodnih. Ja idem kao u svoju, a ti iznajmi sebi pa me zovi na telefon.

Zinuo je od sreće, opet ga je iznenadila. Vidjela mu je takvu radost na licu da nije imala dilemu da je dobro uradila.

- Idemo – prošaputao joj je poljubivši je nježno i lagano.

Čim je došla u njegovu sobu donijevši sa sobom dio svojih stvari jer on nije ponio ništa, on je zagrl i zagnjurivši glavu u njenu kosu.

Vidjela je da je u nekom čudnom stanju pa ga ništa nije pitala. Gorjeli su cijele noći. Ovaj put su se voljeli kao dvoje očajnih bez sutra, bez budućnosti. Nije znala šta mu je ali je činila sve da ga tješi, da ga umiruje. Milovala ga je, tješila, nježno mu šaputala smirujući ga. Ništa tu vatru očaja nije moglo da smiri osim nje.

Shvatio je da je potpuno poludio i da je izgubio kontrolu nad sobom. Samo to ga nije zanimalo. Sve što joj da ona će znati da cijeni, znati da vrati. To nikad nije osjetio. Toliko iskreno davanje bez straha od posljedica. Stvarno je bila kao kamikaza, mogla je začas da plane i spali ih oboje. Ne bi žalila. Žena najčudnijeg temperamenta kojeg je ikad sreo.

Ni u ludilu ne bi pomislio da njemu treba takva žena. Ali ipak bila je jedini lijek za njegovu dijagnozu.

Ujutro kad se malo smirio, ona se spremila i rekla mu da u devet mora na seminar. I da će biti do jedan. Neka se on odmori. Ostao je spavati, poslije je ustao, doručkovao i čekao nju da odu na ručak.

Kad je došla, otišli su u restoran na izlazu iz grada.

Kao i svaki par koristili su svaku priliku da se dodirnu. Nježno bi joj pomilovao lice, prčkao po njenom tanjiru da jede, poklopio njenu ruku svojom. Šta reći nego da je bila na sedmom nebu.

A onda je bilo vrijeme za test. Prebrzo i neočekivano. Telefon mu je zazvonio. Javio se.

Odgovorio je onome s druge strane da je u Podgorici.

- Ja i Nađa smo sad na ručku.

Ona podignu pogled. To je mogao biti samo Simo ili Sandra.

- Pozdravlja te Simo – reče joj.

- Ej Simiki! - viknu ona nagnuvši se malo. On joj ponudi telefon ali ona upali zvučnik.

- Gdje je Sandra? – upita ona.

Odjednom kao da nastade neko oklijevanje.

- Sandra je malo imala problema, sad je sve u redu, ne brinite.

- Problema? - njih dvoje se zabrinuto pogledaju.

- Da, ali sad je sve u redu ne brinite uvjeravao ih je on.

- Pa gdje je sad? - upita on.

Evo je kući odmara.

- Trebamo li ti mi? Ja mogu vratiti Nađu u hotel i doći. Ne znam može li ona...

- Ma šta vam je! Sandra treba da odmara. Ne možete da je vidite. Vi treba da uživate tamo. Odmah će joj biti bolje kad čuje da ste zajedno.

- Dobro. Zvaćemo te da provjerimo kako je. Ako bude mogla neka nas ona pozove.

I nakon tog trenutka sve što je bilo lijepo palo je u vodu. Osjetila je da sva energija istječe iz nje. Maloprije je sijalo sunce a sad su došli crni oblaci. Nijedno nije imalo više volje za ljubav. Sjedili su tako još jedno vrijeme zamišljeni. Onda su krenuli u hotel. Imala je osjećaj da bi otišao odmah direktno kući da nije bilo nje. To je strašno pogodi.

- Znaš šta, trebao bi ti ipak otići dolje. Ovako ćemo se oboje brinuti i misliti kako je Sandra. Lakše mi je zvati tebe da provjerim nego njih u ovakvoj situaciji.

- Ne vrijedi sad da idem – rekao je iskreno. A htio bi da smo još zajedno. Njoj ionako ne možemo sad pomoći. Bolje da smo zajedno. Lakše mi je kad si ti samnom – pričao je potpuno nesvjestan kakav efekat te riječi imaju na nju.

Ali ljubavnik je nestao. Imala je zabrinutog i odsutnog stranca. Sad su pričali ko stari poznanici. Jedva je čekala da ode u svoju sobu.

Kad su došli do njegove sobe ona skupi sve svoje glumačko umijeće. Zнала je da se ovo može desiti, nije on to namjerno radio.

- Ja bi da spavam u svojoj sobi. Noćas nismo puno spavali, pa bi trebalo da se odmoriš i naspavaš. Pod stresom si, a ionako nam sad nije ni do čega...

- Šta pričaš? - začudi se. Spavaćemo zajedno! Šta ti pada na pamet.

Ona je svakako htjela da izbjegne da spava u njegovom naručju dok on razmišlja o drugoj ženi.

- Ajde Nađice... odjednom se ljubavnik vrati. Biće Sandra dobro... još kad čuje da smo zajedno...

Nježno je počeo da joj ljubi vrat, da joj se smješka, sklanja kosu s lica...

- Dođi bliže. Dođi mi bliže. Moram, da te osjetim cijelu. Podigne je divlje u naručje stiskajući je oko bokova kao da je stiska buldožer. Držao ju je tako da mu je lice bilo u visini njenih grudi. Naslonila se instiktivno na čvrsta ramena. On spusti glavu ljubeći joj poprsje kroz majicu.

Gledala ga je nesigurno odozgo, zbunjena malo. Ovaj put je bio baš čudan. Obično je ona bila ta koja je mjenjala raspoloženja ali ovaj put on je bio van kontrole. Kao da je htjela da ga umiri polako i radoznalo dotaknu rukama njegovu kosu.

- Dodirni me Nađa. Dodirni me - molio je.

Ona zavuče drhtave ruke u njegovu kosu. Osjetio je po dodiru da je popustila, da još malo treba da buknu oboje ko šibice.

- Skini majicu Nađa. Skini je... pogled im se sretne.

Nakon nekoliko trenutaka ruke joj iz njegove kose krenu nesigurno da izvrše ono što je poželio. Ostala je u tamnocrvenom čipkastom grudnjaku.

Kad je skinula majicu oči ime se sretnu. Pobježe joj nježan i nesiguran osmjeh. Ruka joj sama krene da pomiluje njegov obraz.

- Nađa...Nađa – uzdisao je.

- Ej, mali... - nježno mu prošaputa.

On je ponese prema krevetu i spusti na njega. Bio je u agoniji ali smrtno ozbiljan. Kad je spustio nestrpljivo raskopča svoju košulju. Lijepe čvrste grudi, široka ramena... Ramena na koja se uvijek možeš osloniti. Kao da govore da su mogu da nose svaki teret za voljene.

"E pa Nađa imaš rijetku priliku da saznaš šta je to strast do bola. Prvo sad ide strast a kasnije ćeš to platiti bolom. Kud ćeš gore nego da ti onaj ko ti se sviđa voli drugu ženu i to blisku prijateljicu..." Suze krenuše. Zašto nisu mogli biti normalan par. A kako joj je odgovarao... Nije vjerovala da u realnom životu ljudi proživljavaju tako duboke osjećaje.

Zagrli ga nježno i tužno milujući mu ruke, ramena, leđa.

Kad joj je vidio suze u očima trgnuo se... Zastade neodlučno i dodirnu joj nježno obraze.

- Nađa...

- Ej, mali... - prošaputa jedva okrenuvši glavu na stranu da je ne gleda u oči.

- Nađa... pogledaj me...

Nerado ga je pogledala... Prijašnja strast se odjednom stiša. Tišina je bila toliko teška da se mogla rezati nožem.

- Mila, šta te muči? Reci mi.

- Ništa, ništa... - čuveni ženski odgovor.

- Nađa...ako te muči... ako misliš da nisam tvoj...tvoj sam...samo tvoj.

- Moj si? - tužno se poluosmjehnu. Pa ko ti je to tražio? Budi ti svoj, i ja sam svoja, nisam tvoja.

"Ćuti Nađa da ne posumnja, ćuti" ugrizla se za usnu.

"Nikad ti nećeš biti moj a ja ću sebi ovom vezom upropastiti život" pomisli. Ali već je sve bilo gotovo, šanse za popravak nije bilo.

-Zafrkavaš me? - nesigurno ju je gledao. Šalila se, ali opet mu je izgledalo da se ne šali.

- Nađa...valjda ne sumnjaš u to. Tvoj sam. Jesam. Časti mi. Života mi. Nemam nikoga ni u glavi ni u srcu osim tebe.

Na to više nije mogla da se uzdrži nego je briznula u plač.

On je tužno vrtio glavom.

- Da samo znaš... da samo znaš... Nađa... Htio je da joj kaže da mu je nedostajala kao što mu niko u životu nije nedostajao. Da je došao da to zajedno riješe i da se više ne razdvajaju.

- Dođi... - zagrlji ga odlučno. Dođi mali... pusti priču, sad je vrijeme da gorimo... Ako preživimo mislićemo o tome sutra.

I vrate se u svijet gdje nije bilo nikakvih problema i gdje im je bilo predivno. Stvarnost je bila previše neumoljiva i ružna. Nije imala pojma da takvi nagoni žive u njoj. Ni šta će s njima sad kad je saznala da postoje. Zašto je morala tako ludo da voli, zašto to nije umjela da radi kao drugi, polako, oprezno, s mjerom?

Ujutro se iskrala dok je spavao. Ona skoro da nije zaspala. Otišla je u sobu, sjela na krevet i tupo gledala u zid.

Mislila je da će je sačekati još danas pa će ići zajedno kući. Mislila je da zadnji dan ne ide na seminar, da se izvuče da on ne bi morao da čeka još dva dana. Mislila je da im se sreća ipak osmjehnula... Ali sve je krivo mislila. O svemu tome sad nije bilo govora.

Probudio se i vidio je da je nema u krevetu.

Zvao ju je gdje je. Rekla je da se otišla u svoju sobu presvući se. U pola devet ga je ispratila.

Čim je ustao zvao je Simu. Sandra je bila u redu. Rekao joj da se javi kad stigne. Nije imala srca sad mu reći da je sve gotovo. Bio je zabrinut zbog Sandre, vozio je pa nije htjela još da i o tome misli.

*****

A Sandra je pošizila kad joj je Simo rekao da su oni zajedno u Podgorici, i da ih je zvao i rekao da je dobro.

- Pa jesi li ti normalan? On će sad da napravi dramu, ona će da shvati da on opet tjera po starom i gotovo je. Ovaj put će ga otkantati zauvijek!

Jadni Simo je tek tad shvatio šta je uradio. Čim je on došao do njih, oni su ga zaobilazno ispitivali. Bio je srećan, smiren, brižan.

- Kad se ona vraća – upita Sandra oprezno.

- Mislim sutra. Tako mi je rekla kad sam došao.

Simo i Sandra se pogledaju. Bilo je ženi sve jasno. On je otišao ne sačekavši je. Ostavio je na cijedilu da bi dotrčao njoj samo da joj diže živce.

- Simo! - ljutito zovnu muža. Mene boli glava idem leći.
A ti mu objasni, ja stvarno nemam snage da se živciram.

- Šta da objasni? - čudio se.

- Pa vidiš... Sandra misli da si napravio kardinalnu grešku. A ja sam tu najkrivlji - tužno je govorio.

- Kakvu grešku, šta vam je?

- Trebao si sačekati nju. Nisi je ni pitao kad kreće, možda bi mogla i danas da pođe jer znaju skratiti dan, znaš ono, kao završio seminar pa da se vrate kući i odmore jedan dan prije posla.

- Danas? - začudi se on. Ništa mi ona takvo nije rekla.
Naravno da bi je čekao...

- Ali se nisi sjetio da pitaš. I zato Sandra misli da se ovo neće dobro završiti.

- O moj Bože, neće valjda biti tako... - zapanjeno je razmišljao.

- To su ti žene. Bojim se da si pao na testu – tužno ga je tješio Simo, nadajući se i sam čudu i da ona neće protumačiti ovo kao što je protumačila Sandra. Ako nije tako... Bile su jako male šanse da mu barem oprost i ostane s njim.

Nakon onoga što je čuo nije se mogao smiriti. Zvao ju je, ali joj je telefon bio isključen. Vjerovatno je na seminaru. Šta sad da radi? Da se vrati po nju u Podgoricu? To bi bilo još gore. Šta da joj kaže: "trčeći da vidim kako je Sandri zaboravio sam na tebe". Osjećao je da se ova greška neće dati ispraviti. Crni oblak koji se juče nadvio nad nju sad je došao k njemu.

Zvao ju je stotinu puta. Telefon je bio isključen. I u pet popodne i u osam uveče i u deset i u ponoći... Poruka je bila jasna. Mora u Podgoricu, shvati. U ponoći je sjeo u kola i zaprašio za Podgoricu. Kad je stigao u hotel u gluvo doba noći uzeo je sobu. Telefon joj je i dalje bio isključen.

- Ovi sa seminara...do kad im to traje - sjeti se da priupita momka na recepciji.

- Završilo je danas, otišli su kući – ljubazno mu odgovori recepcioner gledajući ga šaljivo jer je znao da on traži crnku sa krupnim loknama. Izgleda da mu je omilila jer su dvije noći proveli zajedno.

- Vaša...crnka sa krupnim loknama je otišla – nagnu se malo i šapnu mu povjerljivo.

Da je znao kakav je to efekat imalo na ovoga...ne bi mu rekao ni za živu glavu.

Umjesto u sobi, ostatak noći do svitanja presjedio je u kolima. Ne treba ni da je traži. Nije imala šta da mu objasni sve je bilo jasno.

Vratio se kući, ne govoreći ništa Simi i Sandri gdje je bio. Nisu mu oni tutori da im kad god napravi glupost ide kukati. Imaju ljudi dovoljno svojih problema.

Još će pokušati pričati s njom a ako ne uspije, onda je uzalud tražio pola godine slobodne. Htio je da ga oslobode da bude kući da može s njom da dovrši priču. Nisu mu odmah mogli izaći u susret ali se nadao da bi to uskoro moglo biti.

Zvao ju je sutra, nije se javljala...

A ona kad je on otišao umjesto na seminar otišla je u sobu i isplakala dušu. Kad su se kolegice trebale vratiti dovela se u red da niko ništa ne vidi. Cure su je pitale gdje je on. Rekla im je da je otperjao i da ima posla. Kad su joj rekle da je fin i zagrijan jako za nju rekla im je da je on samo za kratke staze i da nije za dužu vezu. Nakon toga su je počeli zafrkavati otkad je ona za takve veze. Rekla im je da se i ona modernizovala ili prolupala. Da je nešto od to dvoje...

Vratila se kući, isključenog telefona.

Kupila je pripejd karticu da se javi roditeljima, rekavši im da joj se telefon pokvario pa da zovu na novi broj. Znala je da je zove, bojala se da će doći k njoj. Srećom nije znao da su i oni taj dan došli kući. Vjerovatno je mislio da je još na seminaru pa će čekati sutra ili prekosutra da dođe do nje.

Trebala je da zove Simu, ali nije imala snage. Poslala mu je poruku sa očevog telefona. Naravno odmah ju je zvao.

- Mala...

- Nemoj Simo ako Boga znaš, nemoj... - skoro je zajecala.

- Dobro lutko, neću... - tužno je začutao.

- Kako je Sandra?

- Bolje je, eto samo se nervira znaš zašto.

- Neka se ne nervira, reci da je tako moralo biti. Neko Božije providenje. Ja sam nekako smirena, kao da je baš onako kako treba biti. Ko zna zašto je to dobro.

Sutradan je otišao pred njenu kuću s nogama kao da su od olova. Svaki korak mu je bio težak i iziskivao je veliki napor. Propast koja se nije mogla izbjeći. Sad bi dao sve da poludi na njega, da ga napadne, da mu svašta kaže.

Ali ovaj put je osjećao da se drama neće odigrati tako.

Kao da je sve umrlo između njih. Nije bilo male niti koja bih ih držala dok se malo ne saberu.

Na njegovo zvonjenje otvorio mu je njen otac. Izvinio se, predstavio i pitao da ona možda nije kući. Da ne može da je dobije na telefon. Njen otac je vrlo dobro znao ko je on ali nije imao pojma da su opet zajedno. A oni nisu pošteno ni stigli da budu zajedno a opet su raskinuli.

- Ne radi joj telefon – objasnio mu je. Uzela je pripejd dok joj ne poprave. Daću vam broj.

On je vrlo dobro znao da to nije istina. Ali je bar dobio njen broj. Da ne bi vidjela da je on zove, pozvao ju je sa majčinog telefona.

- Alo, izvolite? - javila se mirno i nekako zamišljeno.

- Nađa – prošaputao je jedva.

- Ti si - iznenadila se neprijatno. Zašto me zoveš?
Nemamo šta pričati jasno ti je.

- Možemo li razgovarati kao civilizovani ljudi?

- Sumnjam u to, znaš da ja znam biti jako necivilizovana.
A sad sam u takvom stanju da bi moji roditelji morali zvati hitnu pomoć i policiju da me smiri. Zato je bolje ovako.

- Zašto si mi zamjerila što sam brinuo oko Sandre?

- Pa iz samog tvog pitanja se vidi šta misliš o meni. Znači ja sam ljubomorna, sebična i kriva.

- Nisam to rekao.

- Jesi. Čim ne shvataš gdje si pogrešio nego pravdaš sebe a mene proglašavaš nerazumnom. Ja znam da ti razum kaže da sam super žena. Da sam prava žena za tebe. Znam da ti onaj muški dio kaže da sam i žena za tebe u krevetu. Ali postoji još jedan, možda najvažniji dio koji u sve to još uvijek sumnja. A to je srce. Srcem nisi moj. Osjećam ti svaki otkucaj, svaki damar. Kako ti kuca srce tako se moje raspoloženje mjenja. Kad osjećam da nisi sasvim moj hoću da plačem, kad osjećam da ne razmišljaš glavom pošizim. Sva moja raspoloženja su samo odraz onoga što ti osjećaš prema meni. A vidim da ti srce još nije sve shvatilo i da ima rezerve. A ja sa onim koga volim a on nije siguran da li voli mene, ne mogu da živim. Takva sam. I zato ćemo se sad ipak rastati. Ali ovaj put trajno. Dala sam ti priliku. Išao si u Italiju, imao si vremena razmisliti. Stanje je koliko vidim ostalo isto. Molim te nemoj ništa da kažeš samo ćeš pogoršati stanje. Nema veze, tako je moralo biti. Hvala Bogu sad je tako puklo u meni da sam mirna ko bubica. Imali smo svojih pet minuta

mali. Nisi još zreo za drugu ženu.

I spustila mu je slušalicu. Tako je stvar završena. On se nakon nekoliko dana vratio u Italiju a ona je slobodno vrijeme provodila nenormalno smirena. Otac i majka su gledali zabrinuto u nju. Nađin otac je jako dobro znao u čemu je problem.

Bilo mu je jasno da nešto ne valja kad je ovaj došao na vrata da je traži. Izgledao je zabrinut i utučen. Nije znao kako da im pomogne. Nisu im rekli šta se događa i nije bio red da se petljaju. Nadao se od srca da će uspjeti jer mu se momak svidio. I svidio se njegovoj temperamentnoj kćeri. Nikad do sada je nije vidio ovakvu.

A ona je danima sjedila i buljila samo u jednu tačku.

Nekoliko puta je jadni Simo, zabrinut za nju, dolazio da je vodi na brod. Iako je zahladnjelo ipak je na moru bilo lijepo. Kad bi razgovarao s njim osjećao je uvijek u vazduhu neizgovoreno pitanje "kako je ona". Pa je sam odgovarao da ga ne pita da su svi dobro, da je evo prije neki dan vodio Nađu i Sandru na more...

I Olja se zabrinula.

- Moja Oli, ... šta me snađe... Kao da mi je petnaest godina - danima je plakala i ležala u njenom naručju...

POGLAVLJE 11.

Nije mogla da se sabere i sebe natjera da sakrije šta joj je. Nije htjela da izlazi. Čim bi se vratila kući otišla bi u svoju sobu. Dani su ionako bili ružni, sivi. To je još više pogoršavalo njenu situaciju.

Onda je i Simo morao na brod. Sandri je pukao film još prije nego je on otišao od tolike drame. Čim je Simo otišao rekla joj je da joj treba i da dođe za vikend pa će spavati kod nje. Naravno, ona se odmah prepala i otrčala u roku od pola sata do Sandre.

- Šta je, prepala si se za mene? A prigovaraš njemu...

- Pa ja bar nisam umislila da sam zaljubljena u tebe. A ko zna šta će do kraja biti, možda se i ja zaljubim. Baš si fatalna žena...

Pa su se obe smijale i tako nekako izvukle je iz letargije.

Pomoglo joj je biti s njom. Bila je hrabra i realna žena, nije bila sanjar kao muž. A njoj je trebao neko realan. I tako su vikend provele zajedno. Simo je đipao od sreće kad su mu se javile. Poslije mu je žena rekla da će ona biti OK, da se malo presabrala kad je došla kod nje.

I stvarno joj je bilo bolje. Poljubila je nježno prijateljicu.

- Sandrice moja...

- Dobro, dobro... nećemo sad da dramimo – smijala se Sandra. I njoj je laknulo jer se slatka mala Beti Bup oporavila.

Nakon mjesec ipo dana Nađa je počela da se osjeća čudno. Grudi su joj postale hiperosjetljive, uhvatila bi je neka vrućina... Sjetila se šta bi to moglo biti. Kad su bili ona dva mjeseca prije Podgorice zajedno nije ostala u drugom stanju.

Na početku je htjela da ga pita kako da postupe, nije željela ni njega ni sebe da dovede u nezgodnu situaciju. On nije ništa govorio, ali po onome kako se ponašao bilo joj je jasno da nema namjeru paziti da ne ostane trudna. Nju ništa nije pitao, uzima li pilule, štiti li se ikako. Po nekom prešutnom dogovoru kao da su se složili ako se desi, desilo se. Iako bi Nađa voljela da to urade planirano a ne da se desi slučajno.

Ipak tad se nije desilo. Poslije je razmišljala da je bolje tako jer su se razišli. Ipak dio nje je žalio.

Ali ovaj put u Podgorici nisu to izbjegli.

Otišla je na pregled i naravno dobila potvrdu da je trudna.

Sjedeći na klupi u Domu zdravlja osjećala je s jedne strane kako je hladi hladan vazduh a s druge kao da je isti taj vazduh grije. U duši joj je bilo kao na toboganu. Čas je bila srećna, čas zabrinuta, čas oduševljena, čas prestrašena.

Otišla je sa svojom bebom kući. Ležeći na krevetu gdje je ležao i njen tata u mislima je blaženo razgovarala sa svojim djetetom. Mamina kćer ili sin. Mamino. Kako je to divno zvučalo. I tad neka sila kao da je ušla u nju, vrati se ona Nađa pozitivna, vesela, vedra. Imala je na licu toliko blistavi osmjech da je prosto zasljepljivala. Primjetila je to i njena majka.

- Vidi ti moje lijepe kćeri – ljubila ju je u kosu...

Nađa je od sreće nježno poljubila majku u ruku kojom je milovala. Ako Bog da, i ona će biti majka. Od toga dana nije bila više bitna ona stara Nađa, zvana depresija - histerija, rodila se nova Nađa, buduća mama...

Opet je postala vesela, izlazila je, družila se sa dragim ljudima vraćajući im pažnju koju su oni iskazivali vidjevši je neraspoloženu. Trudili su se svi da nešto urade da je usreće. I htjela je da im to vrati.

Nova godina je bila pred vratima, dogovorile su izlazak.

Olji je muž bio kući, pa su namjeravali svi zajedno da idu na doček. Prijateljica joj je napokon saopšila lijepe vijesti. Očekivali su dijete. Sad su bile dvije trudnice, samo to niko nije znao. Nađa još nikome nije rekla da je trudna. Odugovlačila je ne znajući kako da im saopšti.

Prvo je to rekla Olji..

- Oli... imam nešto da ti kažem.

- Hm...šta?

- Znaš koliko smo svi sretni što ćeš postati mama. Još neko bi trebao da dobije tu "funkciju".

- Stvarno? Ko?

- Ne pretpostavljaš?

- Jao...ti? Jel' ti? Trudna si? Ovaj put te je sredio?

- Joj Oli... nije me sredio, desilo se onda u Podgorici.

- Zato služe seminari! - smijala se ona. Kako se prave bebe pokazala si mi... – pjevušila je Olja skačući od sreće i grleći prijateljicu. Dobro. Idemo korak po korak.

Nećemo sad razmišljati puno nego ćemo uživati kao dvije slatke trudnice. Ja sam tri mjeseca trudna, ti dva. Sad su bebe najvažnije.

- Tako je, nećemo da mislimo mnogo naprijed. Hvala Bogu beba neće biti gladna, ima djeda, babu, krov nad glavom, igraće se tvoja i moja zajedno, imaće tebe i tetku...

- Samo, kako ćeš reći da si trudna?

- To ne znam ni ja. Najviše se bojim da će doći do njega, nemam snage da se sad bakćem s njim. Pa ću gledati da to što više ostane tajna. Ne smijem reći ni Sandri. Ona će reći Simi, Simo njemu. Ja bi sačekala dok stomak ne počne da mi se vidi.

- Dobro, ćutaćemo obje. Kad idem ja na pregled, ideš i ti. Kao praviš društvo meni.

Nađa je nakon toga postala potpuno smirena. Jedini trenutak kad je došla u krizu bila je Nova godina. Osjećala se sama na svijetu u toj gomili. Olja i njen muž su znajući stanje bili stalno uz nju. Sandra nije voljela gužva pa je otišla kod majke na doček.

Tako su prošli januar i veći dio februara. Beba je lijepo rasla uveseljavajući mamu. Nije imala nekih izraženih problema. Jela je sad neke čudne stvari. Kupovala je štapiće i ostale slane grickalice jedući ih krišom u sobi i na poslu. Ranije ih nije voljela.

Znala je da ubrzo roditeljima mora reći, jer će se za mjesec dana vidjeti stomak.

Već u decembru je shvatila da joj fali njen anđeo Simo. Kao da joj je bio brat i čuvar. Jedva je čekala je da dođe pa da nekako uz njegovu podršku kaže da je trudna. A Sandru je izbjegavala od kad je saznala za trudnoću. Kad su se sastajale to je bilo u gradu ili kod nje. Bojala se da ne shvati.

Ali prije Sime pojavio se neko drugi...

Taj dan je uzela slobodno da bi mogla da sredi zdravstvene papire za trudnice i još neke birokratske peripetije. Nije imala pojma da je kod kuće čeka on pijući kafu sa njenim ocem i majkom.

Čim ga je vidio na vratima, ocu je bilo jasno. Opet se vratio. Majka ga je radoznalo pogledavala pitajući se je li to taj što je raskinula s njim. Kćer im je jako patila zbog njega. Nađin otac je shvatio da ni njemu nije bilo svejedno.

Odlučio je da još jednom proba da se probije do nje. Nije mogao da odustane od nje. Njih dvoje nisu sami mogli da razrješe probleme, nažalost uvijek je neko morao da posreduje. A kako je odlučio da je dosta gnjavio Simu, bilo je vrijeme da im pomogne neko drugi.

Doduše, Simo je trebalo da se vrati za koji dan. Ako im opet bude trebala intervencija. Što je bilo vrlo vjerovatno.

Ovaj put stvari je uradio na pravi način. Nije otrčao da vidi Sandru, nego su se prije nekoliko dana čuli telefonom i tad joj je rekao da uskoro dolazi. Nije rekao kada, ni šta namjerava uraditi.

Nakon što se pozdravio sa majkom krenuo je k njenima. Vidio je da bi ga njena majka rado pitala neke stvari, ali da je pogled njenog oca bio dovoljan da se žena uzdrži. Sad je znao na koga je, i majka joj je imala taj vedri pogled, tu radoznalost djevojčice. Ličila je na nju. Pitao se je li i ona u mladosti bila praskava kao Nađa. A vidio je da se lijepo slažu. Da joj je otac glava i oslonac kuće i da ga žena poštuje i voli. Kako se nadao da bi i njih dvoje mogli tako da funkcionišu.

Kad je došla kući i ugledala ga kako sjedi u trpezariji, samo je zurila u njega. Ništa suvislo joj nije padalo na pamet.

Smješio joj se kao voljeni koji je bolovao jer nije mogao vidjeti svoju dragu i koji jedva čeka da je zagrlji. Kao da su se svaki dan čuli nestrpljivo čekajući čas sastanka a dotle su šaputali jedno drugom najnježnije riječi. U očima mu je pročitala svu tu patnju i čežnju.

Samo je zaboravio da ju je ostavio nesrećnu, samu, svaki dan je preplakala. Da je nije zvao, ni pitao kako je. Pa i ako mu se ne javi, iako mu spusti slušalicu trebao je iznova i iznova pokušavati a ne otići i ne javljati se.

- Šta ti radiš ovdje? – izleti joj bjesno.

- Nađa...opomenu je otac.

- Gdje je ona tvoja kubura tata? Hoću da ide. Neću da ga vidim.

- Nađa! - majka je zapanjeno pogleda. Zbunjeno je pogledala Slavka.

- Nađa...možemo li na miru da popričamo... - pokušao je da bude razuman. Računao je da ispred roditelja neće praskati. Ali računica mu je bila pogrešna.

- Nema mira, nema razgovora! Neću da te vidim niti da pričam s tobom! Nema nikakve koristi od naše priče!

- Nađa... - njena majka zapanjeno ispusti uzdah i strovali se na naslon fotelje.

- Nađa! - odjednom se oglasi strogo njen otac.

Ona od njegovog tona odmah začuta. Možda je dva puta u životu ovim tonom izgovorio njeno ime.

- Razgovaraćeš s njim... ili će te se potući, šta ja znam... - rekao je rezignirano gledajući opominjuće u nju. Ali sačekaj da ja i majka odemo pa to radite sami, neću da to radite ispred nas. Nađa... pazi šta pričaš i kako – opomenu je otac.

On je doduše posumnjao da se i dalje nešto događa iako su prekinuli jer je Nađa ipak bila drugačija.

- Dobro tata – odgovorila je skrušeno...

Kad su joj roditelji zatvorili vrata, vidjela je da je on sa blagim osmjehom u očima gleda.

- Jel' se ti to smješkaš?! Ma nemoj mi reći da jeste! Da čujem prije nego što te zadavim! Šta je tako smiješno?

- Pitam se hoću li ja ikad moći ovako da te smirim kao tvoj otac.

Doduše ja imam širi repertoar, ali me ne poštuješ kao oca.

- A ti mene poštuješ? Pun si ljubavi i poštovanja prema meni, pa to naravno isto očekuješ od mene.

- Jesam, volim te i poštujem. Doduše još se nisam snašao oko načina izražavanja svega toga, ali...

- Voliš?! Sad je stvarno dosta! Prekini mi lupetati svoje isprazne fraze! Da si se odmah nosio odavde! Inače ću te baciti kroz prozor!

- Nađa samo da ti kažem nešto...

- Da mi kažeš? Šta ti meni imaš više reći! Ma ja ću tebi druškane nešto da kažem! Ja sam trudna!

- Trudna? - iznenadi se. Trudna si? - opet priupita nakon nekoliko sekundi kad mu je ta informacija došla do mozga.

Nađa ga je gledala i prezrivo se smješkala vrteći glavom. "Pa zar sam baš morala u ovu kladu da se zaljubim?"

- E majmune to ti je ono što si ti izgledao mislio da znaš da radiš! Ali opet samo u svojim mislima, čim ti nije jasno kako si me oplodio!

Praskala je ne obazirući se mogućnost da ih njeni roditelji čuju. Roditelji su joj otišli u najudaljeniji dio dvorišta ali ni to nije bilo dovoljno daleko jer se ona i dalje čula. Doduše nisu razumjeli sve šta govori.

- Prestani vriskati, čuju te roditelji! Jesi li stvarno trudna?

- Stvarno? Ma kakvi stvarno! Nestvarno sam trudna! O luđače! Ma umislila sam to, sad ću početi da trpam jastuke!

- Od kad si trudna?

- Mila moja majko! Pa imaš li ti u glavi iti jednu razumnu vijugu? Trudna sam od Podgorice sporovozni!

- Prestani praskati i lijepo pričaj! - sad se rasrdio i on.

- Ma kako da neću, sve ću paziti da te ne ranim u osjetljivu dušicu.

- Zašto mi nisi rekla? Zašto me nisi zvala?

- Ja tebe? Ni mrtva!

- Ništa mi nisu rekli ni Simo ni Sandra.

Kako su mogli da to kriju od mene – zamišljeno je razmišljao na glas.

- E pa pametnjakoviću ja sam ipak pametnija od tebe!
Nisam im rekla!

- Nisi im rekla?! - nije mogao da vjeruje.

- Nisam. Ne znaju ni moji roditelji...ustvari možda sad znaju – ispravi se.

- Stvarno nisi normalna! Majci ti je pozlilo. Ne znaš se obuzdati...

- Ima ona svog muža pa će on o tome voditi brigu a ne ti.
Šta te briga šta ja i kako radim. Završili smo priču.

- To ti sam možeš sanjati da je priča završena. Dosta sam bio strpljiv. Sad ću ja da radim stvari kako ja mislim da treba. Neće meni tu jedna eksplozivna Beti Bup naređivati!

- Jel' se ti to meni rugaš? - zapanjeno ga je gledala.

- Naravno da ne... - nježno joj je rekao, gledajući tužno u njen stomak. Ona instinktivno stavi ruke preko stomaka kao da štiti bebu.

- Zamaraš me! Treba mi mir i da te ne vidim. Jesi li bio kod Sandrice? Naravno da jesi... Biće si stigao prije pa si to naravno davno obavio. Prvo otrčati Sandri, onda majci, e onda bi mogao svratiti i do one lude Nađe! Imaš ti moj brajkoviću neki opasan poremećaj! S kakvim ženama imaš posla... nisi ti čist!

- Nisam bio kod njih. Mislio sam da odemo zajedno... Javio sam se majci i odmah došao kod tvojih.

Od tih riječi srce joj zaigra. Ali ipak nije mu smjela vjerovati. U neplaniranim situacijama se tek vidjelo pravo stanje stvari. Ovo je imao vremena isplanirati.

- Ne zanimaju me tvoja objašnjenja. Ma znaš šta! Ispalo je savršeno! Mislim da je pametni Simo ovo sve smislio.

Nemoguće da se samo od sebe namjestilo!

Jadni Simo je vidio da meni ovako eksplozivnoj treba ili vatrogasac ili mazohista. A zna da ti nisi normalan. A dobar si materijal. Pošto oboje nismo sposobni za život sa drugim ljudima zaključio je da mi treba bar da vidim kako muško izgleda, plus još ako zatrudnim... I u stvari ovo je najbolja kombinacija koju nas dvoje nenormalnih možemo ostvariti. Izgleda da za nešto više oboma treba nekoliko godina ležanja na kauču kod psihijatra. Ovako ja imam dijete, ti mi ne trebaš. Ne podnosim kukavice. Gadiš mi se. Namirišem ih na kilometar. A dobro i tebi! Ti ćeš imati dijete i kraljica Sandra ti više neće moći biti na prvom mjestu! Kud ćeš bolje! Ajd' sad crta! Otrči ako smiješ to joj reći. Sad mogu na miru da izbacim stomačić. Sutra ću obući najtješnju haljinu koju imam. Od sutra ide mala bez steznika ponosno prošetati gradom! A kad krenu pitanja ko je otac... Reći ću da nisam sigurna, ko ona francuska ministrica što je spavala za dvije noći sa njih sedmoricom pa poslije utvrđivala koji je otac. Jesu li dva ministra, tri biznismena ili portir i konobar...

- Samo probaj! Ja ću im reći da si trudna. Lijepo, da se svi radujemo. Jer to je divan razlog za radost. I to ćemo im reći sad kad Simo dođe sa broda.

- Nemam ja ništa s tobom. Iscrpilo me ovo. Živciraš moje dijete i gubi mi se iz kuće! Ali mora ti se priznati da si ljubavnik ipo. Mene si totalno omađijao. Nisam vjerovala da ima takav živući primjerak. Ako slučajno napraviš vizit kartu nudeći svoje ljubavničke usluge doturi mi nekoliko primjeraka pa ću te toplo preporučiti. Neka piše na karti "ljubavnik vanrednih fizičkih sposobnosti i slabih mentalnih stoji vam na raspolaganju!"

- Nađa! - vrtio je glavom ne znajući bi li se smijao ili ljutio. Htio joj je prići i zagrliti je. Strašno mu je nedostajala. Boljelo ga je srce koliko mu je nedostajala u Italiji.

- Pa mogli bi da to ponovimo ako sam tako dobar - reče joj nježno zavodnički.

- Šta da ponovimo?

- Pa onaj susret kad smo napravili bebu.

- Ti bi se seksao?! Ne mogu da vjerujem! Do juče si plakao za tuđom ženom, a eto danas voliš mene i sad bi se seksao! I smetao tamo mome djetetu! Kako da nećeš! Nećeš mu prići!

- Pa dijete je i moje.

- Ma jesi li siguran? Sad ti se sviđa ideja da imaš dijete, je li? Super! Slobodan, a rješio nasljednika. I još da Simo "krepucne" ili mu se prevrne brod i eto tebi sreće najveće! Tvoja crna udovica će biti slobodna pa ćeš moći da pužiš i ljubiš joj stopala...

- Neću se sad raspravljati s tobom. Došao sam s namjerom da porazgovaram s tvojim roditeljima i da ih zamolim da te urazume. Volim te, a voliš i ti mene. Patimo razdvojeni zbog gluposti.

- Ja volim samo moje dijete, ti me ne zanimaš.

- Idem sad, ti se smiri. Jako bih volio...nema veze sad – zbunjeno je dodao i izašao.

Osjetila je šta je htio...dotaknuti svoje dijete.

- Oprosti ludoj mami bebo. Obećavam da ćeš ga drugi put upoznati ako se budala ikad vrati. Kad je izašao, otrčala je jecajući u sobu bacivši se na krevet.

On je zaključio da opet nije sposoban da riješi stvar bez tuđe pomoći. Nekako je osjetio da bi mu njeni roditelji mogli puno pomoći.

Ljutio se na sebe kako je spor. Sva sposobnost, brzina, organizacija koju je imao na poslu, s njom ništa nije značila.

Kad je pokušao riješavati stvari s njom, blokirao bi totalno.

Izašavši napolje iz kuće, vidio je sa stepeništa njene roditelje kako zamišljeno sjede za stolom u malom vrtu uz garažu. Sišao je i prišao im. Osmjehnuo im se ohrabrujuće.

- Oprostite zbog ovog. Ali biće sve u redu. Vi samo malo pripazite na ovu moju vatrenu ženu. Na nju... i na bebu.

Oni su se pogledali, znači ono što su posumnjali prije pet minuta čuvši da ona spominje bebu je bilo istina. Imalo je smisla, bila je čudna zadnje vrijeme. Klimnu mu glavom da se slažu i malo osmjehnu da ga ohrabre. Htjeli su jadni da ga pitaju sto pitanja ali sad nije bilo vrijeme za to.

- Volio bih da se vidimo onako lijepo, na miru. Da dođete kod mene. Imam majku, otac mi je umro pa bi volio da se upoznate. Ne brinite, ja ću učiniti sve što treba za nju. Bićemo mi lijepi trojac – šaljivo je dodao.

Na ovo njena majka mu se toplo osmjehnu. Shvatila je da želi i dijete i Nađu. Činilo mu se kao da mu se Nađa osmjehuje. Sagne se i poljubi nježno ženu u obraz a ocu joj pruži ruku.

- Pa izgleda da nam i druga kćer odlazi. A ja sam se nadao siromašnom zetu da ga usvojim i da živi s nama. Ovaj radi u Italiji, znači Nađa će nam otići još dalje od Vanje. Ali nema veze, neka su one srećne i neka imaju svoje porodice.

Oboje se vrate u kuću da vide šta je sa njihovom praskavom kćeri. Kad je provirio u njenu sobu vidio ju je zamišljenu na krevetu kako grli jastuk.

- Kuc, kuc, ovdje jedan iznenađeni djeda. Mogu li da uđem?

- Može tata – ona skoči izvinjavajuće i zagrlji čvrsto oca.

- O sunce tatino milo...

Stavila mu je ruku na stomak da osjeti bebu.

- Biće bogme lijepa beba. Otac joj je zgodan – šaljivo ju je zadirkirivao.

- Biće lijepa na svoju majku.

- Dobro nek bude lijepa na majku a nek bude mirnije naravi na oca – šaljivo je podbadao. Nađa... pa kad ste stigli bili ponovo zajedno? Kako se to desilo? Niste djeca...

- Eh, kako tata... Došao onda na seminar u Podgoricu, danas se pomirili sutra ponovo posvađali. On ovako razbacan i praznoglav a ja luđa nego inače... I tako se provukao Kiki.

Na vratima se pojavila i majka. Malo joj je pred majkom bilo neugodno. Zagrlila je svoj u kćer nježno se smješeći.

- Da i baka pomiluje unuče... Znači, ono joj je otac. Izgleda da se jako raduje bebi.

- Eto, sad ispada da je želio...

- Nije samo želio Nađa, izgleda da se i jako trudio oko toga – podbode je majka.

Muž je iznenađeno pogleda a onda se svo troje nasmijaše. Tako su sjeli na Nađin krevet, i opušteno s puno ljubavi razmišljali o malom biću kojemu su se svi radovali.

Počeo je novi period u njihovim životima. Nađa je, noću ne mogavši da spava razmišljala o bebinom ocu. Vraćala je slike od danas. Izgledao je malo utučen. Nije više bio onako smiren. Više utučen i zbunjen.

Kad je došao kući nakon šet ispijenih viskija suze su mu krenule. Nije plakao od kada mu je otac umro. Ostali su on i sestra sa majkom. On je morao da bude njihova snaga, njihov oslonac. Preko noći je morao da odraste.

Nije imao kad da misli o sebi morao je da misli kuda dalje. Nisu bili siromašni ali majka mu nije radila, sestra je bila u srednjoj a on je tek krenuo na fakultet. Uz studiranje radio je ljeti na brodu, onda se ubacio na plovidbu, kasnije u ovu stranu kompaniju.

Bilo mu je tu dobro, odlično čak. Sestra mu se lijepo udala, majka je živjela u kući sama.

Sredio je sebi neki uredan život. Jedino nije mogao da pohvata ljubavne konce. Ali je to držao pod kontrolom dok nije došla ona. A onda je napravila rusvaj od njegovih misli, života, osjećanja.

I danas kad je vidio srce ju je odmah poželjelo nekom ludom magnetskom snagom. Neobjašnjivo. Nekako je osjetio da je i ona imala isti napad. Da ga bez obzira što je vikala na njega još uvijek želi i voli i da je slaba na njega.

Bio je zadovoljan sobom. Napokon. Danas je stvari uradio na pravi način. Vidio je da će im njeni roditelji pomoći. Čuvaće nju i smirivati je dok se oni opet ne zbliže.

POGLAVLJE 12.

Ujutro ju je odmah nazvao. Misli je da se neće javiti ali ipak jeste.

- Šta sad hoćeš? Počećeš od pet ujutro da me zivkaš?

- Po čudu da si se javila. Mislio sam da nećeš.

- Otac sjedi preko puta mene i fiksira me da se javim na telefon. Morala sam. Ali sad idem na WC pa ću usput baciti telefon u šolju da me ne gnjaviš!

- Nema problema, eto mene k tebi.

- Da se nisi usudio!

- Volim te.

Nastala je tišina. Nije ništa rekla.

- Jesi li čula? Možda si mogla reći volim i ja tebe kao što volim naše dijete.

- Vidim da od rane zore bulazniš, druškane. Moram na posao.

- E to sam htio da ti kažem. Ja sam ispred kuće pa ću te odvesti.

Nađa ode kroz hodnik do spavaće sobe roditelja i ugleda ga ispred.

- Oćeš da zovem policiju da te sklone!

- Zovi koga hoćeš. Ne može mi niko ništa.

Srce joj se uzlupa kad osjeti da onaj tvrdoglavi i snažni muškarac govori iz njega.

Nije htjela biti blizu njega, ali nije mogla da se odupre. Samo malo da bude uz njega. Pa šta smeta... mrvicu... neće se ništa dogoditi u autu... A i obećala je bebi... vadila se i pravdala pred samom sobom.

Njeni roditelji su pognutih glava bez riječi slušali dijalog. Ona ipak uzme stvari i uputi se prema izlazu. Otac je zamišljeno gledao.

- Nađa... on te voli. Baš te voli Nađa. Treba to da znaš.

- Joj tata...

Kad ju je ugledao kako silazi niz stepenice, radost mu se ocrta na licu. Polako je sačekao da sjedne i zatvorio vrata za njom. U kolima se odjednom osjetila kao da je nakon mnogo vremena na pravom mjestu, odjednom je sve bilo kako treba. On, ona, beba. Zajedno, blizu, sjedinjeni.

- Doći ću po tebe kad budeš htjela pa možemo do mene, ako nećeš u restoran na ručak. Naručiću nam ručak i čekaću te samo mi javi - gledao ju je kao da hoće da je hipnotizira.

Nađa zausti da mu odbrusi ali ne imade snage. Ona Beti Bup u njoj se sve topila od njegove blizine. "E, luda ženo... umjesto da mu odvališ šamarčinu ti ćeš još u autu skočiti na njega. C,c,c,... skandalizovaćeš vlastito dijete."

Nije ništa rekla, već je nesigurno izbauljala iz auta.

Njega to ohrabri. Vidio je da je slaba, da joj je nedostajao kao ona njemu i da nema više toliko snage da praska i šizi. Vjerovatno je na to utjecala i beba. Otišao je u restoran i naručio im ručak. Nije ga zvala do dva. Znao je da joj je neugodno. Zvao je on nju. Pitao je je li pri kraju i kad izlazi. Pitao je li gladna i kad da kaže ovima iz restorana da im sprema ručak.

- Dobro...kad si navalio... možemo u restoranu ručati - htjela je da izbjegne da budu sami. Plašila se sebe više nego njega.

Došao je u tri po nju. Već je bio u restoranu i rekao da spremaju dok oni ne dođu. Bojao se da je gladna. Rekla mu je šta želi da joj naruči. Nakon ručka odvažio se na slijedeći korak.

- Hoćemo li do stana – nježno je upitao - da beba vidi tatin stan. Pleo je mrežu oko nje strpljivo kao da hoda po minskom polju.

Naravno željela je to. Ali se plašila. Ipak je pristala kočeći se od straha kako će to ispasti. "Obuzdaj se Nađa, obuzdaj, ovaj put. Nemoj da se baciš na njega.

Protumačiće to kao tvoju kapitulaciju i da može da radi šta hoće."

Kad je dotakao vidio je da ubrzano diše i da se potočić suza skuplja u uglovima očiju. Nježno okruži oko nje stajući joj uz bok. Pa je onda nasloni leđima na sebe i napokon spusti ruke na njen, za sada malo vidljiv stomak. Ljubio joj je i mirisao kosu izgubivši se zajedno s njom u svijetu sreće i ljubavi. Nastalo je spajanje energija, svjetlost, radost sve se našlo u auri koja ih je okruživala.

Nije trebalo ništa govoriti. Riječi za to nisu ni postojale. Stajali su tako zagrljeni i povezani. Oboje su imali osjećaj da je njihovo dijete sad srećno i da im se smiješi.

U oboma se smiri oluja i on je opet povede na balkon, sjede u pletenu fotelju i nju stavi sebi u krilo. Na balkonu je bilo divno, toplo jer je bio zastakljen. Čitali su tako u tišini. Grlio ju je oko struka dok joj je glava bila na njegovom ramenu.

Bojao se da progovori da ne uništi čaroliju trenutka.

Nakon nekog vremena ona se javi.

- Ja bi nešto popila, ali ne hladno. Žedna sam.

Zajedno su išli u kuhinju vidjeti šta ima. Našli su domaći sok koji mu je majka napravila pa joj ga je razrijedio vodom. Popila je cijelu čašu odmah, zadovoljno uzdahnuvši i mljacnuvši kao dijete.

- Može još jedan sokić - pružila je čašu.

On se osmjehnu šeretski. Bila je dobro raspoložena. A kad je bila ovakva bila je nevjerovatna, nije mogao da odvoji oči od nje.

- Polako, da ti ne bi bilo puno. Pijuckaj po gutljaj.

- Dobro, hoću. Ali nažderala sam se, pa sam žedna.

U restoranu je stvarno jela slatko. I sve kao da joj neka muzika svira vrpaljila se i mrdala sobom. Kad bi vidjela da on to gleda osmjehnula bi mu se nestašno i uvalila novi veliki zalogaj uživajući skoro glasno u tome. Izgleda da je beba voljela da jede.

- Kiki voli da dobro papa. Odmah je dobro raspoložen. I voli more kao mi. Al' nešto nije ljubitelj knjiga. Otkad sam trudna skoro nisam ništa pročitala.

- Kiki? - čudio se.

- Beba. Ja ga zovem Kiki. Znaš onu reklamu "bilo kuda Kiki svuda". E, pa kud god idem ja, ide i on...

Smijao se slatko. Da je samo smio da je dodirne, da joj prizna. Da joj prizna da je očajan od straha da je ne izgubi i od ljubavi koju mora gušiti umjesto da je zasipa njome. I nju i Kikija. Najviše se bojao da joj opet ne pošalje neki pogrešan signal. Jer ovaj put ako tako nešto uradi ostaće bez nje, bez djeteta, život mu je gotov.

- Možda je Kikica?

- Ne znam. Ja mislim da je Kiki.

- Doktor je zadovoljan, tebi beba ne pravi probleme?

- Ma kakvi. To je majkin sin. Dobar je ko bubica. Vidiš da niko nije primjetio da sam trudna. Nikad mi nije pozlilo, svi kažu da sijam kao novogodišnja jelka... Jedino jedem slano dosta. Štapiće. Čips... to ranije nisam koristila. Kažu da glad počinje kasnije, ne baš od prvih mjeseci. Ali ja sam počela da jedem više već od drugog. Njemu je važno da se dobro najede i onda nema nikakvih problema. Ujutro doručkujem malo u kući, pa ponesem na posao i to za dva puta. Onda kad dođem kući ručam i poslije još dobro, oko sedam, večeram. I on je zadovoljan.

Mislim da će biti krupan na tebe vjerovatno.

Slušao ju je upijajući svaku riječ. Nije znala da je namjestio kameru iznad frižidera da može da je snimi. To je sebi jako zamjerio prošli put. Kad su se posvađali i kad je došao u Italiju želio je da je gleda, da ima njenu snimku, njen glas, osmjeh. Imao je fotografije ali nije imao ništa uživo snimljeno. Sto puta je bio u napast da zamoli Simu ako je ima negdje na njihovim snimkama da mu to pošalje. Vrativši se u Italiju htio je odustati od onih šest mjeseci slobodnih ali nešto mu nije dalo. Nije još htio ništa šefu govoriti. Vjerovatno je još neka nada tinjala u njemu. Nije mogao još da je se odrekne. Sad je bio srećan zbog toga. Biće zajedno kad im se beba rodi, imaju vremena da na miru obave svadbu...Ali do svadbe je trebalo doći.

U Italiji je sio sam sa sobom i pretresao svaku svoju misao i postupak. Rekao je sebi "da vidimo frajeru šta ti hoćeš, ako uopšte znaš šta hoćeš." Sve svoje pogrešne postupke, zaključke, korake je prošao i shvatio da su ona i Sandra bile u pravu. I tu kao da se probudio.

Sad kad je došao nije imao problema sa tim gdje treba ići. Ko je na prvom mjestu... Osjećao se smireno, kao novi čovjek.

Do tada se ponašao kao nezreo dječak koji je očekivao da drugi tolerišu njegove nezrele fiks ideje. Bilo mu je jako neugodno što su oni znali za to.

- Ima li beba još kakvih želja? A mama možda?

- Nemamo ni jedno. Dobro nam je sad, ajde malo nam upali TV da se prevalimo na sofu i dignemo noge.

Otišli su u dnevnu, ona je sjela na širi dio sofe u obliku slova L. Pitao se neodlučno bi li smio da sjedne do nje, da mu nasloni glavu na krilo pa da zajedno odmaraju. Kao da ga je pročitala, šaljivo ga podbode.

- Mogao bi da nam izigravaš jastuče za noge i da nas malo izmasiraš. Kad me Olja masira Kikić se smije jer to obožava. Željela je da ona bude u njegovom naručju ali se plašila da mu ne bude preblizu jer bi se teško mogla obuzdati kad bi mu osjetila srce, tople grudi...

- Olja te masira?

- Da, ja nju, ona mene. Ona je mjesec dana "trudnija" od mene.

- I ona treba da rodi? - začudio se. Nije znao da joj je i drugarica trudna. Malo mu je laknulo. Imala je bar nekog kome je mogla da se povjeri i da zajedno uče šta ih čeka.

- Olja je jedina znala da sam trudna. Kad bi išla ona u Dom zdravlja, išla sam i ja. Kao da joj pravim društvo. A u stvari obje smo išle na pregled - objasni mu jer je razumjela šta ga interesuje.

- Zašto nisi bio kod Sandre? - upita oklijevajući. Rekla mi je da si se javio iz Italije da dolaziš ali da još nisi svraćao...

- Sandra je dobro, vidjećemo ih zajedno i reći im za bebu. I treba da odrastem a ne da se ponašam kao kreten. Dobro me Simo i trpio do sada, svaki put ispadne kao da mu prigovaram da on ne pazi dobro na svoju ženu da ja to mogu bolje. Da je to meni neko uradio... da ti imaš prijatelja koji bi trčao oko tebe ne bi mi bilo nimalo pravo.

- Pa možda ga i nađem. Jer kažu ionako da ženi trebaju četiri muškarca jedan da je sluša, drugi kao ljubavnik, treći za pare, ne znam zašta je ono četvrti...

- Mislim da u idućih nekoliko godina nećeš baš imati vremena za to. Kikiću će trebati brat ili sestra, imaćeš muža, obaveze...

- Otkuda ti to? Možda se neću udavati i imaću samo švalera. Ja i Kikić smo tim. Ostali su samo dodatak.

- Ja sam višak?

- Ti si kolateralna šteta. Da bi došla do Kikića morala sam skočiti na tebe...

Smijao se, smijala se i ona s njim. Nekako se trudila, vjerovatno zbog djeteta da sve bude pozitivno, lijepo. Osjećao je da je sebe i svoju prirodu potisla u drugi plan. Ponašala se kao majka budućeg djeteta. Zadovoljno zaključio da su oboje sazreli i učinili jedan veliki korak u životu.

- Simo sutra dolazi je li tako? Kad dođe treba da mu kažeš da sam trudna. Ti mu reci, mene je malo sramota da mu to zajedno govorimo... Onako u muškom razgovoru...

- Ne razumijem kako si to mogla da tajiš od njih. Naljutiće se. I imali bi pravo.

- Nisam željela da to dođe do tebe pa da dotrčiš izigravati viteza. Ionako bi sad kad mi se stomak počne vidjeti saznao za to. Ne kajem se zbog te odluke. Nisam ni roditeljima rekla. Samo Olji. Za nedaj Bože. Ja i Kikić smo sami uživali. Ovako bi me svi gnjavili i zivkali. A nisam ni željela da to drugi saznaju prije tebe. Mislila sam kad više ne budem mogla skrivati stomak da prvo kažem Sandri i Simi i roditeljima. Vjerovatno bi nakon toga saznao ti. Ipak mi je ovako draže da si ti prvi saznao.

Nisam htjela da to saznaš preko tračeva.

- I meni je. Puno mi to znači.

- Eto, zato nisam rekla. Nadam se da će mi oprostiti.

Tako ti objasni njima. A ako ćemo biti fer ni Sandra meni nikad nije spomenula tebe. Nisam vidjela nijednu sliku, nikad nije rekla da si bio kod njih...

- Pa u zadnjih pet, šest godina bio sam svega tri, četiri puta. Tek sam prije dvije godine bio malo duže kući, dva mjeseca. I tada je Neno pokušao da mi te utraپی... - rekao je sa žaljenjem.

- Valjda je tako moralo biti...

Kad su se odmorili, odvezao ju je kući. Javio se njenim roditeljima koji su radoznali pratili šta se događa. Shvatili su poruku. Više nisu bili u svađi, za početak. Zadovoljno su odahnuli jer je izgleda bio čovjek od riječi. Obećao je da će srediti stanje...

POGLAVLJE 13.

Sad je imao zadatak da je što prije nagovori da se vjenčaju. Nije želio da čekaju visoku trudnoću pa da onda i to rade. Imaće tada dovoljno drugog posla.

Olja je odmah dotrčala da čuje kakvo je stanje.

- Jooj moja Oli... slaba sam na "razbacanog"... ne valja to, ništa to ne valja. Kad mu vidim onu ludu glavu i ramena... A šta reći...

Olja se slatko smijala.

- Znači rastopila si se čim si ga vidjela.

- Uuu... ne baš odmah, nemoj tako. Nisam toliko slaba. Prvo sam mu skinula sve po spisku kad je prekjuče došao... Juče sam se otopila... prebrzo nažalost. Ali šta ćeš...

- A Kiki? Je li mu se svidjelo sa tatom?

- Iiii... da svidjelo! Vodio nas na ručak pa smo ja i Kikić toliko žderali i mljackali da nam je sve pucalo iza ušiju. On je uživao gledajući nas kako se ožderavamo i smijao se.

Pa nam je poslije masirao nogice, a Kiki se na to srećno smijao... Znam da je srećan zbog Kikija Oli. Vidim mu u očima da samo što ne zaplače. Uzdržava se da mi ništa ne govori, boji se moje reakcije, ali je srećan. To mi je bilo važno.

- Znači sad ste porodica? - upita je oprezno prijateljica puna nade.

- E moja Oli... bojim se ja da nas opet iza ćoška ne vrebava neka nevolja... Još je rano da mislimo da smo sve nedaće prebrodili. Ali, ipak moram ti priznati da je učinio veliki korak naprijed. Čim sam ga pogledala bilo mi je jasno da mu se duša smirila, kao da nije više isti čovjek.

Ipak mu se nešto desilo. Sad moram ustanoviti dokle je stigao. Simo se vraća danas. Rekla sam mu da prvo on ode do njega i kaže mu da sam trudna. Ja nisam htjela da im to zajedno kažemo. Još me strah kako će se on ponašati pred Sandrom. Ako se bude "izvinjao" , odnosno bude mu neugodno pred njom što sam trudna, ja to neću moći izdržati i onda je definitivno kraj.

- Mislim da ovaj put grešiš. Biće srećan i oni će biti srećni jer su napokon dočekali da se sabere. Malo je imao greški u koracima ali to je razumljivo. Pogrešio je dva puta, nije dobro ni sam sebe poznavao koliko sam vidjela.

Mislim da se sad osvjestio i da je sve posloženo kako treba. Ti samo budi mirna i strpljiva.

- Da ja to mogu. Osjećam mu svaki otkucaj srca, svaki udah Oli. Kako se on osjeća u tom trenutku tako ja reagujem. To je jače od mene. Ako on bude miran i srećan i ja ću biti.

- Biće, biće ne brini. Kad dođe zovi me da ga pogledam pa ću ti znati reći na šta treba da obratiš pažnju.

- Dobro, može. Tražiću da nas izvede negdje na žderačinu. Ima para valjda neće bankrotirati ako nahrani dvije trudnice.

- Može. Njam, njam. Nek nas vodi negdje na pastrmku. Jede mi se riba za poludjeti. Muža mi nema, nemam koga pitati da mi upali roštilj. Neću da gnjavim svekra i djevera sa svojim zahtjevima.

- Onda pastrmka. Može li prekosutra?

- Može, može - smijala se Olja. A ti ćeš tako imati razloga da ga zoveš... Šta ćeš mu reći? Nije da ja hoću da te vidim, nego se Olji jede riba pa bi mogao da nas častiš...

- Hihih... ma neću se vaditi na tebe... a možda i hoću... - smijala se i crvenila pred drugaricom.

- Je li te zvao u krevet?

- Jeste, ponudio se. Kad sam prvi dan rekla da napravi vizit karte a ja da ću preporučiti njegove ljubavničke sposobnosti smijao se i rekao da bi volio da ponovimo ono kad smo napravili Kikića.

- Hahaha... luda slatka ženo! - smijala se Olja.

- Čak me je i majka zadirkivala ali ja nisam odmah povezala. Valjda su to čuli kad sam vikala na njega. Poslije mi je, nekako me zadirkujući pitala šta mi se svidjelo kod njega. Nisam smjela da joj kažem da sam ga prvo strpala u krevet, pa sam tek onda krenula razmišljati ima li išta što mi se sviđa...

- Aaa nije to baš tako Nađa... Osjetila si ti njega odmah prvo veče... Možda nisi bila svjesna, ali to veče si bila jako razočarana što je on bio takav. Svidio ti se. A čini mi se i ti njemu... Nije se htio odlijepiti pokušavajući ustanoviti šta ga to privlači tebi. Ono veče... kad smo svi bili zajedno... vidjela sam te onakvu kakvu nikad nisam. Bila si toliko prestrašena, toliko ranjiva da sam ja ostala bez teksta. Onda sam shvatila da ga voliš, da umireš za njim i da si očajna zbog svega. Jer nisi se zaljubila normalno, zaljubila si se do daske. Ali ono što ti nisi vidjela, ja jesam. Nađa on je i onda bio tvoj. On je tvoj od prvog trenutka.

Možda mu je trebalo vremena da u glavi shvati neke stvari i da se riješi nekih zabluda ali neka sila je davno prije njega odlučila da on pripada tebi i da bez tebe ne može. Može da misli šta hoće, da odlazi i dolazi ali sve što njegovo biće želi je da se uvijek vraća tebi.

Razmišljala je dugo o tim Oljinim riječima. Kud god da krene željela je samo na kraju da završi u njegovom zagrljaju. A srce joj je sad ipak govorilo da je velika vjerovatnoća da i on to osjeća...

POGLAVLJE 14.

E pa vrijeme je da mu daa znak... Knedla joj se stala u grlu, i sva se uspuvala kad je uzela telefon da ga zove.

- Alo mali, gdje si?

- Kod majke sam. Gdje si ti? Jesi li dobro? - upitao je zabrinuto.

- Ama dobro sam. Došla sam malo ranije kući danas. Znaš već koji problemi mene i Kikija muče. Gladni smo.

- Hahaha... dobro onda tata stiže da vas nahrani – nježno joj je rekao. Majka... te pozdravlja.

- Pozdravi i ti nju. Reci joj ako lijepo kuva da ja i Kiki nećemo odbiti poziv na jedan dobar ručak.

Sa druge strane zavlada je tišina. Nije mogao pred majkom sad da urliče. A najradije bi urliknuo, raspalio u nešto od sreće. Pristala je na svoj način da započnu svoj život zajedno, uz ljude koji ih vole.

- Mislim da će Kikić dobiti toliko papice od bake da nećeš moći sedam dana da odeš od nje.

- Potcjenjuješ Kikića i mene. Jedemo mi i noću.

- Hahaha...

Kad je prekinuo vezu, nježno se nasmješio majci koja je gledala u njega ne dišući. Juče joj je rekao da će postati otac. A ona se brinula da će možda uspjeti da ima dijete ali izgleda ne i ženu... Uvjeravao je da će sve biti u redu i da će i beba i mama biti s njim.

- E pa bako, evo sad više ne moraš da brineš. Unuča će ti doći u posjetu sa svojom majkom. Mnogo vole da jedu oboje, pa se nadaju da neće ostati gladni.

Majka ga je zagrlila jecajući i ljubeći ga. Čim je izišao iz kuće i krenuo u kola, nazvao ju je.

- Jesi li odlučila gdje da te vodim?

- Jesam. Danas je moja majka napravila ručak po mom ukusu pa bi mogao da dođeš do nas da zajedno ručamo.

- Dolazim – nije htio da misli šta se to desilo da je popustila, kako to odjednom... Jurnuo je odmah kući da se presvuče, uzeo poklone koje je donio iz Italije za nju i njene. Jedino ništa nije kupio bebi...

Dok je čekala da dođe na ručak, zvao ju je Simo.

- Pa dobro kad ti misliš doći da obiđeš svog jasnog Simu?
- žalio se.

- Pa nisi nego stigao, nek te se žena naljubi.

- Naljubila me se, ajde dolazi. Kaže da si slabo svračala zadnjih mjesec ipo dana. C,c,c...

- Ajde dobro kad si navalio da odmah dođem. Ali neću doći sama. Nas troje dolazi.

- Troje? - čudio se. Koje sad troje?

- Vidjećeš kad dođemo. Gledaj da ti je pun frižider. Ovaj treći voli da jede kao i ti.

- O pa nema brige! Onda ću ja moći da čalabrcnem s njim a da mi Sandra ne prigovara.

Njemu nije ništa odmah rekla. Stigao je kod njenih, obavijestila ga je da sada ima određene privilegije. Između ostalih beneficija koje mu sad pripadaju tu je bio i besplatan parking u njenom dvorištu. Vidjevši je tako dobro raspoloženu on odluči da je dotakne. Nasmješila se gledajući ga u oči kad je stavio ruku na njen stomak. Naravno, čim su im se oči srele, ona je počela da uzdiše, on da puše...

- Ne možemo se sad povatati ovdje ispred kuće... Zaboravi takve ideje... - zadirivala ga je.

- Ali poslije idemo u naš stan... - pokušao je da ipak izvuče obećanje.

- Možda... vidjećemo...

- Njeni roditelji su ga lijepo dočekali, zajedno su opušteno ručali, ona je bila vesela i srećna. Majka joj je kuvala a ona je bila zadužena da ih poslužuje. Znala je šta on voli i kako pa je majka pustila da ona to odradi. Kad se najela, dok su oni pili kafu, ona podrignu.

- Nađa! - protestovao je njen otac. Šta to radiš?

- Oprosti, tata. Kiki je malo halapljivo jeo pa mu se nakupilo vazduha...

- Dobro ajde, kad je to Kiki uradio – oprostio je djed svome unučetu.

Zajedno su poslije ručka otišli do njegovog stana.

Parkirao je u garažu pa su krenuli u malu šetnju uz obalu. Kikiću je trebalo malo kretanja.

- Naša prva zajednička šetnja... - prošaputala je dok su tako zagrljeni lagano hodali.

Za uspomenu na taj dan napravili su selfi a on ju je slikao "samu sa Kikijem". Držala je ruku na stomaku i smješila se srećno. Neki momci su prolazili pa su ih zamolili da ih slikaju zajedno.

Momci su ih zadirkivali, tražili su jedan strasna poljubac, da budu "vrole" fotke. Pa je on strasno poljubio uz njihovo navijanje.

Kad su došli u stan na stolu je bio svežanj ključeva. Objasnio joj je da su to sad njeni ključevi od stana, majčine kuće, garaže, auta...

- Očekujem svaki čas da mi daju šest mjeseci slobodno. I onda možemo da budemo ovdje, da se spremimo za bebu, da obavimo sve što treba, da krenemo u život. Bojim se da ćemo poslije morati u inostranstvo, bar još izvjesno vrijeme, možda nekoliko godina ili dok nam Kikić ne krene u školu. A dotle ćemo vidjeti gdje bio mogao da se prebacim.

- Nemoj da brineš oko toga – nježno mu je rekla. Idemo i mi s tobom.

- Danas, danas... mi je neopisiv dan. Valjda najsrećniji do sada u životu. Jedva se suzdržavam da ne urličem od sreće, ili nešto raspalim.

- Biće još ljepši – obeća mu. Jesi li za to da odemo zajedno do Sime i Sandre? - upita ga mirno.

- Ipak ćemo ići zajedno? - poradova se.

- Da, Simo me zvao, rekla sam da nas dolazi troje.

Vjerovatno će i tebe zvati. Ako bude zvaao, reci da ne možeš danas da moraš ići negdje.

Kad je pozvonila na vrata bila je smirena i staložena. Nikakav strah ni neprijatnost je nisu mučili. Simo joj je otvorio vrata, odmah je izgrlio i izljubio pitajući gdje su ostalo dvoje. Utom je došla Sandra za njim. Pa se pozdravila i s njom.

- A gdje su to dvoje?

- Pa, kako da ti kažem jedno ide stalno sa mnom. Taj ti se zove Kiki. Kud ja, tud i on...

- Ha? - zbunjeno je jadni Simo slušao šta priča.

A onda je Sandra vrisnula "trudna si!". Ona im se srećno osmjehne na to. Onda je Simo počeo da šizi. Gledao je u nju pa u Sandru, pa nije znao jadnik šta da kaže... Onda su se svi troje srećno zagrlili.

- Pretpostavljam da znate ko je krivac...

Sandra se smijala do suza... Simo je bio u totalnoj nevjerici.

- Jaooo kad sazna... - razmišljao je on. Moraš mu reći. Moraš. On ništa ne zna. A tu je. Došao je. Još nije bio kod nas. Ne možeš da mu to tajiš. Ja ne mogu da mu tajim. Znaš mene, moram sve da kažem, ne umijem čuvati tajne.

- Smiri se... on zna. Rekla sam ti da ćemo doći u troje. Shvataš li ko je treći? - reče im idući do ulaznih vrata.

Ušao je, srećno se smješeći njima dvoma.

- Pa pozdrav narode! Kako ste? Da niste malo šokirani? Možda kofa ladne vode na glavu?

Onda su krenuli da se smiju, grle, čestitaju mu. Svi njeni radari su bili upaljeni. Željela je da zna hoće li mu biti neugodno sa Sandrom, hoće li u srcu osjetiti žal što to dijete nije imao s njom... Morala je da to zna. Morala. Od toga je zavisio cijeli njihov život. Njihova sreća. Ali ona sila koja ih je spojila učinila je da sa njegovog mozga spadne paučina koja ga je zbunjivala i tjerala na pogrešne korake. Bio je srećan što će postati otac, srećan što je ona njegova i što će dijete biti njihovo. Nije poželio da to bude druga žena. To su njeni radari očitali i zadnja velika bura koja je prijetila da se pretvori u razornu oluju, zaobiđe ih i sve se smiri. Ona napokon odahnu...

Simo nije mogao vjerovati da im nije htjela reći da je trudna. Onda mu je objasnila da bi se on odmah izlanuo njemu. I da zato nije htjela reći ni roditeljima. Samo je rekla Olji jer su obje trudne pa su išle zajedno na preglede.

Onda mu je tražila tu hranu koju joj je obećao nasprijeti da mu pokaže kako Kiki voli da papa. Pa kad je vidio kako papa Kiki, navalio je i on da mu pravi društvo.

Sandra ga je korila da će mu pozliti od tolikog jela, a on se pravdao da mora praviti društvo svome dragom malom gostu. Kako će Kiki da jede kad domaćin ne jede...

Otišli su nakon toga u njegov stan. Gledao ju je zamišljeno i ozbiljno.

- Nećeš mi ponuditi... možda neku masažicu... ili nešto slično? - zadirivala ga je.

Zagrlio ju je oko struka i privukao sebi mrtvo ozbiljno je gledajući. Bio je pomalo blijed. Ona ga zabrinuto pogleda.

- Hvala ti za sve. Baš za sve. Što postojiš. Ne znam kome da zahvalim što postojiš. Hvala ti za ovo čudo danas. Jer ovo što se desilo danas je čudo Božije. Savršenstvo. A sve si ti uradila. Ne mogu da vjerujem koliko si moćna, i zašto si izabrala da baš mene usrećiš i povedeš u raj. Od kad si došla u onaj restoran, od kad si me bacila u krevet... Ja otada znam šta mi treba, znam gdje je i kako izgleda raj.

- Dođi... - povede je za ruku do spavaće sobe.

U ladici ormarića bila je kutica koju on izvadi i dalje smrtno ozbiljan. Otvorio je izvadio prsten i bez riječi stavio na njen prst.

Usne im se nakon toga spoje u poljupcu vječnog spajanja. Spojeni zauvijek, za vijeke vjekova... Podigne je i spusti na krevet...

Nije znao da je ona kad su krenuli rekla roditeljima da će najvjerojatnije spavati kod njega. Da se ne brinu što je nema...

POGLAVLJE 15.

Ujutro ju je bez riječi gledao kako spava. Znao je da će ubrzo ogladnjeti i probuditi se. Kakvu je on milost stekao kod Boga kad mu je poslao ovo čudo od života...

Nakon desetak minuta dok je odugovlačio jer je se nije mogao nagledati, ona osjeti da se on okreće u krevetu i pruži ruku prema njemu dohvativši ga za struk.

- Kuda si krenuo?

- Dobro jutro mila – sagne se i poljubi je. I tebi Kikiću tatin – nježno dotaknu njen stomak rukom.

- I tebi najdraže naše...

- Krenuo sam da spremim kafu i doručak.

- Idemo i mi s tobom, još ćemo malo kunjati za stolom, a malo ćemo gledati kako ti radiš. I požuri... već smo gladni...

- Već? - smijao se.

Dok je poslovaao po kuhinji, ona je uživala, uspostavljajući neku unutrašnju ravnotežu u sebi.

Tek je sad bila svjesna svega šta se juče dogodilo. "Dan je stvarno bio nevjerovatan" pomisli gledajući svoj prsten na ruci.

- Otkud ti?

- Kupio sam ga u Italiji... Prošli put... kad sam došao u Podgoricu već je bio kod mene.

- Divan je...

Oko podne su otišli do njegove majke. Dogovorili su se da dođe i Slavkova sestra sa svojom porodicom. Da budu svi zajedno na okupu.

Nađi nije smetalo. Nije imala tremu, doživljavala je to kao nešto sasvim normalno. Kad su došli njegova majka je bila sama, jer ostali još nisu stigli. Žena ih je lijepo dočekala. Oči su joj bile pune suze. Umirala je jadna od straha hoće li se on i kako oženiti. A slatka crnka joj se svidjela. Nađa je u kuhinji vidjela nešto u zdjelici. Pitala je može li probati. Svekrva je začuđeno posmatrala "ritual".

- Zašto se onako drma? - čudila se.

- Otkad je trudna, kad baš ogladni onda tako jede. Mrda glavom, mrmlja i kao da pleše u stolici. Mislim da nije svjesna koliko to često radi. Takva je i u restoranu.

Gledam da sjednemo negdje gdje je neće zagledati. Ali milina je vidjeti. Vidiš kako izgleda srećno i zadovoljno. Kaže da beba voli da jede. Vjerovatno je u pravu da će biti krupna na našu porodicu. Vodiću je ovih dana kod Vojina na pregled, pa ćemo vidjeti kolika je beba.

A kad je stigao ostatak porodice Nađa je zinula.

- Jao Bože pa vi ste svi divovi! Jao, pa Kiki će imati sedam kila kad se rodi! - gledala je ne vjerujući šta vidi. Svekrva joj je bila "najniža", valjda metar i osamdeset, svi ostali su bili još viši. Sestra oko metar osamdeset i pet, zet skoro dva...

A kad su sjeli za sto da ručaju, otkrili su nešto novo... Slavkov zet je začuđeno posmatrao Nađu kako jede.

- Ma vidi ovo! - gurkao je ženu. Pa ona se drma kao i ti kad si bila trudna! - zapanji se čovjek vidjevši Nađu. Njegova sestra je bolje pogleda...

- Vidi stvarno... i ona se drma. Ja nisam toliko, ona to više radi.

- Ma šta nisi! Ti si se drmala u intervalima. Ljuljaš, ljuljaš pa staneš. Ona stalno "pleše".

I Slavko i majka su bili začuđeni. Nisu to znali. Majka mu objasni da ona nije to imala.

- Ipak mama možda je sa tatine strane. Ovo nije slučajno da se obje "drumamo".

Misterija je rješena nakon nekoliko dana, kad su otišli do Slavkove tetke. Kad ih je počastila i Nađa počela da uživa u jelu žena se nasmijala.

- Aaa... Slavko bogme je beba tvoja. Ne može ti je niko ukrasti! Snajka se drma isto ko što je to radila i naša baba... Znači, ipak je to bilo naslijeđe od predaka.

Idućih dana su bili na relaciji stan, njegova majka, njeni roditelji, Simo i Sandra, Olja... Jedan dan su njeni išli na ručak kod njegove majke. Na okupu je bila cijela porodica i sa jedne i sa druge strane. A njena je majka zinula kad ih je vidjela.

- Ju Nađa! Pa ovo su sve neki divovi! Kolika će biti ta beba?

Nije bila baš uvjerena kad joj je njegova sestra rekla da su se njena djeca rodila sa normalnom kilažom. Jedno četiri kila, drugo tri i osamdeset.

A Simo ih je zivkao bar pet puta dnevno da pita kako bebać. I da je mami raznim đakonijama. Pa kad bi došli k njima ona i on bi navalili da uživaju.

A opravdanja za nažderavanje je bilo koliko hoćeš, Simo je imao nepresušan repertoar. Te jednom se živi, te debeli ljudi su srećni, a mršavi stalno natmureni, te ko jede zlo ne misli...

POGLAVLJE 16.

Za nekoliko dana Nađa je trebala da ide na pregled. Ona je željela da ide kod svoje stare ljekarke, nije vidjela razlog da ide u Podgoricu.

- Šta ću tamo? Moja je ljekarka, starija, divna, jednostavna...

Ali je ipak na kraju pristala, jer je on imao nekog rođaka, jako dobrog i čuvenog ljekara. Računala je da je njemu kao zatvorenom mušku, koji ne voli da priča o osjećajima neugodno da ide tu u mjestu na pregled, da ga neko ne bi vidio ako se raspekmezi ili mu dođe milo kad vidi bebu. Pristala je, ali se na kraju pokajala zbog toga...

Dok je vozio natrag iz Podgorice povremeno je pogledavao u nju. Stvarno je bila smješna. Trenutno je bila prilično ljuta. Vraćali su se sa pregleda. Međutim, stvari nisu protekle kako je ona to zamišljala.

Bila je malo nervozna već kad su krenuli. Obično su išle ona i Olja, žena im je bila ljekar i sve je bilo opušteno i poznato. A sad ide kod nepoznatog muškarca.

Primio ih je u ordinaciji, pozdravio se sa Slavkom, veselo zagledajući nju. Bio je visok, drobat, i težak bar 120 kila. Oko pedesetak godina.

- Znači provrijednio si se! Ako, ako, tako treba.

- U kojoj ste nedjelji trudnoće?

- U dvadesetoj.

- Jeste li sigurni? - začudi se. Onda je beba krupna.

- Jesam, sigurna sam. Jeste, mamin sin. Krupan je na tatu. Mogu vam dati datum začeca.

- Opa! - znate precizno kad ste ga napravili. On šaljivo pogleda Slavka. Mora da je bilo lijepo i slatko kad tako dobro pamтите.

Slavku na to pobjegne jedan šaljiv osmjeh. Ona u čudu pogleda Slavka. On je znao da je ovaj zafrkant ali njoj danas nije bilo do zafrkancije. Kad je počeo da gleda na ultrazvuku nije puno pričao.

- Jeste, beba je na oca krupna ali nije momak nego curica. Vrlo krupna curica.

- Molim? - iznenadi se ona. Ne, ne grešite – bila je ubjeđena da je pogrešio.

- Mila moja, ako ti Slavko nema baš neki mali... onda je ovo curica. Jedino ako ti muž ima neki minijaturni primjerak onda je moguće da će ga i sin nasljediti. Mora da si bio dobar. Vidi kako je zapela da bude sin i da liči na tebe – smijao se gledajući Slavka. Koliko ja vidim beba će biti teška oko pet, ili preko pet kilograma.

Ona je na to zapanjeno zinula. Htjela je nešto reći ali je samo pocrvenila. Na jedvite jade se suzdržala da bezobaznika ne stavi tamo gdje mu je mjesto. Sad je u kolima bila odsutna i ljuta. Nešto je ponekad mumlala...

- Hoćeš da stanemo negdje da ručamo? - pokušao je da je probudi.

- Ne znam - odsutno je rekla. Izgleda da ni razgovor o hrani nije mogao da joj skrene misli. On uskoro stade ispred restorana. Ručali su i mirno razgovarali. Sad je jela normalno, nije se ljuljala. Kao da nije uživala u jelu kao obično, gurala je hranu nevoljko po tanjiru. Odjednom je prokuvala.

- Odakle ti ovakav blesavi rođak? Ja više ne idem kod njega! Trebao je biti veterinar! Ma nije ni za životinje! Osjećajan je kao beton!

- Smiri se, zafrkavao te zbog mene. Odličan je ljekar.

- Meni se čini da nije u stanju ni dvije koze da čuva! On meni koliki je tebi! Koliki je njemu! Bezobraznik jedan!

Slavko je morao da upregne sve snage da suzbije osmijeh. Nazvao je majku da će doći oki četiri i da im spremi jelo. Htio je da je majka vidi kad prasne. Žena se nije nasmijala pošteno zadnjih petnaest godina. Kad vidi nju... vratiće joj deset godina života.

Bosa ih je dočekala sa spremljenim ručkom. Nježno ju je pomilovala po kosi.

- Pa kako bakino unučće?

- Gladno, krupno i ženstveno! - ispalila je odmah nezadovoljno.

Ženi je to bilo smješno ali je vidjela da Slavko vrti glavom i daje joj signal da ćuti. Čudila se.

- Doktor je jedan neopjevani debeli čobanin! Ja mu ne bi dala dvije guske da čuva!

- Pa jel' bio takav? - čudila se Bosa.

- Jeste majka. I još tvoj sin hoće da me vodi kod njega. A on me pita jel' mi bilo slatko i je li mi bilo kratko!

- A? - zinula je žena. Ništa nije razumjela šta Nađa priča. Gledala je zbunjeno u sina.

- Prvo mi je rekao da sam krupna, i da izgledam trudnije nego što jesam. Kad sam mu rekla da znam tačno od kad sam trudna, onda je krenuo da ispituje kako sam tako sigurna a onda mi je rekao da Kiki nije Kiki nego je Kikica od 5-6 kila!

- Kikica? Biće djevojčica? - oduševi se Bosa. Pa neka bude slatko moje. Neka bude unučica. Bakino zlato...

- Ma kakva unučica! Ova će biti spremna da krene u prvi razred čim se rodi! - uzrujavala se ona.

Bosa više nije mogla da se uzdrži... Prasnula je u smijeh gledajući u nju. Ona se onda sjeti da vjerovatno izgleda smješno i da je dobro nasmijala svekrvu.

- Jooj majka, vama je to smiješno...

- Oprosti dušo! - pokušala je Bosa da se obuzda ali bezuspješno. Zagrlila ju je i pomilovala opet je poljubivši. Baš si posebna.

- A šta ćemo kad Kikica počne rasti? Kad bude išla u prvi osnovne izgledaće kao da ide u treći. Već sad jede ovoliko a gdje će naći muža od dva metra i da ima para da je rani?

Bosa je pokušala da kaže nešto, ali nije mogla od napada smjeha. A on se nije smijao samo se smješkao gledajući je.

Da su sad bili sami...volio je kad je ona u ovakvom stanju da završe u krevetu...

- Ne brini dušo, ima svoga oca, meni neće biti teško da hranim moju kršnu kćer. Upisaćemo je na košarku. Zavešće nekog košarkaša.

- Na košarku? Zavesti? Prije će ga raspaliti buzdovanom i odvući u pećinu! Ili će naći nekog od metar i žilet pa će morati da planinari da je dovati! Uh, uh... Ajde dobro... - napokon se preda i malo se smiri.

- Je li ti sad bolje? Hoćemo u stan?

- Možemo.

- Čim su ušli u hodnik on je privuče sebi. Jesi li umorna?

- Nisam, još sam ljuta.

- Super....volim kad si ljuta... spuštao je poljupce po njenom vratu...

- Pa ti hoćeš da me strpaš u krevet - shvati ona...

- Bingo...

- Prvo da se okupam...

- Da se kupamo zajedno?

Istuširali su se zajedno, nježno ju je sapunao i oprao, obrisao i odnio u krevet.

- Da mi njemu pokažemo kakvog ti imaš majstora... - podbode je. Vidio je da je reagovala kao da je iglom ubo. Namjerno je to uradio, jer se opustila i već zaboravila na Vojina dok ju je nježno kupao. Čim ga je ponovo spomenuo oči joj opet zaplamte kao žeravice. Ljutito je dunula kroz nos.

- Ma pokazaću ja njemu s čim ja raspoložen! - opet je pobjesnila i za čas se našla iznad njega. Ajde mali da ja tebe propisno sredim! Sad će da vidi kako ja baratam s onim što imam! Mogli bi trbonji poslati jedan zajednički selfi - reče mu dok se on na to slatko smijao. Slijedeći trenutak bacila se na njega strasno ga ljubeći.

Ujutro je osjetila kako je miluje.

- Spavaš li?

- Pokušavam ali mi ti ne daš. Nešto si htio?

- Razmišljao sam...ako budeš toliko krupna nećeš moći ući na vrata matičnog ureda... pa bi mogli da požurimo sa vjenčanjem.

- Možemo. Da ne morali skidati krov i spuštati me helikopterom u matičarski ured - mirno se složi.

- Hoćeš? - zapanji se on. Nije vjerovao da će tako lako pristati. Imao je vezu, mogao je da im sredi datum vrlo brzo.

- Možeš zahvaliti kćeri. Toliko me juče nasikirala i isprepadala.

- Kikice, djevojčice tatina slatka... šaputao je bebi. Samo što je to rekao pod rukom osjeti pokret. Oboje su zinuli.

- Oca li joj je...! - pišizi Nađa. Zato nije htjela da se pomjeri! Dok sam je zvala sine mamin, nije htjela da mrdne a čim si ti rekao kćeri...

Obasuo ju je kišom poljubaca, jedva se branila.

- Znači, prvi slobodan termin vjenčavamo se! Je li tako tatina lijepa kćeri? Beba se opet ritnu. Zagrlio je svu držeći joj glavu na stomaku. Čula mu je jecaje. Naravno to nisu kasnije spominjali. Ali je Nađa gledala da on ima svoj ritual i da priča sa bebom kao što je ona imala dok je mislila da je sin. Shvatila je da je njemu lakše komunicirati sa djevojčicom. A onda je počeo da joj oprema sobu, kupuje stvari... Totalno se raspametio...

POGLAVLJE 17.

Sve j bilo isto, a opet sve je bilo drugačije. Ovaj put znala je da je čovjek koji je živio i mučio njega zauvijek nestao. Ništa nije rečeno, ništa urađeno drugačije ali opet je sve bilo novo. Osjetila je da se more u njoj smirilo nakon bure. Da ga sunce obasjava i da je oluja zauvijek prošla.

Voljeli su se isto, a opet različito. Razumjeli bez riječi. Njegov problem je ostao samo jedna epizoda koju čovjek mora proživjeti u životu.

Zato je pristala da se uda za njega.

A on se srećno osmjehivao. Znao je da ne bi pristala da je imala imalo sumnje u sebi. Da, ona ga je osjećala kako ga niko nije osjećao. Vidjela je sve šta je ispod površine. I reagovala bi prema onom šta je on osjećao. Shvatio je da je njeno ponašanje bilo izraz njegovih nedoumica. I sad je osjetila da nikad više neće biti u opasnosti da se vrati u stanje u kom je bio. Sazrio je kao muškarac, kao čovjek koji iskreno voli jednu ženu i kao budući otac. I zato je bila mirna i srećna.

*****

Sutra ujutro su otišli do Nađinih na doručak i da ih vide.

Baka i djed su sa nastrpljenjem čekali da im kažu kako je bilo na pregledu. Nađa ih je zvala telefonom kad su krenuli iz Podgorice i rekla da je sve u redu i da će im sutra reći detaljno.

- Izgleda da će sva biti na oca... osim u jednom - rekla je rezignirano.

Njen otac je značajno pogledao Slavka.

- Tata, došli smo vam reći da ćemo se vjenčati ubrzo i da treba sve pripremiti i dogovoriti.

- Čemu žurba?

- Eto mora se. Ako zakasnimo, ja neću moći proći više ni kroz jedna vrata. Izgleda da ću morati spavati kod vatrogasaca u hangaru. Jedino oni imaju dovoljno široka vrata i kupatilo blizu. Ne znam kako ću ulaziti u stan. Vrata su mala i Slavko se skoro mora sagnuti da uđe. Sva sreća što mi porođaj pada u ljeto, pa mogu kampovati u dvorištu.

Kad su pošli Nađina majka im je spakovala ručak, i još dosta toga da joj se nađe ako ogladni.

Ručali su u stanu a za večeru je obećao da vodi nju i Olju na ribu. Njoj je više pasalo meso, a Olja je više voljela ribu.

Ko nije znao da je Olja mjesec dana "trudnija" mislio bi da su u istom periodu trudnoće zaključili Slavko. Bolje da joj to ne govori. Opet bi mogla da pošizi... I jedna i druga su bile obučene tako, da dok se dobro ne zagledaš ili se Nađi haljina ne priljepi uz tijelo, ne znaš da su trudnice. Olja je imala suknju i neku tuniku povrh a Nađa haljinu nabranu ispod grudi.

Zafrkavale su ga da je jedan od rijetkih koji se usudi pozvati dvije trudnice na ručak u restoran. Većina bi odmah bankrotirala. Olja je, vidjevši prsten, razumjela da su oni problemi koji su mučili Nađu riješeni. I po njenoj procjeni Nađa je dobro protumačila sve. On je bio njen.

On im je, vidjevši koliko su slatke, nudio kad god hoće da ih izvede. Polizale bi tanjir. Još bi im davao od sebe i naručivao i predjela i deserte jer im je bilo objema neugodno da traže duplu porciju. Pa su jedno veče išli kod Olje kad joj je došao muž.

Htjela je da pokaže Nađinog dasu koji joj je pomogao da uštedi sto evra jer se hranila na njegov račun...

Raspored im je bio dosta gust. Jedan dan su po dogovoru njegova majka, sestra i zet došli kod njenih. Došla je i njena sestra s porodicom.

Druge večeri bili su kod Sime, i dok su prepričavali dogodovštine i smješne situacije zbog bebine veličine i pola, on im reče kroz šalu da je možda djevojčica jer je tata želio više i trudio se više. Nađin osjetljivi radar je uhvatio nešto u tome. Razmišljala je o tome. Je li on u Podgorici stvarno htio da zatrudni? Kako je mogao znati da će uspjeti? Ali znala je da tu ima nešto. Možda joj jednom prizna.

Pripreme oko svadbe su išle kao po loju. Naravno zadužili su Simu. Kad su sastavili spisak ispalo je da najbližih ima oko sedamdeset. To je bilo baš na mjeru. Sala im nije trebala jer su ručak namjerali napraviti u dvorištu Slavkove kuće.

Na spisku gostiju vidjela je i Vojinovo ime. Sva se nakostrešila.

- Zvaćeš njega? Da mi diže živce. Bogami ti opasno reskiraš da taj dan imaš iznerviranu mladu...

On se smijao i smirivao je. A kad je Vojin sa ženom došao pozdravili su se na svoj način...

- Zdravo drobata. Kako si?

- Zdravo i tebi drobati. Evo, dobro sam. Tješim se da ću se ja svog stomaka ubrzo riješiti a ti svog nećeš nikada...

- Al' je opasna. Kad ćeš doći na pregled? Ovaj put moraš mi doći i u goste. Ta rodbina smo.

- Evo trčim... jedva čekam da se intimiziramo...

POGLAVLJE 18.

Nađa je u sedmom mjesecu izgledala kao da će se za petnaest dana poroditi. A još nije bila sitna, imala je i visine i lijepih zaobljenih bokova. Beba je imala gdje da se smjesti. Naravno svi su strogo pazili da joj to niko ne kaže. Osim Vojina. Njih dvoje su nastavili svoje čašćavanje.

- U mala, ali si se napuvala. Ne žderi toliko pući ćeš ko balon.

- Žderaću koliko ja hoću, ako si ti neki ljekar a ne čobanin, gledaj da se ja nekako uspijem prirodno poroditi bez carskog reza. Ja sam već spremila Bogojavljenku vodicu jer babe kažu da je treba popiti pred porođaj da bude lakši.

- Vodicu? Bolje spremi litru rakije. Jesi li ti čula izraz pijan ko majka? Ali ne brini. Ti samo vježbaj, plivaj, važno da si u kondiciji. Biće to sve u redu. Lijepo si građena, imaš dobre bokove, namjestiće se Kikica i iskočiti kad dođe vrijeme – tješio ju je.

I od tad su im odnosi postali mnogo bolji.

On bi ih zvaao da vide kako su a i ona je njega zvala dva tri puta kad je imala neke sitne probleme jer bi se uplašila za bebu.

Slavko joj je nudio kad su u Podgorici da idu opet u njihovu sobu u hotelu. Pitala ga je da li to hoće da ih hotelski menadžment juri po hotelu i traži da mu budu maskota. Ako vide da je trudna i skontaju da je to "dijete hotela" ima da im to postane glavna reklama. Pisaće "ako se prasnete u našem hotelu, naučićete našu matematiku i kako jedan plus jedan nije dva nego tri!"

*****

A oni su svaki dan imali svoje male rituale sa bebom. Pričali bi s njom, objašnjavali joj, mazili je... Ako je bila sama s bebom pričala joj je ono što nije željela da on čuje.

- Hvala ti kćeri kršna što vodiš računa o svom ocu -
pričala bi Nađa kćeri obično dok bi trpala hranu iz tanjira. Mama se samo pravi da bi voljela da si sin. Dobro, želim i da imaš batu ali mamina ljubavi ne smeta mi što si curica. Ti si kćer svog oca, a mama voli tatu najviše na svijetu. Jako je želio da dođeš na svijet. Ja nisam ni znala za to.

I znam da ćeš biti najljepša i najkršnija djevojka u kraju. Uuu... ima da trče za tobom. Tata će se dobro isikirati kad momci počnu da te jure. I moj otac, tvoj djed je zbog nas dvije osjedio. Ali ćuti, ćuti, nećemo mu govoriti dok za to ne dođe vrijeme... Nek uživa dok može. Pa će onda vidjeti kako je to kad neko ganja tvoju kćer. Nijedan muškarac ne misli o tome dok on ganja tuđe kćeri, ali kad dobiju svoju... sve mu se osveti...

Pričaj tako sa svojim tatam svaki dan, javi mu se kad osjetiš da je blizu. Jedva čeka da se rodiš. I oprostite proždrljivoj majci, znam ja da ne ždereš ti nego mama, pa mi je neugodno, pa onda kažem da ti tražiš da jedem. Bezobrazna mama, Kikice, pravo bezobrazna. Al znam da se ne ljutiš na mamu. Imaš tatinu veliku dušu, doduše i sve ostalo je veliko.

Kad su bili zajedno onda su joj pričali druge priče...

- Srećo majkina bićeš krupna al' ne možeš biti gruba. Moraš biti ženstvena i finih manira. Naučiće tebe tvoj tata kako se zavode žene. Ne, ne, naučiće te kako se zavode muškarci, vidi mene šta pričam....

- Ja to treba da joj pričam?

- Nego? Da neću ja?

- Bolje da to pitaš majku Kikice. Nije me nijedna zavela ko tvoja majka. Nek ti ona da savjet.

- Ma kako ću joj ja reći kad je tvoje naravi! Neće biti eksplozivna na mene.

- Ali se nadam da će biti hrabra na mamu. Kikice, mama kad nešto želi i voli, onda se oko toga potruđi. I mama je bila strpljiva sa mnom Kikice. Tako trebaš i ti biti sa onim koga budeš voljela.

- Bila sam strpljiva? - čudila se.

- Ja mislim da jesi. I sad kad sam došao iz Italije, i da nisi bila trudna čini mi se da bi mi opet dala šansu da ispravim greške...

Shvatila je šta joj govori. Čim ga je vidjela srce je htjelo njemu. I da nije bila trudna opet bi bili zajedno...

- Nisam mogla bez tebe... bilo mi je teže što ti patiš nego što ja patim.

*****

Tako se Kikica naslušala svega, i došla vrlo spremna na ovaj svijet. I po veličini i po "obrazovanju" koje je dobila slušajući majku i oca...

A pomogao je rođak Vojin, tvrdeći joj čim se rodila da je najljepša i najkrupnija beba koju je on vidio...

Bila je zadovoljna i sa ostalima, divno su je dočekali...